



မောင်လှမျိုး ၊ ရင်းချောင်းခြံ၊

အချစ်စကားလုံး . . အသစ်





ရောင်လှရွှား (ချင်းကျောင်းခြံ)

အချစ် ခဏားလုံး အသစ်



... လူယုတ်မာတွေ ရှိနေတဲ့၊
 နေရာတိုင်းမှာ၊ သူတော်ကောင်းတရား ပွားများ
 ရတာ၊ လွယ်ပါ့မလား ...။ ။

ပိုက် ၃ အဆင့် ၆
 နေရာယုတ်မာတစ်ခန်းက
 နှစ်စာလေး ရှိတယ်ဆို
 ရှိ၊ ၈-၅၀၅၂၂
 ၀၉-၇၇၀၅၅၅

ပိုက် ၉ တပ်မတော်(၃) ထုတ်ဝေ စီမံခန့်ခွဲရေး
 ဘဏ္ဍာရေးဦးစီးဌာန၊ ရှိ၊ ၈-၅၀၅၂၂

E.mail-EPC
 @gmail2world.com
 P.O Box-234

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ရုတ်ဂေသူ	- ဒေါ်တင်တင်အုန်း (စိန်သရဇ္ဇာပေ)
	အမှတ်(၆၆)၊ ၆-လမ်း၊
	လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ကျက်နာဖုံးနှင့်	- ဦးကျင်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့)ပုံနှိပ်တိုက်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ	၁၈၊ ၂၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ
ရုပ်ရေ	- ၅၀၀ အုပ်
စာန်ဖိုး	- ၁၅၀၀ ကျပ်
ကျက်နာဖုံးပန်းချီ	- ခင်ဝင်း
ဖွဲ့နွဲ့ချီရေး	- အင်ပါယာစာပေ



(၁)

“အမှုတစ်ခုကို၊ ကျူးလွန်ပြီးပြီ
ဆိုရင်၊ အဲဒီကျူးလွန်ထားပြီးသားနေရာကို၊
လုံးဝ . . . ပြန်မလာနဲ့တော့။

ရှောင်တိတ်နဲ့ အချိန်အခါမျိုး
မှာလည်း၊ လေးဘက်လေးတန် အဝန်းအဝိုင်း
မျိုးထဲမှာ၊ ဘယ်တော့မှ၊ ဝင် မနေနဲ့။
ပြေးပေါက်ပိတ်တတ်တယ်။

ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ်၊ အကျိုးကြယ်သီး
ကို၊ အပြည့်မတတ်ထားနဲ့။ ရင်ဘတ် ဟ၊ မြ
ထား။

ရဲက . . .ကိုယ့်ကို၊ မမိမတမ်း
လှမ်းဆွဲရင်၊ ရုန်းရတာ၊ လွယ်တယ်။

နောက်ပြီး . . .ပုဆိုးကို၊ ခိုင်ခိုင်
ဝတ်ထား။ တချို့ . . .အရပ်ဝတ်နဲ့ ရဲက၊
ကိုယ့်ကိုလက်ထိပ်ခပ်ဖို့၊ လွယ်အောင်။
အနားရောက်တာနဲ့၊ ပုဆိုးဆွဲချွတ်တာကွ။

ကိုယ်က၊ မေ့လျော့ပြီး . . .ပုဆိုးကို၊
အာရုံစိုက်မိတာနဲ့၊ ရဲ လက်စာမိသွားတတ်
တယ်။

အကောင်းဆုံးက၊ ဝဲဘက်၊ ပြေးရ . .
လွှားရ၊ ကန်ကျောက်ရတာ၊ အဆင်ပြေတဲ့၊
ဘောင်းဘီ ပွပွဝတ်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။

အထူးသဖြင့်က၊ တော့ . . . အမှု
ကျူးလွန်ပြီး၊ ဝရမ်းပြေးဖြစ်နေရတဲ့ အချိန်
အခါမျိုးမှာ၊ ဘယ် . . .မိန်းမနဲ့မှ၊ မပတ်သက်
နဲ့။

မင်းတို့လည်း၊ ကြားဖူးမှာပါ။
ဘုရားလောင်း ဥဒေါင်းမင်း ညွတ်ကွင်းမိ
တယ် . . .ဆိုတာ။

အေး . . .၊ သေသေချာချာမှတ်
ထား။ မိန်းမနဲ့သွားပတ်သက်တဲ့နေရာဟာ၊
မင်း . . .အပိုက်မိမယ့် နေရာပဲ။

နောက်ပြီး . . .။ ခေတ်မီမီ၊ မှာချင်
တာက။ စာဖတ်ဖို့ပဲ။

လူမိုက်လုပ်လုပ်။ လူကောင်းလုပ်
လုပ်၊ စာဖတ်ရင်၊ သူများ . . .ထက်၊ ညံ့
လိမ့်မယ်။ ဒါပဲ”

ရပ်ကွက်ထဲက၊ လူမိုက် ကိုဖိုးထောင်ရဲ့ဘေးမှာ၊ သူညီ
. . .ကိုမင်းဇော်၊ ကိုညီထွေးနဲ့ ကျွန်တော် (ရဲမာန်အောင်) တို့
တတွေ၊ တပည့်ခံယူနေတယ် ဆိုပါတော့။

ကိုဖိုးထောင် ဝိုချနေတဲ့၊ လူဆိုး လူမိုက်တို့တတ်အပ်တဲ့
ပညာတွေကို၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ မှတ်သားနေတယ်ပေါ့
ဗျာ။ လမ်းဘေးအုတ်ခုံပေါ်က၊ သင်တန်းကျောင်းပေါ့။



ကိုညီထွေးနဲ့ ကိုမင်းဇော်တို့ နှစ်ယောက်က၊ တောင်၊
ကျွန်တော့်ထက်၊ အသက်ကြီးကြတာ ဆိုတော့၊ ကိုဖိုးထောင်က၊

အသက်အများကြီး ကြီးမှာပေါ့။

ကိုညီထွေးက၊ ကျွန်တော့်ထက် အသက်ဆယ်နှစ် လောက်၊ ကိုမင်းဇော်က ကျွန်တော့်ထက် အသက် ငါးနှစ် လောက်၊ ကြီးကြတာဆိုတော့၊ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အစ်ကို၊ ကိုဖိုးထောင်က ကျွန်တော့်ထက်၊ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ကြီးမှာပေါ့။

သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြားဆိုတော့၊ ကိုဖိုးထောင် ကြီးရဲ့၊ စကားတွေကို၊ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်တစား နားထောင် နေတာပေါ့။

ကျွန်တော် အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ၊ ကိုဖိုးထောင်ကို မမြင် ဖူးပါဘူး။ ညီထွေးတို့ မင်းဇော်ဟိုရဲ့အစ်ကို၊ ရပ်ကွက်လူမိုက် ဖိုးထောင်၊ လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျနေတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ၊ ကြားဖူးထားတာပေါ့။

“ကိုညီထွေး၊ ကိုဖိုးထောင်ကြီးက၊
လူ ဘယ်နှစ်ယောက်သတ်တာလဲဗျ”
“နှစ်ယောက် . . . သတ်တာကွ။
စားနဲ့ထိုးသတ်ပစ်လိုက်တာ”

ရပ်ကွက်ထဲမှာ၊ ကိုညီထွေးနဲ့ ကိုမင်းဇော်တို့ကို၊ ဘယ်သူမှ၊ မကြောရဲဘူး။ တော်ရုံတန်ရုံလူကလည်း၊ သူတို့

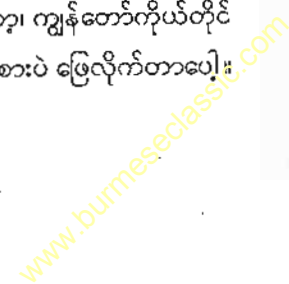
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို၊ ကိုဖိုးထောင်ရဲ့၊ ညီတွေမို့၊ အပေါင်း အသင်း မလုပ်ချင်ကြဘူး။

ကျွန်တော့်လို၊ မိုက်ကမ်းကမ်းနေချင်တဲ့သူမျိုးမှ၊ သူတို့ကို ပေါင်းရဲတာပေါ့။

လေးတန်းကျောင်းသားအရွယ်လောက်မှာ၊ ကျွန်တော်က၊ ရွယ်တူတွေကြားထဲမှာ၊ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်တဲ့အထိ၊ လက်သွက်နေပြီဆိုတော့၊ အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်မှာ၊ ကိုညီထွေးတို့၊ ကိုမင်းဇော်တို့နဲ့ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်နေပြီပေါ့။ (အဲဒီ အချိန်အထိ၊ ကိုဖိုးထောင်ဆိုတာကို၊ ဖြူသလား မည်း သလား ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသေးဘူး။)

“မင်း နာမည် ရဲမာန်အောင်လား”
လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ၊ ကိုမင်းဇော်စ၊မေးတဲ့ . . . နေ။
တခြားတစ်ယောက်ယောက်၊ အဲဒီလိုလာမေးရင်တော့ .
. . “ဘာလုပ်မလို့လဲ” . . . ဆိုပြီး၊ မိုက်ကမ်းကမ်း ဖြေလိုက်မှာ ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ . . . ၊ ကိုညီထွေးတို့၊ ကိုမင်းဇော်တို့က၊ ကိုဖိုးထောင်ရဲ့ညီတွေအဖြစ်နဲ့၊ (သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ဖိုက်တာ ကျကြသူတွေဆိုတော့) လူသိများကြတော့၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် က၊ အထင်ကြီးပြီးသားမို့၊ လေးလေးစားစားပဲ ဖြေလိုက်တာပေါ့။



“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော်
ရဲမာန်အောင်ပါ။ အစ်ကို့ကို၊ ကျွန်တော်
သိတယ်။ အစ်ကို့ . . . အစ်ကို့၊ ကိုညီထွေး
ကိုလည်း . . . သိတယ်”

ကိုမင်းဇော်က ပြုံးလျက်၊ နေရာပေးပြီး . . .

“ငါတို့ ဘုရားသား ဖိုးထောင်ကို
ရော . . .”

“နာမည်ကြားဖူးတာပေါ့။ လူတော့
မမြင်ဖူးဘူး”

ကိုညီထွေးက . . .

“ဘာလို့ မမြင်ဘူးတာလဲ”

“ကျောင်းတက်နေတယ်ဆို”

အကျဉ်းထောင်ကို၊ “ကျောင်း” . . . လို့၊ ကျွန်တော်
သုံးနှုန်းလိုက်တာကို၊ သဘောကျသွားကြတယ်။

“ဒီ . . . အနီးအနားမှာ မင်းက . . .

ဖိုက်တာလုပ်နေတယ်လို့ ကြားတယ်ကွ။

အဲဒါကြောင့် . . . မေးကြည့်တာ”

“ဟာ . . . အစ်ကို၊ အမြင်မတော်

တာ ရှိရင်၊ ကျွန်တော့်ကို၊ ဆုံးမလို့ ရတယ်

နော်။

ဒီ . . . အနီးအနားမှာ၊ ကျွန်တော်
အစ်ကိုတို့ကို၊ မကျော်ဘူး။ အကျော်အခွ
ဇယား ရှိတယ်ဆို၊ ကျွန်တော့်ကို . . . ပြော”

ကိုမင်းဇော်က . . .

“မရှိပါဘူးကွာ။ တစ်ရပ်ကွက်
တည်းသားတွေမို့၊ တရံင်းတနီးနေဖို့၊ ခေါ်
ပြောတာကွ။

ဒီနားမှာ၊ ဘယ်သူ့မှာ၊ ဂရုမစိုက်နဲ့။
တခြားမှာ၊ အကျော်ဇယားရှိရင်လည်း၊
ငါတို့ကို၊ အသိပေး။ အန္တရာယ် ရှိ မရှိ၊ ငါတို့
. . . ပြောမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို”

“မင်း . . . ကျောင်းမတက်ဘူးလား”

“တက်တယ်။ ဆယ်တန်းတစ်ခါ
ကျထားတယ်။ ရှစ်တန်းနှစ်ခါ ဖြေမှအောင်
တယ်။ ကိုးတန်းနှစ်ခါဖြေရတယ်။

ခုနှစ်တန်းတုန်းကတောင်၊ ဘီ-
လပ်(စ)နဲ့ အောင်တာ”

“ဟား ဟား ဟား။ တော်တယ်။

မင်း . . . ဝန်ကြီးလုပ်လို့ရပြီ . . .”

ကျွန်တော်နဲ့ အတူပါလာတဲ့၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ပြည့်ဝက၊လွဲပြီး၊ အားလုံး၊ ရယ်မော ဖြစ်ကြတယ်။



“မင်းက၊ အဲဒီ လူတွေကို၊ ဘာဖြစ်

လို့၊ ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံတာလဲ”

ပြည့်ဝ၊ ရဲ့ . . . အမေးစကား။

“ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံတာ မဟုတ်

ပါဘူးကွ။ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတာ ပါ”

“ရပ်ကွက်ထဲ၊ ကြုံရာကျဘမ်းလုပ်။

ထစ်ခနဲဆို၊ ထိုးလိုက်ကြိတ်လိုက်၊ ရိုက်လိုက် နှက်လိုက် လုပ်တတ်တဲ့သူတွေကို၊ မင်း . . . လေးစားတယ် . . .။ ဟုတ်လား . . .ရဲမာန်”

“သူ တော်ချင်းချင်း၊ သတင်း

လွေ့လွေ့ပေါ့ကွာ။ တခြားသူဆိုရင်၊ ငါ၊

ဒီလို ဘယ် ဆက်ဆံပါ့မလဲ”

“သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့

လွေ့ . . . လို့၊ မပြောစမ်းပါနဲ့။ မသူတော် ချင်းချင်း . . . သတင်းလွေ့လွေ့ . . . လို့၊ ပြောစမ်းပါ”

“ပြည့်ဝ၊ ရာ။ မင်းက၊ လည်း . . .

ငါက . . . ခိုးဆိုးလုယက်နေတဲ့သူ၊ ကျနေ တာပဲ”

“ရပ်ကွက်က၊ ရွဲကြောက် . . .

ကြောက်နေရတဲ့သူတွေနဲ့၊ မင်း၊ သွားရောမှ တော့၊ မင်းလည်း . . . ရပ်ကွက်ချဉ်ဖတ်ဖြစ် တော့မှာပေါ့။

ခိုးဆိုးလုယက်နေမှ၊ လူဆိုး

မဟုတ်ဘူးကွ။ ကျောင်းသားအရွယ်မှာ၊ ကျောင်းသားလို့၊ မနေတာလည်း၊ အဲဒါ . . . လူဆိုးပဲ . . .။ အဲဒါ . . . လူမိုက်ပဲ”

“ငါက . . . မင်းလို့၊ တက္ကသိုလ်

ကျောင်းသားကြီးမှ မဟုတ်တာ။



ငါလည်း...ဖြေတဲ့စာမေးပွဲတိုင်း
အောင်...အောင်နေရင်၊ ကျောင်းသားလို၊
နေချင်တာပေါ့ကွ”

“စာကျက်မှ၊ စာမေးပွဲ အောင်တာ
လေကွ။ စာမကျက်ဘဲ၊ အလကားအောင်
ချင်လို့၊ ဘယ်ရမလဲ”

“အေး...။ ငါက...။ အိမ်မှာ၊
စာကျက်လို့ ရနိုင်လောက်အောင်၊ မင်းလို၊
ကံ မကောင်းဘူးကွ”

“မဆိုင်ပါဘူးကွာ။ အဓိကက၊
ကိုယ့်...စိတ်ပါပဲ”

“.....။
.....။
.....”

ကျွန်တော်...
ပြည့်ဝ နဲ့ စကားနိုင် မလှချင်တော့ဘူး။



(၂)

ကိုညီထွေး၊ ကိုမင်းဇော်တို့နဲ့ တတွဲတွဲမနေဖြစ်ပေမယ့်၊
သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အရှိန်အဝါကြောင့်၊ ရပ်ကွက်နဲ့ အနီးတဝိုက်
မှာ၊ ကျွန်တော့်ကို၊ ယှဉ်ရဲတဲ့သူ မရှိဘူး။

“ရဲမာန်က၊ ကိုညီထွေး တပည့်ကွ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဇော်ရဲ့ တပည့်”

“နောက်မှာ...ဖိုးထောင်ကြီးက၊

ကာပေးထားပြီးသားကွ။ ဖိုးထောင် တပည့်
ဖြစ်မယ်။

ဖိုးထောင်တပည့်မို့၊ ဖိုးထောင်ရဲ့
ညီတွေနဲ့ လည်ပယ် ပေါင်းနေတာပေါ့ကွ”

“.....။
.....”

အဲဒီလို . . . အဲဒီလို၊ ထင်ကြေးတွေ၊ အပေးခံနေရတဲ့ အထိ၊ ကိုဖိုးထောင်ကို၊ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသေးပါဘူး။



ကျူရှင်က အပြန်၊ အိမ်ဝင်းထဲ ဝင်မယ် အလုပ်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ၊ လူတွေအုံနေတာနဲ့၊ အဲဒီနေရာကို၊ ကျွန်တော် ခြေဦးလှည့်လိုက်တယ်။

အိမ်နားက၊ ဗီဒီယိုရုံရှေ့မှာ၊ လူတွေအားလုံး၊ ရုံထဲကို ကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း၊ ရုံထဲကို၊ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့၊ ရုံပိုင်ရှင် ဦးမြင့်စိန်က မတ်တတ်။ သူ့နားမှာ၊ ဟိုဘက်လမ်းက၊ အေးမင်း။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့၊ ရှေ့တည့်တည့်မှာ၊ ဦးထုတ်ငိုက်စိုက် ဆောင်းထားတဲ့၊ လူစိမ်းတစ်ယောက်။

“ခင်ဗျား၊ နောက်တစ်ခါ ကလေးတွေကို၊ ဆဲတယ် ဆိုတယ် ဆိုရင်၊ ကျုပ်နဲ့ တွေ့မယ်။”

. “ ”

“အဲဒီ ကောနေတဲ့ လူက၊ ဘယ်သူလဲ”

အနားမှာရှိတဲ့ တစ်ယောက်ကို၊ ကျွန်တော် မေးကြည့်တယ်။ ခေါင်းခါပြတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“မသိဘူး”

အဲဒီအချိန်မှာ၊ ရုံထဲကစကားသံ၊ ထပ်ကြားရတယ်။

“ ”

.။ ကျုပ် ဒီထက်ပို

မပြောချင်ဘူးနော်။

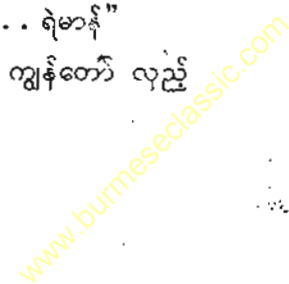
ခင်ဗျား . . . ၊ ကျုပ်မျက်နှာကို

သေသေချာချာ ကြည့်ထား”

ကျွန်တော် လွယ်အိတ်ထဲက၊ ဓားအိမ်ဖွင့်ထားတဲ့၊ ဓားမြှောင်ရဲ့၊ ဓားရိုးကို၊ လွယ်အိတ်အပြင်ကနေ၊ ဖွဖလေး ဆုတ်ကိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ . . . ဗီဒီယိုရုံထဲကို၊ ဝင်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် . . . ရဲဇာန်”

ပြည့်ဝရဲ့၊ ခေါ်သံမှန်း သိပေမယ့်၊ ကျွန်တော် လှည့်



မကြည့်ခဲ့ဘူး။

ရုံထဲကို ရောက်ရောက်ချင်း၊ ငြိမ်တုတ်နာခံနေတဲ့ ဦးမြစိန်ကို၊ ကျွန်တော်က . . .

“ဦးမြစိန်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒီဘဲကြီး ပြောဆိုနေတာကို၊ ခင်ဗျားက၊ နာခံနေရ အောင်၊ သူက . . . ဘာလဲ။ ရဲလား . . .။ ရပ်ကွက်လူကြီးလား။”

ရုံပိုင်ရှင် ဦးမြစိန်ကို၊ မေးရင်း၊ ဦးထုပ်ငိုက်စိုက်ဆောင်းထားတဲ့လူကို၊ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်တယ်။ လက်က၊ တော့လွယ်အိတ်အပြင်က၊ နေ၊ ဓားမြောင်ရိုးကို ကိုင်ထားတာပေါ့။

“ဟာ . . .။ ညီလေး . . .။ ထိုင်ဦး။”

အစ်ကို ရှင်းပြမယ်”

ဦးထုပ်ငိုက်စိုက်ဆောင်းထားတဲ့ သူက၊ ကျွန်တော့်ကို၊ ခုံတစ်လုံး၊ ဆွဲပေးတယ်။

“ရတယ်။ မထိုင်တော့ဘူး။”

“ညီလေးက၊ ဒီ . . . ရပ်ကွက်ကပဲ”

လား။”

ကျွန်တော် မဖြေ။

“ဒီ လမ်းထဲကပါ”

ဦးမြစိန်က၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဖြေပေးတယ်။

“ခင်ဗျား . . . ဝင် ဖြဲနေလို့၊

ကျွန်တော် လာမေးတာ။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ၊ ဒီလို . . . လာဖြဲရလောက်အောင်၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ၊ ကြွက်ပေါက်လေးတွေ . . . ယုန်ပေါက်လေးတွေ၊ နေနေတာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဟာ . . .။ မိုက်တယ်။ ငါ့ ညီက . . . မိုက်တာပဲ။

အစ်ကိုက၊ လူငယ်တွေ . . . ဒီလို ရဲရင့်မှ၊ ကြိုက်တာ။

လာပါ . . . ထိုင်။

အစ်ကိုရှင်းပြတာကို၊ သဘောမကျရင်၊ ညီ . . .။ အစ်ကိုကို၊ ကြိုက်သလိုလုပ်”

ထိုင်ရာက ထ၊ ပြီး၊ ကျွန်တော်ထိုင်ဖို့၊ ခုံပေးတယ်။

ကျွန်တော် သတိကြီးကြီးနဲ့ ထိုင်လိုက်တယ်။

ထိုင်ရင်း၊ အေးမင်း ဆိုတဲ့ကောင်ဘက်ကို၊ ငဲ့ပြီး . . .

“အေးမင်း။ ဒါ . . . မင်း၊

အသိလား။”



အေးမင်း၊ ခေါင်းညှိတ်၏။ မဝံ့မရဲ။ ဦးထုပ်ငိုက်စိုက်၊
ဆောင်းထားတဲ့လူက . . .

“ဒီလို . . . ညီလေးရ။ အစ်ကိုက၊
လူငယ်တွေကို၊ ချစ်တတ်တယ်”

ပြောပြီး . . . အေးမင်းကို၊ လက်ယပ်ခေါ်တယ်။ အေးမင်း
အနားကို၊ ရောက်လာတော့မှ . . .

“ဖောင်း”

အေးမင်းကို၊ ဇက်ပိုး အုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ . . .

“မင်းတို့၊ သောက်သုံး မကျလို့၊
ဒီမှာ . . . ငါတို့ ညီအစ်ကိုတွေ . . .
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အထင်လွဲတော့
မယ်။

မင်း . . . နောက်တစ်ခါ၊
ပြဿနာ တက်ရင်၊ ဒီပြင်လူကို၊ ငါ
မလုပ်ဘူး။ မင်းကို . . . ငါ လုပ်မယ်။
ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အေးမင်း၊ နောက်စေ့ကို၊ ပွတ်ရင်း ဘေးကပ်သွားတော့မှ၊
ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ပြီး . . .

“ဒီကောင် . . . ဝီဒီယိုရုံထဲမှာ
ကောင်မလေးတွေကို၊ လိုက်စတယ်။

အဲဒါ . . . ဒီက . . . အစ်ကိုက။
ရုံပိုင်ရှင်က၊ ဒီကောင့်ကို၊ ဆဲပြီးတော့၊ မောင်း
ထုတ်တယ်။

အစ်ကိုက၊ မဆဲစေချင်တာ။
အမေနဲ့ တိုင်းပြီးဆဲတယ် . . . တဲ့။

ဆဲမယ့်အစား၊ ရိုက်ပြီးဆုံးမ၊ လိုက်
စေချင်တာ။

လူတစ်ယောက်က၊ လူတစ်ယောက်
ကို၊ အမေနဲ့တိုင်းဆဲတာမျိုးကို၊ အစ်ကို၊
အရှမ်းရွံတယ်ကွ။

အဲဒါကြောင့်၊ အစ်ကို . . . ဒီက .
. . . အစ်ကို ကို၊ လာပြောတာ။ နောက်ကို
မဆဲဖို့. . .”

“ခင်ဗျားက၊ ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော် လိုရင်းကို၊ မေးလိုက်တယ်။

“ညီလေးက၊ ဒီလမ်းထဲမှာ၊ နေတာ
ဆိုတော့။”



ဟိုဘက်လမ်းက၊ ညီထွေးတို့ . . .
မင်းဇော်တို့ကို၊ သိလား”

“အဲဒါ . . .၊ ကျွန်တော့် ဘော်ဒါ
တွေပဲ”

“ဟာ . . .။ အစ်ကို . . .ထင်တယ်။
မင်း . . .၊ ဒီလောက် ဖိုက်တာကျနေမှတော့၊
ငါ့ ညီတွေရဲ့၊ ဘော်ဒါဘော်ကျွတ် ဖြစ်မယ်
. . .လို့၊ ထင်တယ်။ အစ်ကိုနာမည် . . .
ဖိုးထောင်ပါ”

“ဗုဒ္ဓေါ”

ဘုရားစူးရစေရဲ့။

ကျွန်တော် နည်းနည်း လန့်သွားတာ အမှန်ပဲ။

“ဟာ . . .အစ်ကို။ ဆောရီးဗျာ။
အဲဒါ ဆိုရင် . . .”

“ရပါတယ် ညီရာ။ အစ်ကို၊ နား
လည်တယ်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ၊ တခြားတစ်
ယောက်၊ လာ . . . ဖြတာကို၊ မခံနိုင်တဲ့၊
မင်းစိတ်ကို၊ ငါ . . .နားလည်တယ်”

လွယ်အိတ်အပြင်ကနေ၊ ဓားရိုးကိုင်ထားတဲ့ လက်ကို၊
ဖြည်းဖြည်းချင်း လွတ်လိုက်တယ်။ (ဘာဖြစ်လို့၊ ဓားကိုင်
လက်ကို၊ လွတ်လိုက်ရတာလဲဆိုတော့၊ သူ့သာ . . .ကိုဖိုးထောင်
အစစ်ဆိုရင်၊ သူ့ ဓားကြားထဲမှာလည်း၊ အချွန်အတက်တစ်ခုခု၊
ဆောင်ထားစမြဲဆိုတာ၊ ကျွန်တော် သိလို့ပေါ့။ ပြီးတော့၊
ကျွန်တော့်မှာလည်း၊ ပါလာနိုင်တယ်ဆိုတာ၊ သူ . . .ခန့်မှန်း
နိုင်တယ်လို့၊ သိလို့ပေါ့။)

“ကဲ . . .ညီလေး။ မင်းလွယ်အိတ်
ထဲက ဓားမြှောင်ကို၊ ဓားအိမ်ထဲ၊ ပြန်သိမ်း
လိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

လွယ်အိတ်ထဲက၊ ဓားမြှောင်ကို၊ ထုတ်ပြီး . . .ဓားအိမ်
ထဲ၊ ပြန်ထည့်။ ပြီးတော့ . . .လွယ်အိတ်ထဲ ပြန်သိမ်း။

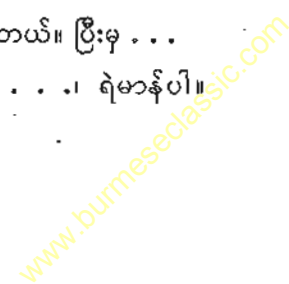
“အစ်ကို၊ ဆောရီးနော်”

“ရတယ်။ အစ်ကို နားလည်တယ်။

မင်းက . . .ညီထွေးတို့၊ မင်းဇော်တို့နဲ့၊ တော်
တော်ခင်လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ပြီးမှ . . .

“ကျွန်တော် . . .၊ ရဲမာန်ပါ။



နာမည်အပြည့်အစုံက၊ ရဲမာန်အောင်”
ကိုဖိုးထောင်ဆီကို၊ လက်ကမ်းပေးရင်း၊ မိတ်ဖွဲ့လိုက်ရ
တယ်။

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြတယ်။

“ဒီ . . . ဦးမြစိန်က၊ ကျွန်တော့်
လမ်းထဲက၊ ဆိုတော့၊ ကျွန်တော် စောင့်
ရှောက်ရမယ့် တာဝန်ရှိလို့ပါ”

“ဒါပေါ့။ စောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့။
စိတ်ချ။ အခုအချိန်က၊ စပြီး . . . ဒီ . . .
လမ်းထဲက၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ အစ်ကို၊ မထိ
တော့ဘူး။

မင်းပဲ . . . သိမ်းပိုက်လိုက်တော့”

“ကျေးဇူးပဲ . . . အစ်ကို။ အစ်ကို၊
ဘယ်နေ့က . . . ပြန်လာတာလဲ”

“တစ်နေ့ညက၊ ပြန်ရောက်တာ။
အခုမှ . . . ဒီကောင်လေး . . . လာတိုင်လို့
ထွက်လိုက်လာတာ”

“ကိုညီထွေးတို့ဆီကို၊ ကျွန်တော်
ညမှ၊ လာမှာ။ အစ်ကို ရှိမယ် မဟုတ်လား”

“ရှိမယ် . . . ရှိမယ်။ အစ်ကို၊
ဘယ်မှ၊ မသွားသေးဘူး။ ခဏ . . . နားနေ
တာ”

“
.
.”

(အဲဒါ၊ ကိုဖိုးထောင်နဲ့ ကျွန်တော်၊ စတင်၊ သိကျွမ်းရတဲ့၊
အစပေါ့)



(၃)

“ဆဲတယ် ဆိုတာ၊ သူတစ်ပါးကို၊ ထိခိုက်ဖို့၊ ကိုယ်က မစင်ငုံပြီး၊ ထွေးပက်လိုက်တာပဲ”...ဆိုတဲ့၊ မူလ၊တန်းအရွယ် တုန်းက၊ တက်ခဲ့ဖူးတဲ့၊ ကျူရှင်ဆရာကြီးရဲ့၊ စကားကိုတော့၊ အမြဲတမ်းမှတ်မိနေတာပါပဲ။

ဒါကြောင့်၊ ယောက်ျားတန်မဲ့၊ အော်ဟစ်ဆဲဆိုတာကို တော့၊ ကျွန်တော် မလုပ်ဘူး။ (အဲဒီတုန်းက၊ ကျွန်တော် . . . တတိယတန်း)။

“ကတိစကား၊ မတည်တဲ့ သူရဲ့ပါးစပ်က၊ မိန်းမယုက် ပါးစပ်ပဲ” ဆိုတဲ့၊ စကားကို၊ အိမ်မှာ . . . အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ အမေ ပြောဖူးတာကို၊ စိတ်ထဲမှတ်ထားပြီး၊ ကျူရှင် မှာ . . . ကျိုးသွားတဲ့ ပေတံကို ပြန်လျော်ပေးပါမယ်ဆိုပြီး၊ မလျော် ပေးတဲ့ကောင် (မိုးအောင် ဆိုတဲ့ကောင်) ကို၊ မင်းပါးစပ်က

မိန်းမပျက်ပါးစပ်ပဲ . . . လို့၊ ပြောလိုက်တော့၊ အဲဒီကောင်က၊ ဆရာကြီးကို၊ ထ၊တိုင်ပါလေရော။

“ရဲမာန်အောင်၊ ကျွန်တော့်ကို၊ ဆဲနေတယ် ဆရာကြီး”

. . . တဲ့။

ကျော့ကျော့အောင်၊ အရိုက်ခံလိုက်ရတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ပြီးတော့မှ၊ “ဆဲတယ်ဆိုတာ၊ သူတစ်ပါးကို မစင်ငုံပြီး ထွေးတာပဲ” . . . ဆိုတဲ့၊ စကားကို၊ ကျောင်းသား ကျောင်းသူ၊ အကုန်လုံးသိအောင်၊ ပြောပြပြီး၊ ဆရာကြီးက၊ တစ်ယောက်ချင်းကို၊ မေးတော့တာပါပဲ။

“ဆဲတယ် ဆိုတာ၊ ဘာလဲ”

“သူများကို၊ မစင်နဲ့ ငုံ့ထွေးတာပါ

ဆရာကြီး”

“ဆဲတယ် ဆိုတာ၊ ဘာလဲ. . .”

“ဆဲတယ်ဆိုတာ၊ သူ တစ်ပါးကို၊

မစင်နဲ့ ငုံ့ထွေးတာပါ ဆရာကြီး”

“

.

”

“

.....”

“ဆရာကြီး။ မစင်ဆိုတာ ဘာလဲ

ဟင်”

ကောင်မလေး တစ်ယောက်က၊ ထ၊မေးလိုက်တော့၊

ဆရာကြီးက

“မစင်ဆိုတာ၊ ခန္ဓာကိုယ်က စွန့်ပစ်ရတဲ့၊ ညစ်ပတ်တဲ့ အရာပေါ့”

“ညစ်ပတ်တဲ့အရာဆိုတာ ဘာလဲ ဆရာကြီး”

“လူတိုင်း . . . လူတိုင်း၊ မထိတို့တဲ့ အရာပေါ့”

“။

.....”

အဲဒီအရွယ်ကတည်းက၊ ကျွန်တော် မဆဲဆိုမိအောင် နေဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ . . . ဒေါသ၊ ဖြစ်စရာ ကြုံပြီးဆိုတာနဲ့၊ ပါးစပ်က ဆဲဆိုမနေတော့ဘဲ၊ လက်နဲ့ပဲ လုပ်ပစ်လိုက်တော့တာပေါ့။



ပဉ္စမတန်း။

ဆရာမများ၊ နားနေဆောင်။

“ရဲ့မာန်အောင်။ နင် . . .

မြတ်စိုးကြွယ်ကို၊ လက်သီးနဲ့ထိုးတယ်ဆို”

အတန်းပိုင်၊ ဆရာမရဲ့ . . .အမေး။

“ကျွန်တော် လက်သီးနဲ့ ထိုးတာ မဟုတ်ဘူး တီချယ်။ သူ့မျက်နှာကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်တာပါ။

ဒီကောင်တိုင်တာ၊ မှားနေတယ်။ ကျွန်တော်က၊ သူ့ကို၊ အရင်စောင့်တွန်း လိုက်တာပါ။ ရန်မဖြစ်ချင်လို့၊ တွန်းရုံပဲ၊ တွန်းလိုက်တာ။

သူက၊ ကျွန်တော့်ကို၊ သစ်သား ပေတံနဲ့ ခေါင်းကိုရိုက်တယ်။

ကျွန်တော် လက်နဲ့ကာလိုက်လို့၊ ခေါင်းကို၊ မထိပေမယ့်၊ လက်တော့ နာ သွားတယ်။

အဲဒါကြောင့်၊ စာရေးခုံပေါ်တက် ပြီး၊ ဒီကောင့် မျက်နှာကို၊ ဘောလုံးကန်

သလို၊ ကန်လိုက်တာ”

“ဟဲ့ . . .အဲမယ်။ စာရေးခုံပေါ် တောင်၊ နင်က . . .ခြေနဲ့တက်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အဲဒီ ခုန်ပေါ်ကိုမတက်ရင်၊ သူ့ သစ်သားပေတံကို၊ ကျွန်တော် မရှောင်နိုင် ဘူးလေ . . .တီချယ်ရဲ့”

“နေစမ်းပါဦး။ နင်က . . . ဘာဖြစ် လို့၊ စ၊တွန်းရတာလဲ။ သူက . . .ဘာလုပ်လို့ လဲ”

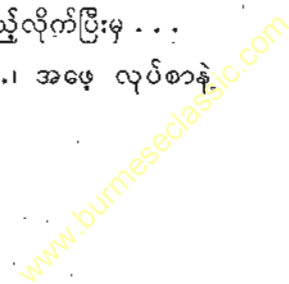
မြတ်စိုးကြွယ်ကို၊ ကျွန်တော် တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး . . .

“ကျွန်တော်တို့က၊ မောင်နှမ၊ လေး ယောက်ရှိတယ်။ တီချယ်။

ကျွန်တော်က . . .အငယ်ဆုံး။ အကြီးဆုံးက၊ အစ်ကို။ အလယ်မှာ အစ်မ နှစ်ယောက်ရှိတယ်”

ပြောရင်း၊ စကားကိုရပ်ပြီး၊ ဆရာမ၊ စားလက်စ၊ လက်သုပ်စုံ ပန်းကန်ကို၊ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ . . .

“အဲဒါ . . .၊ အဖေ့ လုပ်စာနဲ့



မလောက်လို့၊ အခု . . . တီချယ်စားနေတဲ့၊
ခေါက်ဆွဲသုပ်ကို၊ အမေက . . . ကျောင်းအပြင်
မှာ၊ ရောင်းနေရတာပါ။”

“ဪ . . . ။ နင်က . . . အဲဒီ
အဲသုပ်သည် အဒေါ်ကြီးရဲ့ သားလား။”

“ဟုတ်ကို”

“အဲဒါ . . . ။ ငါ . . . စားနေကျပဲ။
ငါက . . . နင့်အမေရဲ့ ဖောက်သည်ဟဲ့”

“အဲဒါ . . . ။ အမေ ရောင်းတဲ့၊
ခေါက်ဆွဲသုပ်ဆိုင်ကို၊ ဒီကောင် . . . သိသွား
ပြီး၊ ကျွန်တော့်ကို သန်ကောင်သုပ် . . . လို့၊
ခေါ်တယ် တီချယ်”

“ဘာ”

“ကျွန်တော့် အမေရောင်းတဲ့
ခေါက်ဆွဲသုပ်ကို၊ ဒီကောင်က သန်ကောင်
သုပ်လို့၊ ခေါ်တာ။ ကျွန်တော်က၊ ငါတို့
မိသားစုရဲ့ ဝမ်းဇေးကို၊ မနောက်ပါနဲ့ ကွာလို့
ပြောတာ၊ မရလို့၊ ကျွန်တော် ဆောင့်တွန်း
လိုက်တာ။”

အဲဒါ . . . ။ ဒီကောင်က၊ သစ်သား
ပေတံနဲ့ ခုတ်လို့၊ ကျွန်တော် . . . သူ့မျက်နှာ
ကို၊ ဆောင့်ကန်လိုက်တာ”

“ထို့ . . . ဝေါ့။ ဟဲ့ . . . ငါလည်း။

ခေါက်ဆွဲသုပ်၊ ကြိုက်တယ် . . . ဟဲ့။

မြတ်စိုးကြွယ်။ နင် . . . တော်တော်
ညစ်စုတ်တာပဲ”

“

“ . . . ။

“”

(မြတ်စိုးကြွယ်ရဲ့ ခြေသလုံးမှာ၊ ကြိမ်လုံးရာတွေ
ထင်သွားပေမယ့်၊ ကျွန်တော် . . . တရားသေ၊ လွတ်ခဲ့ပါတယ်။)



(၄)

ဆဋ္ဌမတန်း။ (အေ)။ (ဘီ)။

စာသင်ခန်းနှစ်ခန်းတွဲစာ အခန်းကျယ်ကြီးကို၊ အလယ်
က၊ သင်ပုန်းနှစ်ချပ်လောက်ကာထားပြီး၊ အစွန်ဆုံးအခန်းက၊
(အေ)ခန်း။ ပြီးမှ . . . ကျွန်တော့် အခန်း (ဘီ) ခန်း။

အခန်းကျယ်ကြီးဆိုတော့၊ စာစာရင်ရဲ့တန်းတွေရဲ့၊
အနောက်ဘက်မှာ . . .၊ နေရာအကျယ်ကြီး၊ လွတ်နေသေးတာ
ပေါ့။

အဲဒီနေရာအကျယ်မှာ၊ ဆရာ-ဆရာမတွေ၊ လွတ်တဲ့
အချိန်တိုင်း၊ မိန်းကလေး၊ ယောက်ျားလေး၊ ကစားနည်းအစုံနဲ့
ကစားကြတယ်။

ဒီနေ့ကျမှ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း။ လက်ဝှေ့ထိုးတန်း၊ ကစား
ကြတယ်. . .တဲ့။ (ဘယ်ကစားနည်းမှာမှ၊ ကျွန်တော် ဝင်မကစား

၁၆၃

ဒါပေမဲ့... ဒီနေ့တော့၊ အဲဒီလက်ဝှေ့ကစားပွဲမှာ ကျွန်တော် ဝင်ပါရတော့မလို့ ဖြစ်နေရတယ်လေ။

ကျော်ဦးနဲ့ ဇော်မြင့်နဲ့ ထိုးကြ။ စိန်မင်းနဲ့ အောင်မြင့်နဲ့ ထိုးကြ။ ကိုကိုနိုင်နဲ့ ကိုကိုမောင်နဲ့ ထိုးကြ။ မိုးနိုင်နဲ့ အောင်မိုးနဲ့ ထိုးကြ။

သူတို့ဘာသာ သူတို့ထိုးနေကြပြီးမှ၊ မိုးနိုင်ကို အနိုင်ထိုး လိုက်နိုင်တဲ့ အောင်မိုးက၊ ကျွန်တော့်အနားကိုလာပြီး၊ လက်ပန်း ပေါက်ခတ်တယ်။ (လက်ခမောင်း ခတ်တယ်)။

ကျွန်တော် မသိချင်ယောင် ကောင်နေရင်းက၊ မျက်နှာကို ပါ၊ တစ်ဖက်လွှဲနေ လိုက်ပါသေးတယ်။

“ရဲမာန်အောင်။ မင်းကို . . . ငါ၊ စိန်ခေါ်တယ်”

ကျွန်တော် လက်ထဲက ဘော့ပင်နဲ့ ဒီကောင်အောင်မိုးရဲ့ မျက်နှာကို၊ စောင့်ထိုးလိုက်ဦးမလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့... စိတ်ထိန်း ပြီး...

“ငါ . . . လက်ဝှေ့ မထိုးတတ်ပါဘူး”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့။ မင်းတို့

တစ်ရပ်ကွက်လုံး၊ ဦးသိုင်းညွန့်ရဲ့ တပည့်တွေချည်းပဲ”

“မြန်မာ့ရိုးရာ လက်ဝှေ့တံခွန်စိုက်နှင့် ဗန်ဒိုဆရာကြီး၊ ဦးသိုင်းညွန့်” . . . ဆိုတဲ့၊ ရပ်ကွက် အပြင်ထောင့်က၊ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို၊ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်၊ အားလုံး မြင်တွေ့နေကျပါပဲ။

အောင်မိုးပြောတာလည်း၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး နီးပါး၊ ဘာဦးသိုင်းညွန့်ရဲ့ တပည့်တွေချည်းပါပဲ။

ကျွန်တော်ကတော့၊ တရားဝင် တပည့်မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်က . . . လက်ဝှေ့ရော ဗန်ဒိုရော . . . သင်ခွင့်မပြုလို့၊ တရားဝင် သင်ယူတာမျိုး မရှိပေမယ့်၊ ဘာ-ဦးသိုင်းညွန့်ရဲ့ သင်တန်း၊ ဘူးစင်အောက်မှာ၊ သင်ကြားထိုးကြိတ်နေကြတာကို၊ ငုတ်တုတ် ထိုင်ပြီး . . . ငေးကြည့် . . . မှတ်သား . . . လေ့ကျင့်ခဲ့တာတော့၊ နေ့စဉ်ပါပဲ။ အိမ်မှာ . . . ရေချိုးခါနီးရင်တောင်၊ လက်ခမောင်း ခတ်လိုက်ပါသေးတယ်။

“ငါ . . . မသင်ဖူးဘူးကွ”

“သင်ဖူးဖူး၊ မသင်ဘူးဘူးကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို၊ ကျွန်တော့် နားရွက်ကို၊ အောင်မိုးက တံတွေးနဲ့လာစွတ်ပါလေရော။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော့်လက်တွေ့ တဆတ်ဆတ်တုန်လာတာနဲ့၊ စိတ်ကိုအသာထိန်းပြီး၊ ကျွန်တော်ထိုင်ရာက၊ ထုလိုက်ပါတော့တယ်။

စောစောကကောင်တွေ၊ ထိုးကြသလို၊ ပေါက်လို့ပဲစားတော့၊ ကျွန်တော် မထိုးဘူး . . .လို့၊ ဆုံးဖြတ်ရင်း၊ အားကစားဘောင်းဘီအပေါ်ကနေ၊ ထပ်ဝတ်ထားတဲ့၊ ကျောင်းစိမ်းလုံချည်ကို၊ ချွတ်ပြီး၊ ကျွန်တော် ကြက်ရှာခေါက်၊ ခေါက်လိုက်တဲ့အခါ၊ စာသင်ခန်းတစ်ခန်းလုံး၊ လက်ခုတ်သံတွေ ဆူညံသွားပါတော့တယ်။

“ရဲမာန်”

ပြည့်ဝရဲ့ . . . ဟန့်တားသံ။

“ငါ မထိုးရင်၊ အရက်ကွဲတော့မယ်။ တစ်တန်းလုံး၊ ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီ။

ဟိုဘက် . . .အခန်းက၊ ကောင်တွေတောင်၊ လာကြည့်နေတာ၊ မင်း၊ တွေတယ် မဟုတ်လား။”

“ကြည့်တော့၊ ဘာဖြစ်လဲကွ။ ကိုယ် . . . ထိုးချင်မှဖြစ်တာ။ မင်းက၊ လူမိုက်လား။”

“အေး။ ဟုတ်တယ်ကွာ”

စာသင်ခုံတွေရဲ့ အနောက်ဘက်၊ နေရာအလွတ်ကို ရောက်ရောက်ချင်း၊ ကျွန်တော်၊ လက်ခမောင်းခတ်လိုက်တဲ့အခါ၊ အောင်မိုးရဲ့မျက်နှာလေး ငယ်သွားတာကို၊ ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော် တကယ်ထိုးတော့မယ်ဆိုတာ၊ သူ . . . သိသွားပြီလေ။

“ဖောင်း . . .ဖောင်း. . .ဖောင်း”

“”

လက်ခမောင်းခတ်သံရော . . .၊ လက်ခုတ်သံတွေရော . . .၊ ဆူညံသွားတော့တာပဲ။



ဇော်ဂျီသဲကောက်ဆိုလား . . .ဘာဆိုလား။ လူကြီးတွေ၊ ကစားတဲ့ အကွက်ကို၊ ခဏ ခဏ ကြည့်ပြီး၊ ခဏ ခဏ လေ့ကျင့်ထားတော့၊ သေသေချာချာ အသုံးချတတ်တာပဲပေါ့။

ဒူးနဲ့ တတောင်တောင်၊ သေသေချာချာ၊ မမြှောက်တတ်တဲ့၊ အောင်မိုး၊ ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ စဉ်းစားသာ၊ ကြည့်ပါတော့။



www.burmeseclassic.com

အောင်မိုးမျက်နှာ ဖူးယောင်။

လက်ဝှေ့ထိုးတဲ့ကောင်တွေ အကုန်လုံး၊ ကျောင်းအုပ်
ဆရာမကြီး၊ ရုံးခန်းရောက်။

(အဲဒီ...အဲဒီ...အရွယ်ကတည်းက၊ ကျွန်တော် ထိုးတာ
ကြိတ်တာ၊ ဝါသနာ ပါမှန်းမသိ၊ ပါခဲ့တာ၊ ထင်ပါရဲ့)။



(၅)

ရှစ်တန်းရောက်တော့၊ ပြည့်ဝက စာမေးပွဲအောင်။
ကျွန်တော်က . . .ကျ။

ရှစ်တန်းကို နှစ်ခါဖြေမှ အောင်တယ်။ ကိုးတန်းကိုလည်း၊
နှစ်ခါ . . .ဖြေရတာပါပဲ။

အခု . . .ဆယ်တန်းလည်း . . .တစ်ခါ ကျပြီးပြီ။ နောက်
တစ်ခါထပ်ဖြေလည်း၊ အောင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

သူ . . .တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်သွားပေမယ့်၊
ပြည့်ဝက၊ ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်း စာရင်းက၊ မဖျက်ရှာပါ
ဘူး။

“မင်း . . .၊ ဆေးခြောက်ချနေတယ်
မဟုတ်လား . . .ရဲမာန်”

“ဆေးလိပ်ထဲ ထည့်သောက်တာ

ပါကွာ”

“စာတော်တော် . . . မတော်တော်။
လူဆိုရင်၊ ငါးပါးသီလ၊ လောကံတော့၊
စောင့်ထိန်းနိုင်ရမယ် ရဲမာန်”

“ဆေးခြောက်သောက်တာနဲ့၊
ငါးပါးသီလနဲ့၊ ဘာဆိုင်လဲကွ။

အရက်သေစာ မသောက်စားနဲ့ဘဲ
ငါ . . . ကြားဖူးတာပါ။ ဆေးခြောက်သေစာ
မသောက်စားနဲ့ . . . လို့၊ မကြားဖူးပါဘူး”

“မူးယစ်သေစာ အကုန်လုံးကို၊
ရှောင်ကြဉ်ရမှာကွ။

မင်းက . . . ဘာမှကို မရှောင်ဘူး။
လူမိုက်နဲ့ မပေါင်းနဲ့ . . . ဆိုတဲ့၊ ဘုရားဟော
က . . . အစ၊ ကံငါးပါး မဖောက်ဖျက်နဲ့
ဆိုတဲ့၊ ဒေသနာအဆုံး။ မင်း . . . လိုက်လုပ်
တာ၊ ဘာရှိလဲ။

မင်း . . . စာမေးပွဲတွေ ကျတာ . . .
ဘာသာတရား အဆုံးအမနဲ့ မနေလို့ကွ”

“ဟေ့ကောင် . . . ပြည့်ဝ။ စာမေးပွဲ

အောင်တာနဲ့၊ ဘာသာတရားနဲ့ ဘာမှ၊ မဆိုင်
ဘူး။

ခိုးချတဲ့ကောင်တွေ . . . တစ်သိ
တစ်တန်းကြီး၊ အောင်နေတာရော . . .။ မင်း
. . . မတွေ့ဖူးဘူးလား။

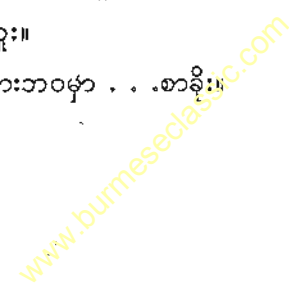
သူတစ်ပါး ပစ္စည်းကို ခိုးမှ . . .
သူ့ခိုးမဟုတ်ဘူးကွ။ စာခိုးချတာလည်း . . .
သူ့ခိုးပဲ။

အဲဒီ . . . ခိုးမှ၊ အဆင်ပြေမယ်ဆိုတဲ့
. . . အကျင့်က၊ အရာရှိဖြစ်တဲ့အထိ၊ ပါသွား
ရင်၊ မြန်မာပြည်မှာ . . . သူ့ခိုးတွေ . . .
ပိုတောင် . . . ခေတ်စားလာဦးမယ်။

မင်း . . . မှတ်ထား ပြည့်ဝ။ ခိုးချပြီး
. . . အောင်ရမှာထက်။ ငါ့ ဘာသာ . . .
မအောင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငါ . . . နေမယ်။

ငါ့ဘဝတလျှောက်လုံး . . . သူ့ပုန်
ဓားပြ၊ လုပ်ချင်လုပ်မယ်။ သူ့ခိုး အလုပ်
ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး။

ကျောင်းသားဘဝမှာ . . . စာခိုး။



လူကြီးဘဝမှာ . . . ဘဏ္ဍာငွေခိုးတဲ့ . . . သူခိုးကြီးအလုပ်၊ ငါ . . . ဘယ်တော့မှ၊ မလုပ်ဘူး။
မင်း . . . အခုပြောတဲ့၊ ငါးပါးသီလဆိုတာကြီး။ ငါ . . . ပျောက် . . . လိုက်၊ ကြား . . . လိုက်၊ ကျိုး . . . လိုက်၊ ဖြစ်နေတာ ဆိုရင်တောင်၊ အဒိန္နာဒါနာ . . . သူများပစ္စည်းခိုးတဲ့ . . . သူခိုး။ စာခိုးတဲ့ . . . သူခိုး . . . နိုင်ငံပစ္စည်းခိုးတဲ့ . . . သူခိုးအလုပ်။ ငါ . . . မလုပ်ဘူး။ သိလား . . .။

မင်းက . . . စာတော်ပြီးသား။ ခိုးမချဘဲ၊ အောင်မြင်ခဲ့တာတွေ . . . ငါ . . . ချီးကျူးတယ်။ အားလည်းကျတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . ငါ၊ လိုက်မလုပ်နိုင်ဘူး”

“ဘာသာတရား၊ လုပ်ပေါ့ကွ”

“ဘာလဲ။ စာမေးပွဲအောင်ဖို့၊

ဂါထာရွတ်ခိုင်းတာမျိုးလား။

ဘုရားစကားကို၊ ငါ . . . နားမထောင်နိုင်တာပဲ ရှိမယ်။

ဘုရားစာတွေကို၊ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုခုနဲ့၊ ရွတ်ဖတ်နေတာကြီး၊ ငါ မလုပ်

ချင်ဘူး။

တချို့၊ ဈေးရောင်းကောင်းဖို့၊ ပါးစပ်က . . . ပွစ် . . . ပွစ်နဲ့၊ ရွတ်နေကြတယ်။

ငါတို့ဘုရားရဲ့၊ တရားစာတွေက၊ ဈေးရောင်းကောင်းဖို့၊ စာမေးပွဲအောင်ဖို့၊ ရွတ်ရတဲ့ဟာတွေလို့၊ သူတစ်ပါးထင်သွားမှာပေါ့ကွ။

ဘာသာတရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ ငါက . . . သေသေချာချာလည်း . . . မသိဘူး။ မသေမချာ . . . ရွတ်ဖတ်နေတာမျိုးလည်း၊ မလုပ်ဘူး”

“ရွတ်ဖတ်နေတာ . . . ဗုဒ္ဓနုဿတိ . . . ကွ။ မင်း . . . ပေါက်ကရဲတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“ဗုဒ္ဓနုဿတိဆိုတာ၊ ဘာပြောတာလဲ”

“ဘုရားကို၊ နှလုံးသွင်းနေတာကို၊ ဗုဒ္ဓနုဿတိ ခေါ်တယ်”



“မင်း . . . ဈေးရောင်းကောင်းချင်လို့၊ ရွတ်နေတဲ့သူတွေကို၊ မင်း . . .၊ သေသေချာချာ၊ သွားမေးကြည့်ဦး။ ဘုရားကို တကယ်နှလုံးသွင်းနေတာလား။ ဈေးရောင်းကောင်းချင်စိတ်နဲ့ ရွတ်နေတာလား . . . ဆိုတာ”

“မင်းကွာ။ တော်တော်ကို၊ ကပ်တီးကပ်ဖဲ့နိုင်တဲ့ကောင်ပဲ”

“မင်း . . . ထင်ချင်သလို၊ ထင်။ ငါ . . . ဘာမျှော်လင့်ချက်နဲ့မှ၊ ဘုရားကို၊ အသုံးမချချင်ဘူး။ ဒါပဲ။”

ဒါတောင်၊ ငါက၊ နားစွန်နားဖျားကြားဖူးတာ။

မင်းတို့လို၊ သေသေချာချာ မသိဘူး။

အဲဒီတော့ . . . သေသေချာချာ သိတဲ့သူတွေ . . .။ တိတိကျကျလုပ်စေချင်တယ်။

တိတိကျကျ . . . ရေးသားစေချင်

တယ်။ တိတိကျကျ၊ ညွှန်ပြစေချင်တယ်။

တိကျမှုမရှိရင်၊ ဘာသာတရားဆိုတာ၊ လာဘ် . . . လာဘာ ကြွယ်ဝဖို့၊ ရွတ်ဖတ်အော်ဆိုနေရတဲ့၊ ဂါထာတွေလို့ ထင်ကုန်မှာစိုးလို့ကွ”

“ရဲမာန်”

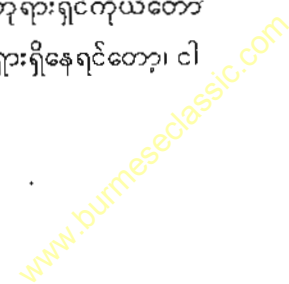
“ဘာလဲကွ”

“မင်း . . .၊ လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ကွာ။ မင်း . . . လူဆိုးတွေနဲ့ မပေါင်းပါနဲ့လား”

“လူဆိုးလူမိုက်တွေက၊ ဟန်မဆောင်ဘူးကွ။ ချစ်ရာရှိရင်၊ ခွပ်ကနဲ ချလိုက်တာ။”

လူကြီးလူကောင်း အိုက်တင်နဲ့။ သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်တဲ့သူတွေက။ ခွပ်ကနဲ ချချင်တာတောင်၊ စိတ်ကိုထိန်းပြီး၊ တခြား ကလိန်ကျတဲ့နည်းကို၊ သုံးတာကွ။

အေး . . .။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော် မြတ်ကြီး၊ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေရင်တော့၊ ငါ



. . .ဘုရားဘေးမှာ၊ တကယ် အရိယာ
သူတော်ကောင်းလို၊ တကယ်နေဖြစ်မှာကွ။

အခု. . .ဘုရား မရှိတော့တဲ့၊ ကမ္ဘာ
မှာတော့၊ အယောင်ဆောင်တွေ. . .ထက်၊
အယောင်မဆောင်တတ်တဲ့၊ ကောင်တွေနဲ့ပဲ၊
ငါ. . .ပေါင်းချင်တယ်။

ငါ. . .မော့ကြည့်ရမယ့် လူကြီး
လူကောင်း၊ ငါ့ဘဝမှာ. . .မရှိဘူး ပြည့်ဝ”

“ဘုရား မရှိတော့ပေမယ့်၊ ဘုရား
အဆုံးအမတွေက၊ ဘုရားရဲ့ ကိုယ်စားပဲလေ
ကွာ”

“အဲဒါ. . .မင်းလို၊ လူလိမ္မာတွေ
အတွက်၊ ရှိနေတာနေမှာပါ သူငယ်ချင်းရာ
. . .။ ဟား ဟား ဟား”

ရယ်သံ ခြောက်ကပ်ကပ်ရဲ့ နောက်မှာ၊ စိတ်ထဲမှာ၊
ဒေါသ၊ ဖြစ်သွားမှန်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလိုက်ပါတယ်ဗျာ။



(၆)

ဒါတွေအားလုံး. . .ပြည့်ဝ၊ အသိဆုံးပေါ့။ (ဥပမာ။ ။
အိမ်ရဲ့အခေါင်၊ မိုး မလုံတဲ့. . .ကိစ္စ)။

“ငါ့ အဖေနဲ့ ငါ့အဒေါ်နဲ့ ကြိုက်
နေတယ် ပြည့်ဝ”

“ဟေ့ကောင်။ ရဲမာန်။ ဘာတွေ .
. . .ပြောနေတာလဲ”

“ဘယ်သူ့မှ၊ ပြောစရာမရှိလို့၊
မင်းကို၊ ငါ. . .ပြောတာကွ”

(အဲဒီတုန်းက၊ ကျွန်တော် ရှစ်တန်း။ တိတိကျကျပြောရ
ရင်၊ ရှစ်တန်းကို နှစ်ခါဖြေရတာဆိုတော့၊ ရှစ်တန်း ပထမနှစ်
ပေါ့)။

“မင်း. . . မဖွယ်မရာတွေ ပြောနေ
သလား. . . လို့ပါကွာ”

“မဖွယ်မရာမြင်။ မဖွယ်မရာသိလို့၊
မဖွယ်မရာ ကိစ္စ၊ ငါ့ရင်ဖွင့်တာပေါ့ကွ”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ငါ. . . အိမ်မှာ မနေချင်တော့ဘူး။
ဘယ်မှာနေရမှန်းလည်း မသိဘူး”

“မင်း အမေသိလား”

“သိတယ်။

ငါ၊ လုပ်လိုက်လို့၊ အစ်ကိုရော၊
အစ်မ၊တွေရော . . . သိသွားပြီ”

“မင်းက၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာ
လဲ”

“အိမ်က နံရံမှာ. . . ဘဝ ဆိုတာ၊
တိုက်ပွဲ။ ခယ်မ၊ ဆိုတာ၊ လိုက်ပွဲ. . . လို့၊
ရေးလိုက်တာ။

အစ်ကိုရော၊ အစ်မ၊တွေရော၊
ငါ့ကို၊ ပေါက်ကရတွေရေးတယ်ဆိုပြီး၊ ဝိုင်း
ဆူကြတာ။

ပေါက်ကရရေးတာလား . . .
တကယ် အဖြစ် အပျက် ကို ရေးတာလား
သိချင်ရင်၊ ကာယကံရှင်တွေကို မေးကြည့်
. . . လို့၊ ငါ ပြောချလိုက်တာ။ အိမ်ထဲမှာ
လက်ပစ်ဗုံးပေါက်သလို၊ ဖြစ်သွားပြီ။

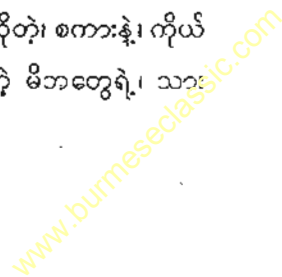
အမေက၊ တော့၊ ထိန်းထိန်း
သိမ်းသိမ်း၊ သို့သိုသိပ်သိပ်၊ နေနိုင်တာပေါ့။
ကျန်တဲ့သူတွေကလည်း၊ ကိုယ့်မိသားစု
အရှက်ကွဲမယ့် ကိစ္စဆိုတော့၊ အသံမထွက်
ဘဲ၊ ကြိတ်ခံစားကြတယ်။

ကြိတ်ခံစားလို့၊ မရဘဲ၊ အဖေကို၊
ကြည့်လို့မရတော့တာ . . . ငါ”

“ရဲမာန်။ အဲလိုမပြောကောင်းဘူး
လေ”

“အေး။ အဲဒါပဲကွ။ သားသမီးတွေ၊
ခံနေရတာ။

ငရဲကြီးမယ်နော်. . . ဘုရားနဲ့
တစ်ရိုက်တည်းနော် ဆိုတဲ့၊ စကားနဲ့၊ ကိုယ်
ကျင့်တရားမကောင်းတဲ့ မိဘတွေရဲ့၊ သား



သမီးတွေ . . . အကုသိုလ်ကြီးနေကြရတာ။
ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေကြရတာ။

အမေ့ကိုတော့၊ ငါ . . . ပြောပြခဲ့
တယ်။ လင်ကိုဘုရား . . . သားကို သခင်
ဆိုတာ။ ကိုယ်ကျင့်သီလကောင်းတဲ့ လင်ကို
ဘုရားလိုရိုသေဖို့ ပြောတာ။ လိမ္မာရေးခြား
ရှိတဲ့ သားကို၊ သခင်ကို၊ စောင့်ရှောက်သလို
စောင့်ရှောက်သင့်တယ်လို့ ဆိုလိုတာ။

အမေ့မှာ . . . လင်ကောင်းလည်း
မရှိဘူး။ သားကောင်းလည်း . . . ရှိမှာ၊
မဟုတ်ဘူး . . . လို့ ပြောခဲ့တယ်။

မိဘကို ရိုသေချင်တာ၊ ဘယ်နေရာ
ကို၊ ကြည့်ပြီးရိုသေရမှန်းမသိ၊ ဖြစ်သွား
တယ်ကွာ”

“ရဲမာန်။ ရိုသေစရာ ဘာမှ မရှိရင်
တောင်၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို၊ ရိုသေရတယ်နော်
သူငယ်ချင်း။

အဖေ နေရာမှာ၊ တခြားဘယ်သူမှ၊
ဝင်ယူလို့မရတဲ့၊ အဖေဆိုတဲ့၊ ဂုဏ်ကြီး

ရှိတယ် သူငယ်ချင်း။
စိတ်ခုရင်တောင်၊ မပြစ်မှားမိစေနဲ့
နော်။ နော် . . . ရဲမာန်”

“အေးပါ။ ငါ၊ မင်းကို၊ ရင်ဖွင့်တာ
ပါ။

ဖအေကို၊ လက်သီးလက်မောင်း
တန်းရလောက်အောင်တော့၊ ငါ . . . မမိုက်
ရိုင်းပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ . . . မကြည့်ညှိတော့တာ
တော့၊ အမှန်ပဲ”

“အနန္တ . . . ဆိုတာ။ ရေတွက်လို့
မရတဲ့၊ ကိန်းဂဏန်းပဲ။

အနန္တဂိုဏ်းဝင်ဆိုတာ၊ ရေတွက်လို့
မရနိုင်လောက်အောင် ဂုဏ်အရှိန်အဝါ
ကြီးမားလွန်းတယ် . . . ဆိုတဲ့၊ အဓိပ္ပာယ်ပဲ။

ဘုရားက၊ အနန္တဂိုဏ်းဝင် . . . လို့၊
သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့၊ မိဘကို၊ ဘာ
ချွင်းချက်ရှိရှိ၊ မပြစ်မှားမိစေနဲ့”

“ငါ . . . အဇာတသတ် မဟုတ်ဘူး

www.burmeseclassic.com

...ပြည့်ဝ။ ဒါပေမဲ့...

အခေါင်... မိုးမလုံရင်၊ တစ်အိမ်လုံး၊ မိုးစိုတတ်တယ်ဆိုတာလောက်တော့၊ ငါ့ အဖေ သိသင့်တာပေါ့ကွာ။

ဘုရားရှင်က၊ သက်ရှိထင်ရှားရှိရင်၊ ငါ... မေးလိုက်ချင်တယ်။

ကြည်ညိုစရာမကောင်းတဲ့... မိဘ၊ ကြည်ညိုစရာမကောင်းတဲ့... ဆရာ။ ရိုသေစရာမကောင်းတဲ့... သူတော်ယောင်... တွေကို၊ အနန္တဂိုဏ်းဝင်ဆိုပြီး၊ ဘာကြောင့်... မပြစ်မှားရတာလဲ”

“အနန္တဂိုဏ်းဝင်တွေကို၊ ပြစ်မှားရင်၊ ဆင်းရဲမှုကြီးမားတတ်တယ်လို့ပဲ၊ ငါ... သိတယ် ရဲမာန်။

ဘုရားရဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့၊ သတိပေးထားတဲ့၊ စကားကို၊ ငါတို့ အသိဉာဏ်နဲ့၊ ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ။

ငါကတော့၊ ရှင်းရှင်းပဲ။ ကိုယ်... ရှိခိုးနေတဲ့ ဘုရားစကားကို၊ နောက်မှ

တဖြည်းဖြည်း၊ နားလည်အောင်ကြိုးစားမယ်။

လတ်တလော၊ လိုက်နာကျင့်သုံးတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ကိုယ့်ဘုရား စကားမှ၊ ကိုယ်မလိုက်နာရင်... က... ဘယ်ဘုရားစကားကို၊ လိုက်နာချင်လို့လဲ... ”

“ဘုရားစကားတော့၊ ငါ၊ နားမလည်ဘူး။ မင်းပြောတဲ့ စကားတော့၊ ငါ ကြိုက်တယ်။

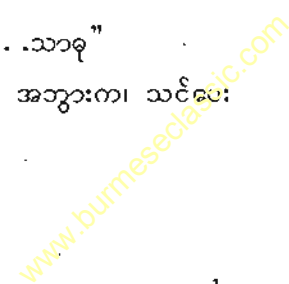
ကိုယ့် ဘုရားစကားမှ၊ ကိုယ်၊ မလိုက်နာရင်၊ မင်းက... ဘယ်ဘုရားစကားကို၊ လိုက်နာချင်လို့လဲ... ဆိုတဲ့၊ မင်းရဲ့... စကား။

ငါ... လိုက်နာတဲ့အနေနဲ့၊ ငါ... မိဘကို၊ မပြစ်မှားတော့ပါဘူးနော်... ပြည့်ဝ”

“သာဓုပဲ”

“ဘာလဲ... သာဓု”

“မသိဘူး။ အဘွားက၊ သင်ပေး



ထားတယ်။ သူတစ်ပါးကောင်းတာလုပ်
နေရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမျှဝေရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သာဓု
ခေါ်ပါ...တဲ့။

အဲဒါ...ဒါနု ပြုခြင်းတစ်မျိုးပဲ .

.တဲ့”

(ကျွန်တော် မကြားဘူးသမျှတွေ...၊ ပြည့်ဝ၊ ဆီကသာ၊
ကြားနာနေရသလိုပါပဲ)။



(၇)

အဖေ့ ပြဿနာကို၊ စိတ်ထဲမှာသာထားပြီး စကားထဲ
ထည့်မပြောတော့ဘဲ၊ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေပစ်လိုက်တယ်။
ရင်နာ ကြေကွဲရမယ့်၊

ကာယကံရှင် အမေတောင်မှ၊ အဖေ့ကို၊ ဘာအပြစ်ဒဏ်မှ၊
မပေးတဲ့...ကိစ္စ။ ကိုယ်က၊ ဘာလို့ဝင်ခံစားနေတော့မှာလဲလို့၊
တွေးပစ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့...

ဒီတစ်သက်၊ ကျွန်တော် သားကောင်းရတနာ
တစ်ယောက်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ပါ၊ တွေးပစ်လိုက်ပါ
သေးတယ်။

သားသမီးဆိုတာ၊ မိဘ၊ ရဲ့နောက်လိုက်လေဗျာ။ အိမ်

ထောင်ရေး စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်တဲ့ အဖေကို၊ ကြည့်ပြီး၊
ကျွန်တော် မလိမ္မာချင်တော့ဘူး။

လင်ကို . . . ဘုရား၊ သားကို . . . သခင် . . . တဲ့။ ရှေးလူကြီး
တွေ၊ သုံးနှုန်းတတ်လိုက်ကြတာ။

ကံ ငါးပါးတောင်၊ မလုံခြုံတဲ့၊ လင်ယောက်ျားကို၊ ဘယ်
ဇနီးမယားက၊ ဘုရားလို၊ ကိုးကွယ်ချင်ပါ့မလဲ။ လိမ္မာရေးခြား
မရှိတဲ့သားကို၊ ဘယ် မိခင်က၊ သခင်လို ပြုစုချင်ပါ့မလဲ။

ဘဝ ကို၊ ဘာနဲ့ တည်ဆောက်ရမှန်း၊ ဘယ်လိုတည်
ဆောက်ရမှန်း . . . မသိခင်အရွယ်မှာ၊ ကျွန်တော်က . . . ဘဝ၊
ပျက်သွားပြီလို့ပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို၊ ယူဆပစ်လိုက်မိတယ်။

ဒီလိုနေ . . . ဒီလိုကြိုးစား . . . ဆိုတဲ့၊ အဖေမျိုးကို၊
ကျွန်တော် လိုချင်တာလေဗျာ။



ရှစ်တန်း (ဒုတိယနှစ်) တက်နေချိန်။

အိမ်ရှေ့မှာ၊ ကားတစ်စီးရပ်ထားတာကိုတွေ့။ တွေ့တွေ့
ချင်း၊ အစ်ကို အကြီးဆုံး (ကိုရန်မင်းအောင်)ရဲ့၊ ပြဿနာလို့
သိလိုက်တယ်။

ပြည့်ဝက၊ အိမ်ထဲကို၊ မဝင်ဖို့ တားထားလို့၊ မဝင်ဖြစ်
တော့ဘဲ၊ ခြေရင်းအိမ်ကြားထဲကိုဝင်ပြီး၊ အိမ်ထဲကိုပဲ ချောင်း
ကြည့်လိုက်တယ်။

အိမ်ထဲမှာ၊ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်နဲ့၊ အသက်
အစိပ်ကျော်ကျော်အရွယ်၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ပြည့်ဝက၊ တီးတိုးမေး။

“ငါ့ အစ်ကို၊ မနေ့က၊ မိန်းမ၊
နိုးလာတယ်။

သူ့ မိန်းမရဲ့၊ အမေနဲ့ အစ်မ
ထင်တယ်”

အိမ်ကြားထဲကနေ၊ အိမ်နောက်ဘက်ကို ပတ်သွားတော့၊
အစ်မလတ် (မကြော့ကြော့) နဲ့ တွေ့တယ်။

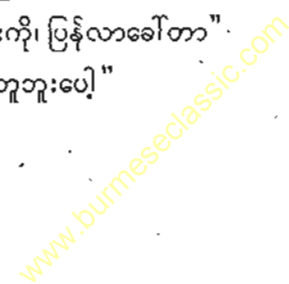
“မမလတ်။ ဘယ်သူတွေလဲ”

“အစ်ကို့ မိန်းမရဲ့၊ အမေနဲ့ အစ်မ
နဲ့”

“ဘာပြောကြလဲ”

“သူတို့သမီးကို၊ ပြန်လာခေါ်တာ”

“သဘောမတူဘူးပေါ့”



“မတူဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ . . . မတူလို့ မရတော့ဘူးဆိုပြီး၊ စကားပြောတွေ၊ တင်စီး နေတယ်။

နင် . . . ဘာမှ၊ ဝင်မပါနဲ့နော်။
ပြောတာ ကြားလား”
“အင်းပါ”

ပြည့်ဝ၊ ရှိရာ၊ အိမ်ကြားထဲပြန်လာ။ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ။

“ဒယ်ဒီ နေမကောင်းဖြစ်နေတာကို နင် . . . ခဏတောင်၊ လိုက်မကြည့်တော့ဘူး လား . . . သင်းသင်းဝေ”

အစ်ကို့၊ မိန်းမက၊ ခေါင်းခါ။

“နင့် သဘောနဲ့ နင်၊ ဒီမှာ နေခဲ့တာ နော်။ ငါတို့ပြန်ပြီးတာနဲ့၊ ငါတို့ အသိုင်း အဝိုင်းနဲ့ နင် . . . လုံးဝ . . . မပတ်သက်ရ တော့ဘူးနော်”

အစ်ကို့၊ မိန်းမက၊ ခေါင်းညိတ်ပြန်တယ်။

“ဒီလို၊ စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့အထဲ မှာ၊ နင် . . . နေနိုင်လို့လား”

“နေနိုင်ရမှာပေါ့”

“နင်၊ ဦး တော်တော်ရှားသလား”

အဲဒီ စကားကို၊ ကြားကြားချင်း . . .

“ဟာ . . . ။ ကောင်မ၊ ကြီး၊

မှိုက်ရိုင်းတယ်”

ထုံးစံအတိုင်း၊ ပြည့်ဝက၊ ကျွန်တော့်ကို၊ လွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်နဲ့ သူ့လက်နဲ့ ရောချိပြီး၊ အိမ်ကြားထဲက၊ မထွက်နိုင် အောင်၊ တားထားတယ်။

“မိဘတွေတောင်၊ ငုတ်တုတ်ကြီး၊

ထိုင်နားထောင်နေတာ။

မင်းအစ်ကိုတောင်၊ ငြိမ်နေတာ။

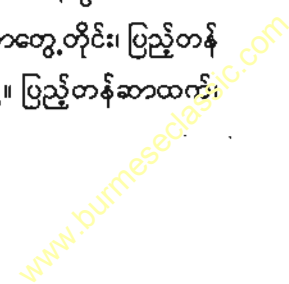
မင်း . . . ဘာမှ ဝင်မပါနဲ့”

“စီးလာတဲ့ ကားက၊ အပျံစား။

ပါးစပ်က၊ ပြည့်တန်ဆာပါးစပ်”

“မင်း မှားတယ်၊ ရဲမာန်။ ပြည့်တန် ဆာထဲမှာတောင်၊ မဆဲ မဆို တတ် တဲ့၊ ပြည့်တန်ဆာ ရှိနိုင်ပါတယ်ကွ။

မကောင်းတာတွေတိုင်း၊ ပြည့်တန် ဆာနဲ့၊ မနှိုင်းစမ်းပါနဲ့။ ပြည့်တန်ဆာထက်၊



စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျတဲ့၊ ဂုဏ်ကြီးရှင်
တွေလည်း၊ ရှိနိုင်တာပဲကွ။

အဲလို၊ လူမျိုးတွေကို၊ ပြည့်တန်ဆာ
နဲ့ နှိုင်းရင်၊ ပြည့်တန်ဆာ သိက္ခာကျတယ်”
“အေး . . . ဟုတ်တယ်”

ပြည့်ဝ၊ ကျွန်တော်၊ အိမ်ထဲမဝင်အောင်၊ စကားပရိယာယ်
ဆင်နေမှန်း၊ ကျွန်တော် သိပေမယ့်၊ သူ့စကားကိုပဲ၊ ဆက်
နားထောင်နေလိုက်တော့တယ်။ စိတ်ကို၊ ပြောင်းပစ်လိုက်တာ
ပေါ့။

“တချို့ လူတွေ၊ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် အဆင်မပြေရင်၊ ရန်ဘက်ပြု
ရင်၊ ပြောတတ်ကြတယ်။

မင်း . . .

ခွေးကျင့် ခွေးကြံ . . . ကြံတယ်
ဆိုတာမျိုး။

လူတိုင်း . . . ခွေးကျင့်ခွေးကြံသာ၊
ကြံလို့ရှိရင်၊ တို့ နိုင်ငံမှာ၊ ရာဂ၊ ဖောက်ပြန်
မှုတွေ၊ တော်တော်နည်းသွားမယ်ကွ”

“ဘာလို့လဲ”

“ခွေးတွေက၊ တော်သလင်းလ၊
တစ်လပဲ၊ မိတ်လိုက်တာလေ . . .။

လူတွေက။ ဟားဟား
ဟားဟား . . .”

အတူ ရယ်မိကြတယ်။ ကျွန်တော့် ဒေါသစိတ်လျော့
သွားတယ်။

အိမ်ထဲရဲ့ အပေါက်ကနေ၊ စောစောက၊ “နင် . . .၊
ဦး ရှားသလားလို့ မေးတဲ့၊ အမျိုးသမီးကို၊ ကျွန်တော် မှတ်မိ
အောင် သေသေချာချာ၊ ကြည့်ပစ်လိုက်တယ်။

(တစ်ကွေ့ကွေ့မှာ၊ ကြုံမှာပေါ့ . . . လို့၊ တေး မှတ်ပစ်
လိုက်တယ်)။



အဲဒီ . . . အစ်ကိုဇနီး (မသင်းသင်းဝေ)ရဲ့ အစ်မနာမည်
က၊ မဝေဝေစမ်း . . . ပဲ။

တစ်နှစ်လောက်နေတော့။ အစ်ကိုက၊ သူ့ယောက္ခမအိမ်မှာ၊ သွားနေတယ်။ သူက၊ ဘာမှ၊ အမှတ်အတေး မထားဘဲ နေနိုင်စွမ်းပေးမယ့်၊ ကျွန်တော်က၊ တော့၊ အဲဒီအမျိုးသမီးကို၊ လုံးဝ . . . မမေ့ဘူး။ လုံးဝ . . . ခွင့်မလွှတ်ဘူး။



(၈)

အစ်မလတ် (မကြော့ကြော့) ကိစ္စ။
ကျွန်တော် (ဆယ်တန်း - ပထမနှစ်) တက်နေတဲ့ အချိန်။
ခြေရင်းအိမ်မှာ၊ ဒေါ်အိမ်မိ ဆိုတဲ့၊ မုဆိုးမကြီး၊
တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့မှာ . . . သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သမီး
အကြီးမက . . . မအေးအေးသန်း။ သမီး အငယ်မ နာမည်က
မိုးမိုးသန်း။

အစ်မလတ် (ကြော့ကြော့) နဲ့၊ မအေးအေးသန်းနဲ့က
ရွယ်တူ။ သူငယ်ချင်း။

အဲဒီ ဒေါ်အိမ်မိရဲ့ မောင်၊ အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်
လောက်ကြီးနဲ့၊ ကျွန်တော့် အစ်မလတ် (ကြော့ကြော့) အသက်-
နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက်အရွယ်၊ ညားသွားကြသတဲ့။

အဲဒီ ဒေါ်အိမ်မိရဲ့ မောင်(ဦးမြ)က၊ နယ်က၊ နေ၊ သူ့ အစ်မ

အိမ်မှာ၊ မျက်စိလာကုတာ တဲ့။

အသက်နှစ်ဆ၊ လောက်ကြီးတဲ့၊ တစ်ဖက်လပ်နဲ့ ကိုယ့်
အစ်မ အိမ်ထောင်ကျတာ၊ နှမောတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ . . . အဲဒီ လောက်နဲ့ တော့၊ ကျွန်တော်
ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ ဘာစိတ်မှ၊ နာစရာ မရှိပါဘူး။ ဒါ . .
. အစ်မ၊ လတ်ရဲ့၊ ကံပဲလို့၊ နှလုံးသွင်းနိုင်ပါတယ်။ သို့သော် . .
. ဒါပေမဲ့ . . .

လျှောင်နောက်ဆံထုံးပါ၊ သူခင်ပွန်း တစ်ဖက်လပ်နောက်
လိုက်သွားပြီး၊ နစ်လ အကြာ။ အစ်မ၊ လတ်၊ အိမ်ပြန်ရောက်
လဲ ကယ်။

ကျွန်တော့်ကို၊ တိုက်ရိုက်ပြောတာမဟုတ်ပေမယ့်၊
ရက်ပိုင်းအတွင်း၊ အစ်မငယ် (နဲ့နဲ့) ဆီက၊ စကားအစ်ရင်း၊
သိလာရတာက၊ ဟိုမှာ . . . အစ်မလတ်ရဲ့ ခင်ပွန်းက၊ သားကြီး
မယားကြီးရှိတယ် . . . တဲ့။

အဲဒီ တစ်ဖက်လတ်ကြီးရဲ့ ဇနီးကြီးနဲ့ အစ်မလတ်က၊
တစ်အိပ်ရာထဲ၊ အိပ်ရတာ . . . တဲ့။



“ဒေါ်ဒေါ်အိမ်က၊ အဲဒီလူကြီးဆီ
မှာ၊ မယားကြီးရှိတာ၊ ကျွန်တော့် အစ်မကို၊
မပြောဘူးလား။

အသိမပေးဘူးလား။”

“အို၊ ကျုပ်တို့နဲ့ မဆိုင်ပေါင်တော်။
ကိုယ့်ကိစ္စ၊ ကိုယ်ရှင်းကြ။”

ငါ့က၊ ငါ့ မောင်ဆိုးပေးမယ့်၊ တို့က၊
ခပ်ကင်းကင်း နေတာ။

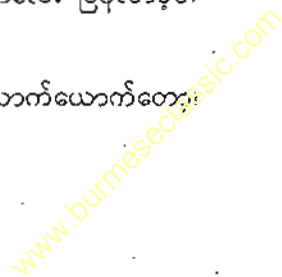
ခဏတဖြုတ်မို့၊ ဒီမှာ . . . တည်း
ခွင့်ပေးလိုက်တာ။

တို့က . . . ကင်းကင်း နေပေမယ့်၊
မကင်းတဲ့သူတွေ . . . ကိုယ့်ပြဿနာကိုယ်
ရှင်း။

ပိန့်ပင်၊ လာဆွဲ မထည့်နဲ့။”

ကျွန်တော် ဘယ်လောက်မိုက်မိုက်၊ သူများအိမ်ထဲမှာ .
. . ဆိုတဲ့ အသိ၊ နောက်ပြီး . . . ဒေါ်အိမ်မိက၊ မိန်းမသား
ဆိုတဲ့ အသိကြောင့်၊ သူ့အိမ်ထဲက၊ အသာလေး ပြန်လာခဲ့ပါ
တယ်။

(သူ့သမီးနှစ်ယောက်ထဲက၊ တစ်ယောက်ယောက်တော့)



တစ်နေ့နေ့ တွေ့ပြီသာ . . .မှတ်။



အစ်မငယ် - (မနွဲ့နွဲ့) ကိစ္စ။
 ကျွန်တော်၊ ဆယ်တန်း (ဒုတိယနှစ်) ဖြေခါနီး အချိန်။
 အစ်မလတ်ကတော့၊ ထားလိုက်တော့။
 ငတုံးမို့၊ သူများလှော်တာ ခံလိုက်ရတယ်။
 အစ်မငယ် (နွဲ့နွဲ့) ကတော့၊ တုံးတာမဟုတ်ဘူး။ မိုက်
 မည်းတာဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်၊ မိန်းမယုတ်သွေးပါနေတာ
 ဖြစ်မယ်။
 အစ်မလတ်က၊ မသိလို့ ခံလိုက်ရတာ။
 အစ်မငယ်က၊ သိသိခြည်းနဲ့၊ ကျူးလွန်တာ။ ရှေ့မှာ
 အစ်မလတ် သင်္ခန်းစာလည်း ရှိလျက်နဲ့၊ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က၊
 အိမ်ထောင်သည်၊ ကိုကုလား ဆိုတဲ့လူနဲ့ လိုက်ပြေးတာ။
 ရပ်ကွက်ထဲ၊ လူ . . .သိပ် မဲသိလိုက်ခင်၊ အမေ ပြန်အုပ်
 နိုင်ပေမယ့်၊ သူကတော့၊ နဂိုရည် ပျက်ခဲ့ပေါ့ဗျာ။

ဒီကိစ္စမှာတော့၊ ကျွန်တော် . . . ခါးကြားထဲ၊ ဓားထိုးပြီး၊
ကိုကုလားကို၊ လိုက်ရှာမိတော့တာပဲ။



“မင်းက၊ ကုလားကို ဘာလို့
 သတ်ချင်တာလဲ”
 ကိုညိုထွေး အမေး။
 “မိသားစု ကိစ္စပါဗျာ။ မပြောပြ
 ချင်ဘူး”
 “ထားတော့။ မပြောနဲ့။ ငါ့ကို
 အစ်ကို၊ ကိုဖိုးထောင် အခု . . .ထောင်ထဲမှာ။
 သူ . . .ပြောနေကျစကား တစ်ခွန်း
 ရှိတယ်”
 “ဘာ စကားလဲဗျ”
 “သူက . . . လူကို၊ အလကား၊
 -မသတ်ဘူး။
 ငွေရမှ သတ်တယ်တဲ့။ နောက်ပြီး

ကိုယ့်ရဲ့အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်ကို၊ ထိခိုက်
တော့မယ်ဆိုရင်၊ သတ်တယ်. . .တဲ့။

အခု. . .၊ မင်းက . . .ကုလားကို
သတ်မှာ၊ ဘာကြောင့်လဲ။

ငွေကြောင့်လား။ မင်းအသက်ကို
ရန်ရှာနေလို့လား။

ငွေကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ မင်း
အသက်ကိုထိခိုက်နိုင်တယ်ဆိုရင်၊ မင်း
သတ်ဖို့မလိုဘူး။ ငါတို့၊ ကျိမ်းပေးလိုက်တာ
နဲ့၊ မင်းကို၊ အဝေးကတောင်၊ မော် မကြည့်
စေရဘူး။

ပြော. . .။

ကုလားကို၊

မင်း. . .ဘာကြောင့် သတ်မှာလဲ”

“ငွေကြောင့်လည်း မဟုတ်ဘူး။

အသက်ရန်ရှာလို့လည်း၊ မဟုတ်ဘူး။

အရှက်ကိစ္စ . . .ဆိုပါတော့ဗျာ။ သေသေ

ချာချာတော့၊ ပြောမပြချင်ဘူး”

ကိုညီထွေးက . . .။

“အရှက်နဲ့ အသက်ကိုလဲတယ်
ဆိုတာ၊ ရှက်စရာနဲ့ ကြုံတဲ့ လူက၊ သူ့ကိုယ်
သူ့. . .အရှက်ကွဲ မခံဘဲ၊ အသက် အသေခံ
တာမျိုးကွ။

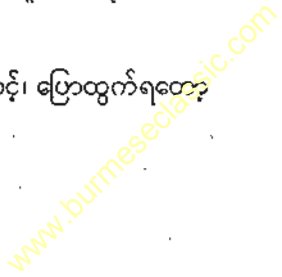
သူများက၊ ကိုယ့်ကို၊ အရှက်ရစေ
တယ်ဆိုရင်၊ အဲဒီအရှက်ရစေတဲ့ လူကို၊
ဘာလို့. . .သတ်ရမှာလဲ။

သူ့ကို၊ အရှက်ပြန်ခွဲရမှာပေါ့ကွ။
ကိုယ့်ကို၊ အရှက်ခွဲတဲ့လူကို၊ ကိုယ်က. . .
သွားသတ်ရင်၊ သူ . . .သေတာပဲ ရှိမယ်။

သူ . . .အရှက်ပြန်မကွဲဘူး။
သူကြောင့်၊ သူများတကာ၊ အရှက်ကွဲရတယ်
ဆိုတာ၊ သူသိအောင်၊ သူ့ကို၊ အရှက်ပြန်ခွဲ
တာက၊မှ၊ သူ့ကို သတ်တာထက် ပိုထိ
ရောက်တယ်ကွ။ ငါ့ညီရ။

အဲဒီလို အရှက်ပြန်ခွဲလိုက်လို့၊ သူ
. . .မကျေမနပ်ဘူးဆိုမှ၊ သူသတ်ကိုယ်သတ်၊
သတ်ရမှာ. . .”

ပြောမထွက်ပေမယ့်၊ ဆန္ဒစောကြောင့်၊ ပြောထွက်ရတော့
တယ်။



“ဒီလိုဗျာ။ အဲဒီ . . . ကုလားဆိုတဲ့
လူက၊ ကျွန်တော့်အစ်မကို၊ အိမ်ထောင်ရှိရှိ
ခြည်းနဲ့၊ ခိုးပြေးတယ်ဗျာ။ အခု . . . ကျွန်တော့်
အစ်မ၊ အိမ်မှာ ပြန်ရောက်နေပါပြီ။

ဒါပေမဲ့၊ အဲဒီ ဘဲကြီးကို၊
ကျွန်တော် . . . တွတ်ချင်တယ်”

ကိုမင်းဇော်က . . .

“ဟာ။ လွယ်လွယ်လေးပါ ရဲဇာန်
ရာ။

သူ့ နှမ၊ သူ့ သမီး၊ တစ်ယောက်
ယောက်ကို၊ သူ လုပ်သလို မင်း . . . ပြန်
လုပ်ပေါ့။

ဘာလို့ . . . သတ်စရာလိုမလဲ”

“အို-ကေ”

(ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ အဖြေကို၊ ရလိုက်တယ်လို့၊ သတ်
မှတ်ထားဖြစ်တယ်။ ကုလား သမီး . . . သေပြီသာ . . . မှတ်)။



(ဇ)

“ငါ . . . ဦးမြဆိုတဲ့ ကောင်ကြီးရဲ့
ရွာကို၊ ငါ သွားတယ်ကွ။ မတွေ့ဘူး။ ရှောင်
နေတယ် ထင်တယ်”

ပြည့်ဝ,က . . .

“မင်း . . . အစ်ကို၊ ကိုရန်မင်းအောင်။
အဲဒီကိစ္စအပါအဝင်၊ အိမ်မှာ ဖြစ်သမျှကိစ္စ
တွေကို၊ သိသလား”

“သိတာပေါ့”

“မင်း အဖေရော . . .”

“သိတယ်”

“သူတို့ . . . ဘာလုပ်နေကြသလဲ”

“မင်း.. .ဘာကို မေးတာလဲ ပြည့်ဝ”

“ဪ.. .။ မင်းလို့.. .၊ အဲဒီ လူတွေကို၊ ပြန်လုပ်ဖို့ ဘာတွေ စီစဉ်နေကြ သလဲမေးတာ”

“ဘာမှ မစီစဉ်ပါဘူး။ နေမြဲ အတိုင်း၊ နေနေကြတာပဲ။

အစ်ကိုကြီးဆိုရင်၊ အိမ်ကို၊ တစ်လ၊ တစ်ခေါက်တောင်၊ မလာပါဘူး။”

“အေး။ သူတို့.. .လူကြီးတွေ တောင်၊ နေစီမံနိုင်ရက်နဲ့။ မင်းက.. .ဘာ ဖြစ်လို့၊ အငြိုးအတေးတွေ ထားနေရတာလဲ”

“မသိဘူး။ ငါ့အိမ်က၊ လူတွေကို လည်း၊ ငါ မကျေနပ်ဘူး။

ငါ့ မိသားစုကို၊ စော်ကားတဲ့ သူတွေကိုလည်း၊ ငါ.. .တစ်ခုခုပြန်လုပ်ရမှာ ကျေနပ်မယ်”

“ငါ့အမေ၊ ငါ့ကိုပြောပြဖူးတယ် ရဲမာန်။

လူတစ်ယောက်ယောက်ဟာ၊ မိဆိုး ဘဆိုး။ ဆရာဆိုး။ ဝန်းကျင်ဆိုး။ သားဆိုး သမီးဆိုး။ မင်းဆိုး...နဲ့၊ တွေ့ရ ကြုံရတာ ဟာ၊ အတိတ်ဘဝ၊ သံသရာတွေတုန်းက၊ ကိုယ်.. .ကိုယ်တိုင်၊ ပြုမူကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံအဟောင်းတွေကြောင့်ပဲ.. . တဲ့။

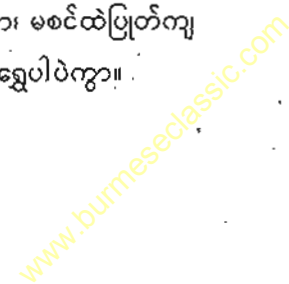
မင်းလည်း.. .၊ မင်း၊ ပြုမူခဲ့ဖူးတဲ့၊ အကုသိုလ်ကြောင့်လို့ပဲ၊ နှလုံးသွင်းပြီး၊ ကိုယ့်စာပဲ၊ ကိုယ်ကျက်နေပါလားကွာ”

“ငါ.. .၊ ဘယ်တော့မှ ပညာတတ် ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး ပြည့်ဝ။

ဒီ တစ်သက်လုံးလည်း၊ သူတော် ကောင်းတရား၊ ပွားများဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

လူယုတ်မာတွေ ရှိနေတဲ့နေရာ တိုင်းမှာ၊ သူတော်ကောင်းတရား၊ ပွားများရ တာ၊ လွယ်ပါ့မလား”

“ရွေ.. .ဆိုတာ၊ မစင်ထဲပြုတ်ကျ နေရင်တောင်၊ ရွှေဟာ ရွှေပါပဲကွာ။



သူတော်ကောင်းဆိုတာလည်း၊
လူယုတ်မာတွေကြားထဲ၊ ရောက်နေပေမယ့်၊
သူတော်ကောင်းအဖြစ်၊ တင့်တယ်နေစမြဲပါ
ကွ။

သူတော်ကောင်းဆိုတာ လူမိုက်
တွေကြားထဲမှာ။ ကျီးမည်းတွေကြားထဲ
ရောက်နေတဲ့၊ ရွှေဟင်္သာလို၊ နေနိုင်စွမ်းတယ်
ကွ။

“ငါးပိနဲ့ . . . လောက်၊ ရွှေနဲ့ . . .
ကျောက် . . . တဲ့။

ရွှေနဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြားနဲ့၊ လိုက်
ဖက်တင့်တယ်သလို၊ လောက်နဲ့ ငါးပိနဲ့
လည်း . . . တင့်တယ်တယ်လို့ နှလုံးသွင်းပြီး၊
ငါ . . . ရဲမာန်အောင်နဲ့၊ အကုသိုလ်တွေနဲ့
လိုက်ဖက်နေတယ်လို့သာ၊ မင်း ယူဆ၊
လိုက်ပါတော့ ပြည့်ဝ၊ရာ”

“ငါ . . . မင်းကို၊ လူတော်
လူကောင်း ဖြစ်စေချင်နေတာလေကွာ။

မင်းက . . . တော်လည်း မတော်

ဘူး။ ကောင်းအောင်လည်း မနေဘူး။
အသောက်အစားအပြင်၊ ဖဲရိုက်တာက၊
ပါသေးတယ်။ မင်းအရွယ်က၊ ကျောင်းသား
အရွယ်ကွ”

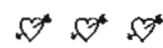
“ကျောင်းသားအရွယ်တွေ . . .
ကျောင်းသားလို၊ မနေဘူးဆိုမှတော့၊ အဲဒီ
ကျောင်းသားရဲ့ . . . မိသားစု . . . ဝန်းကျင်
. . . အခြေအနေ။ တစ်ခုခု ယိုယွင်းနေလို့
ပေါ့ကွ”

“ဘေးဝန်းကျင် ယိုယွင်းတိုင်း၊
ကိုယ် . . . လိုက်ပြီး ယိုယွင်းရမှာမှ၊ မဟုတ်
ဘဲ။

မင်းက . . .

လူမိုက်တောင်မဟုတ်ဘူး။ လူရွဲ့
ကွ။ လောက၊ကို၊ အရွဲ့တိုက်နေတဲ့ကောင်”

“အဲဒါ . . . အမှန်ပဲ ပြည့်ဝ။ Right
. . . Right . . .”



(၁၀)

ကိုဖိုးထောင်နဲ့ မသိကျွမ်းခင်၊ (သူ . . .ထောင်က၊
မလွတ်ခင်) အထိတော့၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရပ်တည်မှုက၊ ကိုညီထွေး
နဲ့ ကိုမင်းဇော်တို့ရဲ့၊ နောက်လိုက်ပေါ့။

သူတို့ ဖဲဝိုင်းသွားရင်၊ ဖဲဝိုင်းလိုက်။ ကြက်ဝိုင်းသွားရင်၊
ကြက်ဝိုင်းလိုက်။ လမ်းဘေး အံ့စာဝိုင်းတောင်၊ မကျန်ပါဘူး။
ရပ်ကွက်နဲ့ အနီးတဝိုက်မှာ၊ ကိုညီထွေးနဲ့ ကိုမင်းဇော်တို့ရဲ့၊
ငွေရှာတဲ့ အလုပ်က၊ သိပ် မပင်ပန်းဘူး ဆိုပါတော့။

ဆေးခြောက်လည်း၊ သိုသိုသိပ်သိပ်၊ ရောင်းလိုက်တာပဲ။
တရားမဝင် ထိအလောင်းအစားသမားတွေဆီမှာလည်း၊ ရှယ်ယာ
ဝင်ထားလိုက်ကြတာပဲ။ ဆေးခြောက်အရောင်းအဝယ်က၊ လွဲရင်၊
ကျန်တဲ့ကိစ္စ တော်တော်များများကို၊ ကျွန်တော် . . .၊ ပါဝင်
ပတ်သက်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။



ဆယ်တန်းလည်း သုံးခါကျအပြီး။ ကိုဖိုးထောင်ကြီးနဲ့
လည်း၊ ဆရာတပည့်ဖြစ်အပြီးမှာတော့၊ ကျွန်တော် ပါမ္မား
မဟုတ်တော့ဘူး ဆိုပါတော့။

ရုပ်ကွက်အနီးအနားမှာ၊ သီရိမင်္ဂလာဈေးကြီးကလည်းရှိ၊
ဆိုတော့ . . . ကျွန်တော်တို့ရဲ့၊ စားကျက်ကြီးက၊ ကျယ်ကျယ်
ပြောပြောပေါ့။

တစ်ခါတစ်ရံ ကိုဖိုးထောင် မအားတဲ့အခါမျိုးမှာ၊ လောင်း
ကစားခိုင်းကို၊ သူ့ကိုယ်စား (လောင်းကစားမယ့် လူရဲ့၊ ကိုယ်ရံ
တော်အဖြစ်) ခါးကြားမှာ၊ ဓားမြှောင်ဆောင်ပြီး၊ လိုက်သွားပေး
ရတာမျိုးလည်း ရှိတာပေါ့။

“ဈေးထဲက၊ လူမိုက်ပေါက်စလေး
တွေဆီကလည်း၊ ငွေရတယ်။
ဈေးထဲက၊ ပြည့်တန်ဆာခေါင်း
တွေ . . . ဆီကလည်း၊ ငွေရတယ်။
လောင်းကစားခိုင်းတွေ . . . လက်ခွဲ
တွေဆီကလည်း၊ ငွေရတယ်။
ဒီ ဝင်ငွေတွေအားလုံး၊ တရားဝင်
တဲ့ ဝင်ငွေတွေ၊ မဟုတ်ဘူး။
အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရ မပြနိုင်

ဘဲ၊ မင်း . . . ရွှေဆွဲကြိုးလက်သန်းလောက်
ဝတ်ပြီး၊ လက်မလောက်၊ ဟမ်းချိန်းကြီး၊
ပတ်လိုက်ပြီ . . . ဆိုတာနဲ့။

မင်းဟာ . . . ဒုစရိုက်သမားပါ . . .
လို့၊ ရဲကို လက်ကမ်းကြော်ငြာ ဝေသလိုဖြစ်
သွားမယ်။ ကြားလား”
“ဟုတ်ကဲ့”
“အဲဒါကြောင့်၊ ငါ . . . နေသလို .
. . . နေ။

ကိုယ့်ကို၊ လူသိပ်မခိုစေနဲ့။ လူ
တွေကိုတော့၊ ကိုယ်က . . . သိနေပေစေ”

ကိုဖိုးထောင်က၊ လုံချည်ကို ခိုင်ခိုင်ဝတ်ပြီး၊ အကျီကို၊
လုံချည်အပြင်ဘက် ထုတ်ဝတ်လေ့ရှိတယ်။ ကျောမှာ၊ ဒါမှ
မဟုတ်၊ ခါးပုံစ၊ နားမှာတော့၊ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း၊ အမြဲ
ပါတယ်။ ဦးထုပ်ကို ငိုက်စိုက်စောင်းလေ့ရှိတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့၊ အားကစားဘောင်းဘီ (ဒါမှမဟုတ်)
စာန်လို့ကျောက်လို့ လွယ်ကူတဲ့ဘောင်းဘီမျိုးကို၊ အမြဲတမ်း
စတ်တယ်။ ကိုဖိုးထောင်လိုပဲ၊ ဦးထုပ်ငိုက်စိုက်ဆောင်းတယ်။
ဓားမြှောင်ကိုတော့၊ အရေးမကြီးတဲ့အခါ၊ ညာဘက်

www.burmeseclassic.com

ခြေသလုံးမှာ၊ ကပ်ချည်ထားဖြစ်တယ်။

ကိုဖိုးထောင်နဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း၊ လွယ်အိတ်ထဲမှာ
ဓားမြှောင်ဆောင်တဲ့ အလှေအထမရှိတော့ဘူး။

ပြဿနာ ရှိတဲ့နေရာနဲ့ နီးနေရင်တော့၊ ခါးကြားထဲပဲ၊
ဓားထိုးထည့်ခဲ့တာပေါ့။



“လူမိုက်တော်တော်များများ၊
ဇာတ်သိမ်း မလှဘူးနော် ရဲမာန်”

ကျူရှင်ဆရာ ပေါက်စူးလေး၊ ပြည့်ဝရဲ့၊ သတိပေးစကား။

“ငါ . . .လူမိုက်လုပ်စားဖို့၊ မဆုံး
ဖြတ်ရသေးပါဘူး။

ငါ ပျော်သလို နေနေတဲ့ သဘော
ပါ”

“အချွန်အတက် တစ်ခုခုကို၊ အမြဲ
ဆောင်ထားပြီးမှ၊ ရှင်သန်နေထိုင်လို့၊ အဆင်
ပြေတယ်လို့၊ ယုံကြည်နေတဲ့၊ မင်းကိုယ် . .
.မင်း။ အခုထိ . . .လူမိုက်လို့၊ မယူဆ၊

သေးဘူးလား”

ကျွန်တော်က၊ ပြုံးပြီး၊ ခေါင်းခါလိုက်တယ်။ ပြီးမှ . . .

“ငါတွင် မဟုတ်ဘူး။ မင်းပါ ဓား
ဆောင်သင့်တယ်။

လူ သူ ပြတ်လပ်တဲ့၊ နေရာတစ်ခုခု
မှာ၊ မင်းဆီက၊ တစ်ခုခုကို၊ အလစ်သမား
တစ်ယောက်ယောက်က၊ လူယူသွားတာမျိုး။
ဒါမှမဟုတ်၊ မင်းကို၊ ဓားထောက်ပြီး . . .
အနကြမ်းစီးသွားတာမျိုးနဲ့၊ ကြုံရင်၊ မင်း .
. . . ဘာလုပ်မလဲ”

“ရဲစခန်း သွားတိုင်မှာပေါ့”

“တိုင်ပြီ . . .ဆိုပါတော့။ မင်းဆီက
အလှခံရတဲ့၊ ပစ္စည်း၊ ပြန်ရဖို့၊ သေချာပေါ့
မလား”

“လုတဲ့၊ တရားခံကို၊ ဖမ်းမိရင်
တော့၊ ပြန်ရမှာပေါ့”

“ဖမ်း မမိရင်ရော . . .”

“

.

ပြည့်ဝ မဖြေနိုင်။

“အမှုကျူးလွန်ပြီးတော့မှ၊ တရားခံ လိုက်ဖမ်းကြတာထက်၊ ကျူးလွန်တဲ့သူ၊ မရှိအောင်၊ ကြိုတင် ကာကွယ်ပေးနိုင်တာကို မှ၊ လုံခြုံတယ်. . .လို့၊ ခေါ်တယ်ကွ။

ကိုယ့်ကိုသူများ အနိုင်ကျင့်တာ ခံရပြီးမှ၊ ရဲ. . .သွားတိုင်ရတာထက်၊ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့၊ ကိုယ့် လက်နက်နဲ့. . .ကိုယ်။ ဆောင်ထားလိုက် တာက၊မှ၊ ပို စိတ်ချရတာကွ”

“လက်နက်ကို ငါတယ် ဆိုတာ၊ ဥပဒေနဲ့ မညီဘူး. . .ရဲဗန်”

“လက်နက်နဲ့ထောက်ပြီး၊ အလှခံရ လို့၊ ပစ္စည်းတွေဆုံးရှုံးကြရတဲ့၊ အနိုင်ကျင့်ခံ လူတွေ. . .၊ အများကြီး၊ ရှိနေသေးသမျှ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ဖို့၊ လက်နက် ဆောင်ထားဖို့ လိုတယ်ကွ။

ဘယ်နိုင်ငံမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လူတန်း

စား အားလုံးအပေါ်၊ နေရာ . . .ဒေသ . . . အချိန်အခါမရွေး၊ လုံခြုံမှုမပေးနိုင်သေးသမျှ၊ အဲဒီ နေရာဒေသမှာ၊ ပြီးပြည့်စုံတဲ့၊ တရား ဥပဒေ၊ မရှိသေးဘူး၊ မစိုးမိုးသေးဘူး. . . လို့၊ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်တယ် ပြည့်ဝ။

ငါ့လိုလူတောင်၊ “ဘယ်နေရာမှာ၊ လူမိုက် . . .လူဆိုးရှိတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ အလောင်းအစားဒိုင်တွေ ရှိတယ်။

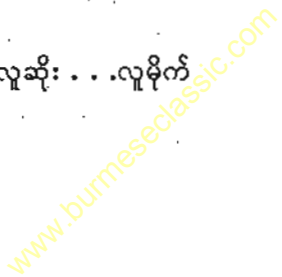
ဘယ်နေရာမှာ၊ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်း ရှိတယ်ဆိုတာ၊ သိနေသေးတာပဲ။

ငါ့ထက် ပိုပြီး၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့၊ ဥပဒေ ဘက်တော်သားတွေလည်း၊ အဲဒါတွေ ကို၊ သိနေကြရမှာ၊ အမှန်ပဲ။

သိနေရုံနဲ့၊ မပြီးဘူးလေ။ အများ ပြည်သူလုံခြုံဖို့၊ ရှင်းလင်းသုတ်သင်ရမှာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ. . .၊ အဲဒါ . . . ဘာဖြစ်လဲ”

“ဪ. . .။ လူဆိုး. . .လူမိုက်



ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ။ သူ . . .ရပ်တည်ဖို့၊
အခြေအနေမျိုးတွေ၊ ရှိနေသေးလို့ပဲ . . .လို့၊
မင်းကို ပြောပြနေတာပါ။

လက်နက်လည်း၊ မကိုင်ဆောင်ရ
ဘူး။

အလှအယက် ခံရတဲ့အခါမျိုးမှာ
လည်း၊ ထိရောက်တဲ့၊ ကာကွယ်မှု မပေးနိုင်
ဘူးဆိုရင်၊ အဲဒီနေရာ . . .ဒေသကို၊ မလုံခြုံ
ဘူး. . .လို့၊ ခေါ်တယ်. . .သူငယ်ချင်း”

“မင်း. . .၊ ဒီလိုတွေတောင်၊ သိနေ
တာပဲ ကွာ။

မင်း. . .လူမိုက် မလုပ်ပါနဲ့လား။
မင်း. . .လူမိုက်လုပ်စားသလို ဖြစ်နေတယ်
. . .ရဲမာန်”

“အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရ
မရှိတဲ့လူချင်း အတူတူ၊ အာဏာရှိသူကို၊
ဖားယားပြီး၊ ပြည်သူ့ချဉ်ဖတ်ဖြစ်တာမျိုး
တွေထက်၊

လူမိုက်အချင်းချင်း၊ မိုက်ကြေးခွဲ

စားတာက၊မှ၊ ယောက်ျားပီသ၊ပါသေးတယ်
ကွာ။

အလိုတော်ယိတော့၊ လုပ်မစားဘူး
သူငယ်ချင်း။ လူမိုက်ပဲ လုပ်စားမယ်”

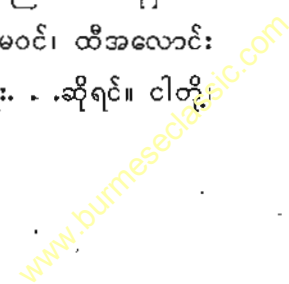
“မင်းတို့၊ သီရိမင်္ဂလာဈေးထဲမှာ၊
မိုက်ကြေးသွားသွားခွဲနေတာကျတော့ရော၊
အဲဒါ . . .

ပြည်သူ့ချဉ်ဖတ် မဟုတ်ဘူးလား”
“ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်

ရောင်းချနေတဲ့၊ သူတွေဆီမှာ၊ ငါတို့. . .
ကွမ်းရွက်တစ်ရွက်တောင်၊ အလကား သွား
မတောင်းဖူးဘူး။

အေး။ ဈေးကိုမှီပြီး၊ ဒုစရိုက်
လုပ်စားနေတဲ့သူတွေရှိရင်တော့၊ သူတို့တွေ၊
သူတို့ကြောက်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းတိုင်းကို
လည်း၊ နှုတ်ပိတ်ခ၊ ပေးရမှာပဲ။

ငါတို့ကိုလည်း၊ ပေးရမှာပဲ။
ဈေးကိုမှီပြီး၊ တရားမဝင်၊ ထိအလောင်း
အစား လုပ်နေတာမျိုး. . .ဆိုရင်။ ငါတို့



မိုက်ကြေးသွားခွဲတော့တာပေါ့။

အဲဒီလို လူမျိုးတွေရဲ့ ချဉ်ဖတ်ဖြစ်ရ

တာ၊ ငါ၊ လိပ်ပြာသန့်ပါတယ်”



မြက်ကြိုက်တဲ့ နွားက၊

ပတ္တမြားရဲ့တန်ဖိုးကို၊ မသိဘူး။

(၁၁)

“ကဲ့ . . . မိုးမိုးသန်း။ ဘာဖြစ်
နေတာလဲ . . .”

မိုးမိုးသန်း ဆိုတာက၊ ကျွန်တော့် ခြေရင်းအိမ်က၊
ဒေါ်အိမ်မိရဲ့၊ သမီး အငယ်လေ။

“အလုပ်က၊ ပြန်လာတာ . . .”

ပြင်ပ သူနာပြုအလုပ်ကို၊ လုပ်နေတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။
အလုပ်နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ ဝတ်စုံကို၊ ဝတ်ထားတယ်။

“နင်က၊ သူနာပြု လုပ်နေတာ
လား။”

“လူနာစောင့် လုပ်နေတာပါ။
နိုက်ဂျူတီပြုံးလို့၊ ပြန်တာ။”

ခုနက...ကောင်၊ ရည်းစား စကား
လိုက်ပြောနေတာ။ နေ့တိုင်းပဲ။

တော်သေးတယ်။ ကိုရဲမာန် လှမ်း
ခေါ်လိုက်လို့”

“အင်း။ ဒုက္ခပဲ။ အိမ်က လာမကြို
ကြဘူးလား။”

“ဟင့်အင်း”

“နင် . . .ဘတ်(စ)ကားနဲ့ ပြန်ရ
မှာလား။”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါ . . .လိုက်မပို့တော့ဘူး။ ငါ.
. . . ကားငှားပေးလိုက်မယ်။ နင့်ဘာသာ၊
ပြန်လိုက်ပေါ့. . .။ နော်. . .”

“ဪ. . .။ ရပါတယ်။ ဘတ်(စ)
နဲ့ပဲ၊ ပြန်ပါ့မယ်။

ကိုရဲမာန် လှမ်းနှုတ်ဆက်ပေး
လိုက်တာကိုပဲ၊ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

“ကဲပါ။ ငြင်းမနေနဲ့။ ကြုံလို့ ကူညီ
တာ။ တက္ကစီနဲ့ပြန်။”

ငါက . . .လိုက်ပို့ချင်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့. . .။ ရပ်ကွက်က၊ သိတဲ့အတိုင်းပဲ။

တက္ကစီပေါ်က၊ အတူဆင်း
လိုက်တာနဲ့၊ စပ်စုကြဦးမယ်။

အဲဒါကြောင့်၊ လိုက်မပို့တာ”
ပြောပြီး၊ အငှားကားလာမည့်ဘက်ကို၊ မျက်နှာမူရင်း .

“အဲဒီ ဘဲလေးက၊ နေ့တိုင်း လိုက်
နေတာလား။”

ခေါင်းညိတ်တယ်။

“သွားတာ. . .လာတာ . . .သတိ
ထားပေါ့ဟာ။

နင့်မှာ. . .အစ်ကို၊ မောင် ရှိတာ
မဟုတ်ဘူး။ နေတာလည်း အမေနဲ့ အစ်မနဲ့။

ငါ့နမ အရင်းဆိုလည်း၊ ငါ. .
. နေ့တိုင်း၊ လာကြိုပေးပါတယ်။ သူငယ်ချင်း
ရှိလည်း၊ ဧည့်သည်ချင်းနဲ့ အတူပြန်ပေါ့”

“အလုပ်ချိန် မတူကြဘူး”

“ဪ. . .”



ကားတစ်စီးကို၊ လက် လှမ်းပြ။

မိုးမိုးသန်း ပြန်မည်နေရာ၊ ကားသမားကို ပြော။ ကားခ၊
ကို၊ ကျွန်တော် ထုတ်ပေး။

“ရတယ်. . . ကျွန်မ ပေးမယ်”

ကျွန်တော် လက်ကား။

ကားစက်နှိုး။

“မနက်ဖြန်ရော။

ဂျူတီက၊ ဒီ အချိန်ပြီးမှာပဲလား”

“ဟုတ်”

ခေါင်းညိတ်ပြပြီး၊ လက်ကို အနည်းငယ် လှုပ်ယမ်းပြ
လိုက်တယ်။ (ဒါ. . . မနက်ဖြန်၊ ဒီနေရာကို၊ ကျွန်တော် မလာချင်
လာချင်နဲ့ လာဦးမယ်. . . လို့၊ မသိမသာ၊ အသိပေးလိုက်တဲ့ .
. . အမှုအရာပေါ့)။

အခွင့်အရေးကို၊ ချောင်းမြောင်းနေတဲ့သူဟာ၊ လူဆိုး
လူမိုက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လူကောင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ (အနည်းဆုံး) အခွင့်
အရေး တစ်ခုခုတော့၊ တွေ့ကိုတွေ့တာပါပဲ။ တွေ့တဲ့အခွင့်အရေး
ကို၊ သေသေချာချာ အသုံးချတတ်ဖို့တော့၊ လိုတာပေါ့။

ကားကို၊ အငမ်းမရ . . . ငှား။ ပြီးတော့ . . . ကားပေါ်
အတူတက်ထိုင်။ လိုက်ဖို့။ ရစ်ကွက်ထိပ်အတူဆင်း . . . ဆိုရင်။

မိုးမိုးသန်းကို၊ သေသေချာချာ ချဉ်းကပ်တဲ့အခွင့်အရေး၊ ဒီ . .
တစ်မနက်ပဲ၊ ရတော့မှာပေါ့။

သူ့ကိုငဲ့တဲ့အနေနဲ့၊ အတူမလိုက်ဘဲ၊ တမင် အကူအညီ
ပေးပြီး၊ တမင် နေကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပုံစံဟာ၊ မိုးမိုးသန်းအဖို့၊
ကျွန်တော့်အပေါ်၊ အများကြီး စိတ်ချယုံကြည်စရာ ကောင်းတဲ့သူ
. . . လို့၊ တွေးမြင်စေပါလိမ့်မယ်။

သည်းကြီးမည်းကြီး အရမ်းကာရော . . . အကူအညီ
ပေးမိရင်၊ အတင်းဝင်ရောမိရင်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ချဉ်းကပ်တာ၊
သိသာသွားမှာအမှန်ပဲ။

ရတဲ့အခွင့်အရေးကို၊ အငမ်းမရယူမိရင်၊ အဲဒီအခွင့်အရေး
ကို၊ ရေရှည်အသုံးပြုဖို့ဆုံးရှုံးရတတ်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် . .
ကိုယ်၊ လိုချင်တဲ့အခွင့်အရေးကို၊ တကယ်ရနေရင်တောင်၊
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်၊ လက်ခံကျင့်သုံးဖို့၊ လိုမယ်. . . လို့၊
ကျွန်တော်ကတော့၊ ထင်တာပဲ။



(၁၂)

“မင်း နာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ချိုကြည့် ကြည့်လို့ ကျွန်တော် နားရင်း အုပ်ပစ်လိုက်
တယ်။

“ဖောင်း”

“ဟာ . . .”

ခုနက၊ မိုးမိုးသန်းကို စကားလိုက်ပြောခဲ့တဲ့ ကောင်လေး
ဆီကို၊ ပြန်လာပြီး၊ ကျွန်တော့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း၊
ကျင့်သုံးနေတယ်ဆိုပါတော့။

“မဟာနဲ့။ ငါ ပြောတာကို သေသေ

ချာချာ နားထောင်”

အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို၊ စုဆွဲထားပြီး . . .

“မင်း . . . ဒီနားက၊ ဇာယျ
သိလား”

“သိတယ်”

“ဘာလို့ သိတာလဲ”

“ကိုဇာယျက၊ ဒီနားမှာ ဖိုက်တာ”

“အဲဒီ ဇာယျဆိုတဲ့ ကောင်ကို၊ မင်း

ရှေ့မှာ၊ ငါ . . . ခေါ်ပြီး ပါးရိုက်ပြရမလား”

ခေါင်းခါတယ်။

အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို၊ လွှတ်ပြီး စောင့်တွန်းလိုက်တယ်။

“မလောက်လေး မလောက်စားနဲ့၊

လမ်းပေါ်မှာ ဂေါ်လီမလုပ်နဲ့။

ငါ . . . ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်

ရင်၊ မင်း၊ ဖိုက်တာလို့ပြောတဲ့၊ ဇာယျကို

သွားမေးကြည့်လိုက်”

“မမေးတော့ပါဘူး အစ်ကို

ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ”

“ပေါက်ရင်၊ ပြီးရော။ မင်း . . .

နာမည် . . . ပြော”

“သန်းနိုင်ပါ”

“သန်းနိုင် ပါ . . . လား။

မောင်သန်းနိုင်လား”

“မောင်သန်းနိုင်”

“ဟုတ်ပြီ။ ငါ့နာမည် . . . ရဲမာန်။

အပြည့်အစုံက၊ ရဲမာန်အောင်။ ငါ . . . ဘာလဲ

. . . လို့၊ အသေးစိတ် သိချင်ရင်၊ သိရီမင်္ဂလာ

ဈေးမှာ၊ လာ စုံစမ်း။ နည်းနည်းပါးပါး

သိချင်ရင်၊ ဇာယျကိုမေး၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခုနက၊ မင်း . . . စကားလိုက်

ပြောတဲ့ ကောင်မလေးကို၊ မင်း . . . သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

“ဘယ်လို သိတာလဲ။ ဘယ်

လောက် သိတာလဲ”

“ကျွန်တော်က၊ ဆယ်တန်းကျ

ကျန်ခဲ့တာ။ သူက . . . အောင်ပြီး . . .

တက္ကသိုလ် ဆက်တက်သွားတာ။

စတိတ်ကျောင်းမှာ၊ တစ်ကျောင်း
တည်း၊ တက်ခဲ့ဖူးတယ်။ နာမည်က
မိုးမိုးသန်း။

အခု . . . ၊ လူနာစောင့်လုပ်နေ
တယ်”

“တစ်ကျောင်းတည်း၊ တက်ခဲ့ဖူး
တယ်ဆိုတာ၊ သူ . . . သိလား”

“မသိသေးဘူး။ ကျွန်တော် . . .
အခုမှ၊ လိုက်နေတုန်းပါ”

“ကောင်းပြီ။ လိုရင်းပြောမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ပြောပါ . . . အစ်ကို”

“အခု အချိန်က၊ စပြီး၊ နောက်ထပ်
ခြောက်လ၊ အတွင်း၊ အဲဒီ မိုးမိုးသန်းရဲ့၊
ကိုက်တစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ၊ မင်းကို၊ ငါ
. . . မမြင်ချင်ဘူး။

ဘယ်လိုလဲ။ ငါ့ဆန္ဒကို၊ မင်း . . .
လိုက်နာဖို့ အခက်အခဲရှိလား”

“မရှိပါဘူး”

“ခြောက်လ၊ ကျော်သွားရင်၊ မင်း

. . . ကြိုက်သလို . . . နေ။ အို-ကေ လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်သန်းနိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ပြောပါ”

“မင်းကို၊ နားရင်းအုပ်လိုက်လို့၊
မင်း စိတ်ထဲမှာ၊ အစာမကျေရင်၊ မင်း ကြိုက်
သလိုရှင်းလို့ရတယ်နော်။

ဇာပျံ့ကို အားကိုးပြီး၊ ရှင်းချင်
လည်း၊ မင်း . . . သွားခေါ်လိုက်။ ငါ . . . ဒီက၊
စောင့်နေပေးမယ်”

ကျွန်တော့်ရဲ့ မိုက်ရိုင်းရမ်းကားမှူ အခြေအနေကို၊ သူ . . .
ရိပ်စားမိလောက်ပြီထင်ပါရဲ့။

“ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ၊ ဘာမှ၊
မရှိပါဘူး အစ်ကို။ ကျွန်တော် နားလည်
ကျေနပ်ပါတယ်”

“အို-ကေ”



(၁၃)

“အစ်ကိုက၊ ရုပ်ကွက်လူမိုက် . . .
တဲ့။ အမေ ပြောတယ်။ ဟုတ်လား။”

“ဪ . . .။ ဟုတ်လား . . . လို့၊
မေးစရာလား။ ကိုယ့်ဘာသာ၊ ခန့်မှန်းပေါ့။”

မိုးမိုးသန်းက၊ စောင့်ငဲ့ကြည့်ရင်း . . .

“အင်း . . .။ လူမိုက်ပုံတော့
မပေါက်ပါဘူး။”

ကျွန်တော်က . . .

“ယောကျ်ား ပီပီသသ၊ အထို
အကြိတ်၊ အသတ်အပုတ်တော့၊ ဝါသနာ
ပါတယ်။”

ယောက်ျားဖြစ်ပြီး၊ ဆံပင်သ၊
လိုက်၊ အလှပြင်လိုက်လုပ်တဲ့၊ ကိုရိုးယား
ငကြောင်တွေထဲမှာလည်း၊ ငါ မပါဘူး။

ကိုယ့်အဝတ်အစား၊ ကိုယ်ဝယ်
ဝတ်တာတောင်၊ နိုင်ငံခြားစတိုင်လိုက်
ကြည့်ပြီး၊ ဝတ်တဲ့ငကြောင်တွေထဲလည်း၊ ငါ
မပါဘူး။

ယောက်ျား ပီပီသသ၊ တုတ်တုတ်
ချင်း... ဓားဓားချင်း၊ ချရတာတော့၊ စိတ်ဝင်
စားတယ်။

အဲဒါကို၊ လူမိုက်လို့၊ ယူဆရင်
လည်း၊ နင့် သဘောပေါ့”

“မယူဆပါဘူး။ အမေ ပြောတာ၊
ပြန်ပြောပြတာပါ။

မိုးက... ကိုရဲမာန်၊ မိုးတို့အမေကို၊
စိတ်ဆိုးနေတယ်... လို့၊ ထင်ထားတာ”

“ဘာကို၊ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

“ဟို... ဟို... ကိုရဲမာန်ရဲ့
အစ်မ၊ မကြော့ ကိစ္စ”

“အ... .။ အဲဒါ... .ငါ့ ကိစ္စမှ
မဟုတ်တာ။ ငါ့ အစ်မ... .သူ့ဘာသာ၊ ကံ
မကောင်းလို့ ဖြစ်တာပဲ။

ဖြစ်ဖြစ်ချင်းတော့၊ မောင်
တစ်ယောက်အနေနဲ့၊ နည်းနည်းတော့ ရှက်မိ
တာပေါ့။

နင့်အမေ၊ ဒေါ်ဒေါ်အိမ်ကိုတောင်၊
ငါ၊ လာမေးဖူးပါသေးတယ်။ . . . အခု၊ အဲဒီ
ကိစ္စ၊ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ၊ မရှိတာ၊ ကြာပြီ။

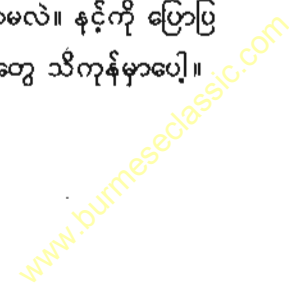
ပြီးတော့၊ ငါ... .အိမ်မှာ၊ မနေတာ
ကြာလှပြီ”

“ဪ... .။ အဲဒါကြောင့် သိပ်၊
မတွေ့မိတာကိုး”

“အိမ်မှာ၊ သိပ်မနေချင်ဘူးဟ။
အဲဒါကြောင့်၊ အပြင်မှာပဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
နေတယ်”

“ဘယ် နားမှာနေတာလဲဟင်”

“ဘယ် ပြောမလဲ။ နင့်ကို ပြောပြ
လိုက်ရင်။ တခြားသူတွေ သိကုန်မှာပေါ့။



ငါက . . .အေးအေးဆေးဆေးပဲ၊
နေချင်လို့၊ ငါ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ
အမေ့ကိုတောင် မပြောဘူး”

“မိုး . . .ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောပါ
ဘူး။ သိချင်လို့ မေးကြည့်ရုံပါ”

“နောက်မှ ပြောပြမယ်”

“ဪ . . . တစ်ခု ပြောပြရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ”

“အမေ့ မောင်၊ ဦးမြ။ သူနယ်မှာ၊
အရိုက်ခံရတာ၊ အဲဒါ . . .ကိုရဲမာန် စနက် .
. . .တဲ့။ အမေ . . .အဲလို၊ ထင်နေတယ်”

(အဲဒါ အမှန်ပဲ . . .လို့ ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်ချင်ပါရဲ့)။

“အင်း။ အထင်လွဲခံရမယ့်၊ ကံ
ပါလာတယ်ပဲ၊ ယူဆ၊ လိုက်ပါဟာ။ ငါ . .
မဖြေရှင်းတော့ပါဘူး။

ငါက . . .မိသားစုထဲမှာတောင်၊
နေလို့၊ သိပ် အဆင်ပြေတဲ့သူ မဟုတ်တော့၊
သူစိမ်း အထင်လွဲတာ၊ သိပ်၊ မထူးဆန်း
တော့ပါဘူး”

“မိုးက၊ အထင်မလွဲပါဘူး။ အိမ်က
. . .ထင်နေကြတာကို၊ ခင်လို့ ပြောပြတာ
ပါ”

“ပြောပြတာကို၊ ကျေးဇူးတင်
တယ်။ ဒါနဲ့ . . .မနေ့က၊ ကားငှားပေးလိုက်
တာ၊ အိမ်ကို၊ ပြောပြသေးလား”

“အမလေး။ မပြောရဲပါဘူး။ အမေ
နဲ့အစ်မနဲ့က၊ ကိုရဲမာန်ကို၊ လူမိုက်လို့၊ ထင်
နေတာပါဆို”

“ကံဆိုးလိုက်တာ”

“ဘာကို၊ ကံဆိုးတာလဲ”

“ဪ . . .၊ သူများ၊ အထင်လွဲ
တာ ခံရတာ။ ကံဆိုးတာပေါ့”

“ဟွန်း။ မိုးမှ . . .အထင်မလွဲတာ”

(သက်ပြင်းတမင်ချ)။

“ဟင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“နေ့တိုင်းလည်း၊ အခုလိုလာကြို
ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ . . .သင့်တော်ပါ့မလား”

လည်း စဉ်းစားရတယ်။

သူတစ်ပါးနှောင့်ယှက်မှာကိုလည်း၊
စိတ်ပူတယ်။ ဘာလုပ်ရမှန်း၊ မသိဘူး။ စိတ်
မောတယ်”

(ရယ်သံလေး တလွင်လွင်ဖြင့်)

“မမောပါနဲ့။ အခုလို . . . လာ
စောင့်ကြိုပေးတာ၊ သိပ် ကျေးဇူးတင်တယ်။
အိမ်နားအထိတော့၊ လိုက်မပို့နဲ့
ပေါ့။ ရပ်ကွက်နဲ့၊ အနီးဆုံးအထိ၊ လိုက်ပို့
ပေးလေ”

“အင်း။ တော်ပါသေးရဲ့”

“ဘာကိုလဲ”

“ကာယကံရှင်၊ ခွင့်မပြုမှာ ပိုစိုးရိမ်
နေတာလေ”

“ဪ . . .။ ဘာများလဲ . . . လို့။
ဒါနဲ့။ မနေ့က၊ ဟိုကောင်လေးကို၊ တစ်ခုခု
သွားပြောလိုက်သေးတာလား”

“အင်း”

“ဟင်။ ဘာသွားပြောတာလဲ။”

ရန်ဖြစ်ခဲ့သေးတာလား”

“ရန်မဖြစ်ပါဘူး။ သွားတောင်းပန်
လိုက်တာပါ”

“ဘယ်လိုတောင်းပန်လိုက်တာလဲ”

“မင်း လိုက်နေတဲ့၊ ကောင်မလေး
က၊ ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက၊ တစ်မိမိမိ
ငေးကြည့်နေခဲ့ရတဲ့၊ ငါ့ အိမ်နားက၊ ငါတို့
ရပ်ကွက်ရဲ့ . . . သင်္ဃာတန်းလေးပါ။”

“ငါတို့ . . . တစ်ရပ်ကွက်လုံး၊ မထိ
ရက် . . . မတို့ရက်နဲ့၊ မြတ်မြတ်နိုးနိုး၊ အဝေး
ကနေ၊ ငေးကြည့်နေကြရတဲ့ . . . တော်ဝင်
သင်္ဃာတန်းကို၊ လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင်၊
ခဏနားပြီး . . . ပျံပြေးသွားတဲ့အခါ၊
သင်္ဃာတန်းလေး၊ လှုပ်ယိမ်းသွားခဲ့ရင်တောင်၊
ငါ . . . ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရမှာ။”

“အဲဒါကြောင့်၊ မင်း . . . သူ့ကို
မသနားတတ်ရင်တောင်၊ ငါ့ကိုသနားတဲ့
အနေနဲ့၊ သူ . . . စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်
အောင်၊ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ . . . လို့၊ တောင်းပန်

လိုက်တာပေါ့။ ကာယကံရှင်က၊ မင်းကို့ . .
လိုလားတယ် . . . ဆိုရင်တော့၊ ငါ . . . မင်းကို
ပြန်လာခေါ်ပါ့မယ် . . . လို့၊ မှာခဲ့တယ်။
မနေ့က . . . ”

“အန်။ မလိုလားပါဘူး။ ကိုရဲမာန်
နော်။

မိုး . . . အဲဒီ ကောင်လေးကို
တကယ်မသိဘူးနော်။ ပေါက်ကရဲတွေ . . .
သွားမပြောနဲ့။”

“ခွင့်ပြုချက် မရရင်၊ ဘယ်လိုမှ၊
အစီရင်ခံစာ၊ မတင်သွင်းပါဘူး။”

ပြုံးသော . . . မျက်စောင်း။



(၁၄)

“သိန်းနှစ်ဆယ် အစိပ်လောက်
တန်တဲ့ ဆယ်လူလာဖုန်းကို တောင်၊
ကိုရဲမာန် ကိုင်နိုင်တယ်ဆိုတော့၊ ကိုရဲမာန်
သူဌေးဖြစ်နေပြီလားဟင်။ သူဌေးဖြစ်သွား
လို့၊ ရပ်ကွက်ထဲ၊ မလာတော့တာလား။”

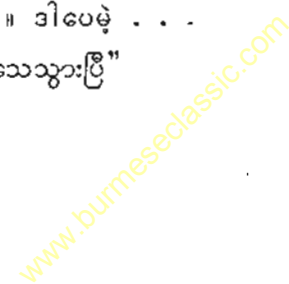
“ဒီ . . . ဆယ်လူလာဖုန်းက၊ ငှား
ကိုင်တာပါ။ ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်ပါဘူး။

ဘာလဲ . . .။ သူဌေး . . . လို့၊ ထင်ပြီး
. . . စကားလက်ခံပြောနေတာလား။”

“အာ . . .။ အဲလို မဟုတ်ပါဘူး။

မိုးက . . . ၊ ဝမ်းသာချင်လို့၊ မေးတာပါ။
 ဒါနဲ့ . . . ၊ ကိုရဲမာန်က၊ ဘာအလုပ်
 လုပ်တာလဲဟင်”
 “ပုဂ္ဂလိက၊ လုပ်ငန်းလုပ်တာ”
 တော်ရုံတန်ရုံလူ၊ သိမှာမဟုတ်ဘူး”
 “ဘာလုပ်ငန်းမို့လို့လဲ”
 “ပုဂ္ဂလိက၊ အကောက်ခွန်ဦးစီး
 ဌာန”
 “ပုဂ္ဂလိက၊ အကောက်ခွန်ဦးစီးဌာန
 ရှိတယ်။ ဟုတ်လား”
 “ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . ၊ ဒါ . . .
 လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်း။
 . . . ဂျင်ဝိုင်း . . . ဖဲဝိုင်း . . . နှစ်လုံးထီခိုင် . . .
 . . . သုံးလုံးထီခိုင် . . . ဘောလုံးပွဲခိုင် . . . ၊
 အဲဒီ ခိုင် . . . ၊ လက်ခွဲတွေဆီ
 ကနေ၊ ငါတို့က၊ အခွန်ကောက်ရတာ။ အဲဒီ
 ခိုင်တွေက . . . တခြား ငတ်ကြီးကျတဲ့ အဖွဲ့
 အစည်းတွေကိုလည်း၊ ပေးရတာပေါ့”
 “ငတ်ကြီးကျတဲ့၊ အဖွဲ့အစည်း

ဆိုတာ၊ ဘာကိုပြောတာလဲ”
 “ဪ . . . ၊ ငတ်နေတဲ့ အဖွဲ့
 အစည်းတွေကို၊ ပြောတာပါ။ အဲဒီအဖွဲ့
 အစည်းတွေ . . . ၊ နင် . . . သိမှာ၊ မဟုတ်ဘူး။
 . . . တရားမဝင် . . . ရောင်းတဲ့၊ အရက်
 ဆိုင် . . . ဘီယာဆိုင်တွေကလည်း၊ အဲဒီ . . .
 ငတ်နေတဲ့အဖွဲ့အစည်းတွေကို၊ လိုင်းကြေး
 လို့၊ ခေါ်တဲ့ အခွန်ပေးရတယ်။
 ငါတို့၊ ပုဂ္ဂလိက၊ အခွန်ဦးစီးဌာန
 ကလည်း၊ အဲဒီအခွန်ကို၊ ကောက်ရတာပဲ။
 ပြီးရင် . . . ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့
 မိသားစုတွေကို၊ စေတနာရှိသလောက်
 ထောက်ပံ့တယ်။
 ဟိုး . . . အလုံမြို့နယ်က၊ ကိုစိုးမြတ်
 . . . ဆိုတဲ့၊ ငါတို့အသိ၊ အစ်ကိုကြီးတစ်
 ယောက်ဆိုရင်၊
 ဆင်းရဲတဲ့၊ မိသားစုတွေကို အများ
 ကြီး၊ ထောက်ပံ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ . . .
 ဟိုတလောက၊ သူ . . . သေသွားပြီ”



“ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ သေသွားတာလဲ”

“ပုဂ္ဂလိက၊ လုပ်ငန်းရှင်တချို့နဲ့ မသင့်မြတ်လို့၊ အစိုးရမဟုတ်သော ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းရှင်၊ ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်က သတ်လိုက်တယ်။ . .လို့၊ ကြားတယ်”

“အစိုးရမဟုတ်သော . . . ပုဂ္ဂလိက၊ လုပ်ငန်းရှင်၊ ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့၊ ဟုတ်လား . . . ကိုရဲမာန်”

“အင်း။ ဟုတ်တယ်”

“မကြားဖူးဘူး”

“အခု . . . နှင့် ကြားဖူးအောင်၊ ငါ . . . ပြောပြနေတယ်လေ။

ငါက . . . အဲဒီ အစိုးရမဟုတ်သော ပုဂ္ဂလိက၊ လုပ်ငန်းရှင် ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့ရဲ့၊ အဖွဲ့ဝင် . . . တပ်သား။

နောက်ပြီး . . . ပုဂ္ဂလိက၊ အကောက်ခွန်ဦးစီးဌာနရဲ့၊ နယ်မြေတာဝန်ခံ။

အဲဒါကြောင့် . . . ငါက . . . နီးစပ်ရာ၊ မြို့နယ်တွေကို၊ လျှောက်သွားနေရတာ”

“ကိုရဲမာန်ကြီးက မိမ့်ကို . . . ပေါက်ကရတွေ၊ လျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်လား”

“မယုံလို့လား”

“ယုံတော့ ယုံချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . မကြားဘူးလို့ပါ”

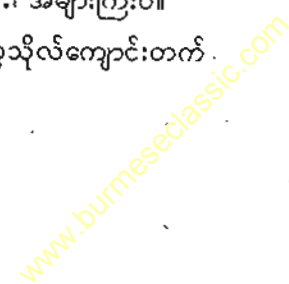
“ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းရှင်တွေဆီက၊ လှိုင်းကြေးတောင်းစားနေရတဲ့၊ အဖွဲ့အစည်းတွေ . . . အများကြီး ရှိတယ် . . . ဆိုတာ၊ နှင့် ကြားဖူးလား”

“ဟင့်အင်း . . .”

“အခု ကြားဖူးပြီ၊ မဟုတ်လား” (မိုးမိုးသန်း၊ ခေါင်းညိတ်တယ်)။

“အေး။ တချို့ . . . မကြားဘူးပေမယ့်၊ ရှိနေတာတွေ . . . အများကြီးပဲ။

နှင်း . . . တက္ကသိုလ်ကျောင်းတက်လို့၊ ပြီးသွားပြီနော်”



“ပြီးသွားပြီလေ”

“အခု... နင်လုပ်နေတဲ့အလုပ်က၊
နင်... ရတဲ့ ဘွဲ့နဲ့ ဆိုင်ရဲ့လား”

“ဆိုင်တော့၊ မဆိုင်ဘူးပေါ့။
ဒါပေမယ့်... ရရာလုပ်နေတဲ့သဘောပေါ့”

“အေး...။ တက္ကသိုလ်ကျောင်း
သားတချို့။ ကျောင်းပြီးလို့၊ အလုပ်မရှိလို့၊
အလောင်းအစားလက်ခွဲခိုင်လုပ်မိပြီး၊
ထောင်ကျသွားရတာတွေ... အများကြီးပဲ။
အဲဒါရော... နင်ကြားဖူးလား”

“မကြားဖူးဘူး”

“အေး...။ နင်၊ ငါ့ကြောင့် ကြားဖူး
တာ။ ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်။ နင်... ဗဟုသုတ
တွေ အများကြီးရလာမယ်”

“အိမ်လည်ခေါ်မယ်ဆို”

“ငါ... မအားသေးဘူး။ နင်လည်း
... အကြာကြီး၊ အားတဲ့... နေ့။ ငါလည်း
... အလုပ်ပါးတဲ့နေ့၊ ခေါ်ပါ့မယ်။

အဲဒီနေ့ကျရင်၊ ဟင်းတွေ...။

အများကြီး ချက်ကျွေးမယ်”

“ကိုရဲမာန်က၊ ချက်တတ်လို့လား”

“ဆိုင်က ဝယ်တဲ့ဟင်းကို၊ ပန်းကန်
ထဲထည့်မွှေလိုက်မှာပေါ့။ ဟဲ့ ဟဲ့”

(ကျားတစ်ကောင်ရဲ့၊ ရင်ထဲက ဟိန်းသံကို၊ သူ...
မကြား။ ဝံပုလွေတစ်ကောင်ရဲ့၊ စိတ်ထဲက ယုတ်မာမှုကို၊ သူ...
... မမြင်။ ဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်ရဲ့အငြိုးကြီးမားမှုကို၊ သူ... မသိ။
ဒါပေမဲ့... သူ... ပြုံးပျော်နေတယ်)



(၁၅)

မိုးမိုးသန်းကို၊ ခေါ်လာတဲ့ တိုက်ခန်းက၊ ကိုဖိုးထောင်တို့၊
ညီအစ်ကို၊ သုံးယောက်နဲ့ကျွန်တော်နဲ့ ခိုအောင်းတဲ့၊ နေရာပေါ့။

မိဝေး. . . ဘဝေး. . . ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ လုပ်ဖို့၊ စီစဉ်
ဖန်တီးထားတဲ့၊ နေရာဆိုပါတော့။

“ဒါ. . . ကိုရဲမာန် တစ်ယောက်
တည်းနေတာလား။”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့၊ နေတာ။
သူတို့ အလုပ်သွားတယ်။”

မိုးမိုးသန်းက၊ တိုက်ခန်းအနှံ့၊ လျှောက်ကြည့်လေ့လာ
နေတာပေါ့။

“လိုက်သာ၊ လာရတာ၊ စိတ်ထဲမှာ၊
တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ကြောက်သလိုပဲ။”

“ဘာကို၊ ကြောက်တာလဲ”

“သိဘူး”

“ကဲ...လား၊ နင့်ကို ငါ... ပြန်ပို့မယ်”

“ဟင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကြောက်တယ်... ဆိုတာ၊ စိတ်ချင်း... မရင်းနှီးတာဘဲ။”

“စိတ်ချင်းမရင်းနှီးဘဲနဲ့တော့၊ ငါ... ဘယ်သူနဲ့မှ၊ မပတ်သက်ချင်ဘူး။”

“အဲဒါကြောင့်၊ ငါ... ပြန်လိုက်ပို့မယ်။ နင့်ကို”

“ဟုတ်ဘူး။ ကြောက်တယ်ဆိုတာ ရင်တွေခုန်နေတာကို၊ ပြောတာ။”

“ပြီးတော့... ပြန်လို့လည်း၊ မဖြစ်ဘူး။ အိမ်ကို၊ အလုပ်ရှိတယ်... လို့၊ လိမ်ပြောခဲ့မိတာ”

“ဪ...”

“မပြန်ဘူးနော်။ မကြောက်တော့ဘူး။ သိလား”

အကြည့်ချင်းဆုံအောင်၊ တမင်ကြည့်ပစ်လိုက်တယ်။ သူကလည်း ပြန်ကြည့်။ ကိုယ်ကလည်း... ပြန်ကြည့်။ သူ... မျက်လွှာချ။ ကိုယ်က... သူ့ပါးလေးကို မထိတထိ။ ဟန်ဆောင်မြတ်နိုးမှုနဲ့ ဖွဖွရွရွ။

ရင်ခွင်ထဲကို၊ သူ... ခိုဝင်။ ခိုဝင်သူကို၊ ယုယပိုက်ထွေး။ (အာရုံထဲမှာ၊ တောခွေးအူသံကြားလိုက်တယ်။)



တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံး... လေးရက်။ တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်၊ သုံး... လေးပတ်။ တစ်လ၊ နှစ်လ၊ သုံး... လေးလ၊ ကြာတော့၊ မိုးမိုးသန်းဆိုတာ၊ ကြောင်တစ်ကောင် ဆော့ချင်သလို ဆော့ကစားလို့ရတဲ့၊ ကြွက်သေလေးတစ်ကောင်လို့၊ ဖြစ်နေရတော့တာပေါ့။

ကျွန်တော်... ”

သူ အလုပ်ကို သွားပြီး ကြိုစရာမလိုတော့ဘူးလေ။ သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း၊ ဆုံတွေ့နေကျ၊ တိုက်ခန်းကပဲ၊ သူ့အလာကို၊ စောင့်နေရုံပဲပေါ့။



www.burmeseclassic.com

“ရှေ့ . . . ဒါ . . . ကျုပ်နေတဲ့၊
တိုက်ခန်းရဲ့ . . . သော့။ အဲဒီသော့ကို၊ အခု
သွားဖွင့်လိုက်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ၊ ခင်ဗျားသမီး
မိုးမိုးသန်း အိပ်ပျော်နေလိမ့်မယ်”

“ဘာ”

ဒေါ်အိမ်မိ လက်ထဲကို၊ သော့တံ သေသေချာချာ ထည့်
လိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ်အစ်မ၊ ကြော့ကြော့ခမြော့၊
ဘယ်ဟာ၊ လူပျို၊ လူလွတ်။ ဘယ်ဟာ
မလွတ်မကင်းဆိုတာကို၊ ခွဲခြားတတ်အောင်။
ကျုပ်၊ မိဘ . . . သင်မပေးနိုင်ခဲ့လို့၊ ဘဝ၊
နစ်မွန်းပြီးပြီ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ၊ အရှက်ကွဲ
ပြီးပြီ။

အခု . . . ခင်ဗျားသမီးအငယ်၊
မိုးမိုးသန်း။

ဘယ်ဟာ၊ လူကောင်း၊ ဘယ်ဟာ၊
လူဆိုး။ ဘယ်ဟာ . . . လူလိမ္မာ၊ ဘယ်ဟာ၊
လူမိုက်ဆိုတာ၊ မခွဲခြားတတ်လို့၊ ကျုပ်နဲ့
ပတ်သက်ပြီးပြီ”

“နင် . . . နင်။ ယုတ်မာလှခြည်
လာ။”

“ခင်ဗျားက၊ မုဆိုးမ၊ မို့လို့၊ ကျုပ်
. . . ဒီလောက်ပဲ၊ ယုတ်မာလိုက်တာ။

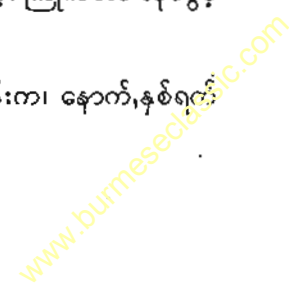
ကျုပ်အစ်မ၊ အရှက်ကွဲတာ၊ ဒီ . . .
တစ်ရပ်ကွက်လုံး၊ နီးပါးသိတယ်။

“အခု . . . ခင်ဗျားသမီးက၊ နစ်မွန်းရုံ
ပဲ ရှိသေးတယ်၊ လူသိရှင်ကြား၊ အရှက်မကွဲ
သေးဘူး။

လူသိရှင်ကြား ဖြစ်ချင်ရင်၊ ကြိုက်
တာ . . . လုပ်။ ကြိုက်တဲ့နေရာ . . . တိုင်။
ကျုပ်က၊ သေဖို့လည်း၊ ဝန်မလေးဘူး။
သတ်ဖို့လည်း၊ ဝန်မလေးဘူး။ ထောင်ထဲဝင်
ဖို့လည်း၊ အဆင်သင့်ပဲ။

ကျုပ်၊ ထောင်ထဲဝင်ရပြီဆိုတာနဲ့၊
ခင်ဗျားတို့မိသားစုကို၊ ကိုဖိုးထောင်၊ လာ
သတ်မှာပဲ။ ဒါကြောင့်၊ ကြိုက်တာ လုပ်ခွင့်
ရှိတယ်။

ဒီ . . . အခန်းက၊ နောက်၊ နစ်ရက်



ဆို၊ ငှားထားတဲ့. . .လ၊ ပြည့်ပြီ။ ခင်ဗျား သမီးကို၊ ခင်ဗျား၊ သွားခေါ်လိုက်တော့။

သူ. . . ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့တော့၊ ပြောတယ်။ လင်ကောင်မော်ခိုင်းဖို့တော့၊ ကျုပ်ဆီမလာနဲ့၊ ထောင်အကျခံဖို့ပဲ၊ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ဟယ်. . .၊ ဘုရား. . .ဘုရား။ ရဲမာန့်. . .၊ နင်. . .ပက်စက်လှခြည်လား ဟင်”

“ကျုပ်အစ်မ ကြော့ကြော့ ကိစ္စ တုန်းက၊ ခင်ဗျား ဘာပြောထားလဲ။

ကိုယ့် ပြဿနာကိုယ် ရှင်းလို့၊ ပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ကျုပ်အစ်မ. . . ကျုပ်အမေ. . .ပြီးတော့. . .ကျုပ်။ ဘယ်လို ခံစားရမလဲဆိုတာတောင်၊ ခင်ဗျား စာနာ ပေးခဲ့ရဲ့လား။ သမီးချင်း စာနာတဲ့ စိတ်မျိုး ရောရှိခဲ့ရဲ့လား။

ကျုပ် ပက်စက်တာ၊ ခင်ဗျား

တစ်ယောက်တည်းသိရုံလောက်ပဲ၊ ပက်စက် တာပါ။ ဘယ်. . .ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မသိသေး ပါဘူး။

ကဲ. . .၊ ကျုပ် သွားပြီ။ ကိုယ့်သမီး ကိုယ်၊ အမြန်သွားခေါ်လိုက်တော့။

သမီး မိန်းကလေးမွေးထားပြီး၊ ဘဝလုံခြုံအောင်၊ ဘာမှလည်း၊ သင်မပေး ထားကြဘူး။

ထို့. . .”



(သိပ် မကြာခင်၊ ဒေါ်အိမ်မိတို့၊ အိမ်ပြောင်းသွားကြတယ်၊ ကြားတာပဲ။ တခြား ဘာပြဿနာမှတော့၊ မရှိလောက်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လို၊ ဆက်သွယ်မှုမျိုးနဲ့မှ၊ ခိုးမိုးသန်း မဆက်သွယ်ရာတော့ဘူး။ တကယ်တော့၊ သူက. . . မြေစာပင်ပါ။)



(၁၆)



(ပြည့်ဝ,ကိုတော့၊ မိုးမိုးသန်း ကိစ္စ၊ ကျွန်တော် လုံးဝ... မဟာ,ခွဲပါဘူး။ ဒါပေမဲ့...။ သူ ရိပ်မိမှာပါ)။

“မင်းတို့ ခြေရင်းအိမ်က၊ ဒေါ်အိမ်မိတို့၊ မိသားစု အိမ်ပြောင်းသွားကြတာ၊ မင်း သိသေး”

“ပြည့်ဝ။ ငါတို့ ခြေရင်းအိမ်လို့ မသုံးနှုန်းစမ်းပါနဲ့။ အဲဒါ ငါ့အိမ် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ...။ ငါ့ အဖေ အိမ်။

ငါ...။ အမေ့ကို၊ တွေ့ချင်ရင် ခဏလာတဲ့အိမ်ပဲ”

“မင်းက,တော့၊ ဖဒေ့ကို၊ အခုထိ”

ပြစ်မှားတုန်းပဲ နော်”

“ပြစ်မှားမိမှာစိုးလို့၊ ငါ. . .အိမ်မှာ မနေတာလေကွာ”

“ကဲပါ။ ငါ. . .စကားမှားသွား တယ်ပဲထားပါ။ ငါ မေးတာက. . . ဒေါ်အိမ်မိတို့၊ မိသားစု အိမ်ပြောင်းသွားတဲ့ ကိစ္စ။ မင်း သိလား. . .လို့ မေးတာကွ”

“ငါ ဘယ်သိမလဲ”

“မင်း. . .အဲဒီအိမ်ထဲ၊ ဝင်သွားပြီး။ နောက်၊ ရက်ပိုင်းလောက်မှာ၊ သူတို့အိမ် ပြောင်းသွားကြတာ။ သတိထားမိတဲ့သူတွေ . . .၊ ရှိတယ်”

“ငါ. . .ငါ့အမေဆီလာရင်း၊ သူတို့ အိမ်ကို၊ ကြုံလို့ ဝင်သွားတာပါ”

“မင်း. . .အဲဒီ၊ ဒေါ်အိမ်မိကြီးကို မကျေနပ်ထားဘူးလေကွာ”

“မင်းက၊ ငါ့ကို၊ အမှုစစ်သလို၊ စစ်နေတာလား. . .ပြည့်ဝ”

“မင်း. . .ပြောမပြချင်လည်း၊ နေပါ ရဲမာန်ရယ်။ အမှုစစ်သလိုတော့၊ ငါ၊ မစစ်ပါ

ဘူး။

မင်းနဲ့ မိုးမိုးသန်းနဲ့၊ အငှားကား ပေါ် အတူတူတက်သွားတာကို၊ ငါ. . .မြင် ထားဖူးလို့၊ မေးတာပါ။

အဲဒီလို၊ မြင်လိုက်ကတည်းက၊ အဲဒီမိသားစုကို၊ မင်း. . .တစ်ခုခုလုပ်တော့ မယ်ဆိုတာ၊ ငါ ခန့်မှန်းမိပါတယ်။

မင်း ဘယ်မှာ၊ ကျင်လည်နေမှန်း မသိလို့၊ အခုလို တွေ့တုန်းမေးရတာပါ။

ဒေါ်အိမ်မိတို့၊ ရုတ်တရက်ကြီး အိမ်ပြောင်းသွားကြရတာ၊ မင်း. . .ပယောဂ လို့၊ ငါ. . .ခန့်မှန်းနိုင်တယ် သူငယ်ချင်း”

“အဲဒီလို ခန့်မှန်းနိုင်တော့၊ မင်း. . .ဘာအကျိုးရှိလို့လဲ”

“ငါ့ အကျိုးမပါ၊ ပါဘူး။ မင်း အကျိုး မယုတ်အောင်ဘဲ၊ ငါ၊ အာရုံထားတာ ပါ။

သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း၊ တားလို့ မရလို့၊ မင်း. . . လူမိုက်လုပ်နေတာ၊ ငါ



www.burmeseclassic.com

သိပေမယ့်၊ ငါ . . မတားနိုင်ပါဘူး။
တားလို့ မရမယ့် အတူတူ၊ တစ်ခု
တော့ ပြောချင်တယ်။ လူမိုက်လုပ်ချင် . . .
လုပ်။ လူယုတ်မာတော့၊ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

“ဟား . . .။ ပြည့်ဝ။ မင်း . . .
ဟကယ့် ကျောင်းဆရာလေသံပဲ။

ဟောဒီ လူလောကကြီးထဲမှာ၊
လူကောင်းယောင်ဆောင်ပြီး၊ ယုတ်မာနေတဲ့၊
လူယုတ်မာတွေ . . .၊ ဘယ်နှစ်ယောက်
လောက်ရှိမယ်လို့၊ မင်းထင်သလဲ။ ဟင် . .
ပြည့်ဝ။ မင်း ခန့်မှန်းကြည့်စမ်းပါ”

“ငါ မခန့်မှန်းတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့
. . .။ မင်း ရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့၊ ငါ . . ပြည့်ဝ။
လူယုတ်မာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“မင်း . . ကိုယ်တိုင်၊ လူယုတ်မာ
မဟုတ်ရုံနဲ့၊ မပြည့်စုံဘူး ပြည့်ဝ။

မင်း ဘေးနားမှာ၊ မင်း . . ခပ်
ဝေးဝေးမှာ၊ လူယုတ်မာဘယ်နှစ်ယောက်
ရှိနေနိုင်သလဲဆိုတာ၊ မင်း . . လေ့လာထား။

ငါက . . လူဆိုး၊ လူမိုက်။ လိုအပ်
ရင်၊ ယုတ်မာဖို့လည်း၊ အဆင်သင့်ပဲ။

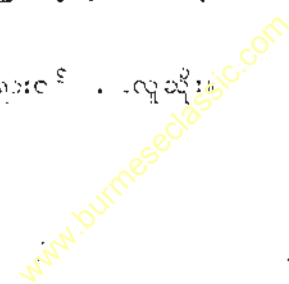
ဒါပေမဲ့ . . လူကြီးလူကောင်း
ယောင်ဆောင်ပြီး၊ ငါ . . မယုတ်မာဘူး။

အိမ်မှာ၊ သမီးမိန်းကလေးမွေးလာ
တဲ့၊ လူ အကြီးကြီးတွေ၊ မီးရောင်ပိုနဲ့ မှိန်
အောက်က၊ ကိုယ့်သမီးအရွယ်လောက်လေး
တွေနဲ့၊ လူမသိ . . သူမသိ၊ နပမ်းလုံနေကြ
တာမျိုးကိုရော။ အဲဒီလို၊ လူတွေကို . . .
လူယုတ်မာလို့၊ မထင်ဘူးလား။

အိမ်က . . ကိုယ့်သမီးမှ၊ သမီးလို့
ယူဆ။ တခြားက သမီးအရွယ်တွေကိုလည်း
ထိကပါ၊ ယိကပါလုပ်။ အချောင်ရောင်
အပီကပ်။ အမြောင်လုပ်။ လုပ်ခွင့်မရရင်
တောင်၊ အကြည့်လောက်နဲ့ ပြစ်မှား

အဲဒီလို၊ လူမျိုးကြီးတွေကိုလည်း
မင်း . . လူယုတ်မာကြီးတွေလို့၊ မထင်ဘူး
လား . . ပြည့်ဝ။

ငါက . . တကယ်လေ . . လူဆိုး



တရားဝင် . . လူမိုက်။ တရားဝင် . . လူယုတ်မာ။

ကဲ . . ၊ မင်းတို့ရှင်သန်နေတဲ့ နေရာ အစုံစုံမှာ၊ ငါ့လို ကြေညာပြီး . . ယုတ်မာရဲတဲ့လူ၊ ရှိလား။

ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ပင်၊ မကောင်းမှုကို၊ ပြုကျင့်တော် မမူသော မြတ်စွာဘုရား . . လို့၊ ဆိုပြီး . . .

သားမယားရှေ့၊ သားသမီးရှေ့မှာ၊ ဘုရားရှိခိုးနေတတ်ကြတဲ့၊ လူအကြီးကြီးတွေ . . ။ လူမသိ သူမသိ၊ မိသားစု မသိနိုင်တဲ့ . . ဆိတ်ကွယ်ရာ၊ အရပ်တွေမှာ၊ သူတို့ သမီးအရွယ်လောက်တွေနဲ့၊ ရာဂ . . ဝယ်နေ ကြတာတွေ . . မင်း . . မြင်ဖူးရဲ့လား . . ပြည့်ဝ။

ကိုယ့်သမီးကျတော့၊ သူများစိုက် ကြည့်တာတောင် မကြိုက်တဲ့ လူတွေ။ သူများသမီးကျတော့၊ ရသလောက် . . ပြစ်မှားချင်ကြတဲ့၊ လူတွေ . . ၊ ဘယ်လောက်

များနေမယ် . . လို့၊ မင်း ရေတွက်ဖူးသလား”

“ငါ . . မင်းလို၊ စုံရာမပါဘူး ရဲ့မာန်”

“အေး။ စုံရာမပါရင် . . ၊ မင်း အစုံ သိမှာ၊ မဟုတ်ဘူး။ အစုံမသိရင်၊ မင်း သိတာလေးပဲ၊ မင်း . . မှန်တယ်ထင်နေ တတ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ . . မင်းပြောတာတွေ . . အားလုံး၊ မှန်တာများပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ . . သူငယ်ချင်း။ အမှန် သိရုံတစ်ခုတည်းနဲ့၊ မပြည့်စုံဘူးကွ။ မင်း ဘေးနားမှာ၊ မှန်ချင်ယောင်ဆောင်နေသူတွေ၊ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ . . ဆိုတာလောက် တော့၊ သိထားဖို့လိုမယ်။

ငါက . . အမှားကို၊ သိတယ်။ ဆက်မှားဖို့လည်း၊ အစီအစဉ်ရှိတယ်။

မှန်ချင်တဲ့တစ်နေ့ကျရင် မှားတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို၊ ပြောင်းပြန်၊ ပြန်လှန်လိုက် ရဲ့ပဲ။



ဟကယ်တော့ . .

အမှန်တရားဆိုတာ . . ၊ အမှား
တစ်ရာလောက်ကို ပြောင်ပြန်လှန်ပြီး
ကျင့်သုံးလိုက်တာမျိုးပါကွာ။

မင်းလည်း . . ၊ မင်းတပည့်တွေ
ကို၊ လူယုတ်မာ မဖြစ်အောင်လည်း . . .
သင်။ ဘယ်ဟာ . . လူယုတ်မာလဲ . . .
ဆိုတာကိုပါ။ သိ မြင်တတ်သောင် . . . သင်။

အဲလိုမှ၊ သင်မထားရင်၊ စာတတ်
ပါရက်နဲ့၊ လူယောင်ဆောင်ထားတဲ့
လူယုတ်မာတွေဆိုမှာ၊ အမှုထမ်းနေရတတ်
တယ်။

ငါကတော့ . . ၊ ဆက်မှားရဦး
မယ် . . သူငယ်ချင်း။ အားရပါးရ . . .
မှားပြီးရင်၊ အမှားတွေကို ပြောင်ပြန်လှန်ပြီး၊
အမှန်ကို၊ မျက်နှာမူပါမယ်။”

“နောက်မကျစေနဲ့ပေါ့ . . ရဲမာန်
ရယ်။

မနက်ဖြန် ပြင်မယ်လို့ စိတ်ကူးတဲ့

. . . လူ။

ဒီနေ့ . . . သေသွားရင်၊ ပြင်ချိန်မရ
တော့ဘူးကွ။ မင်း . . . နောက်မကျစေနဲ့ပေါ့”

“အေး . . ၊ ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ
အမှန်ပဲ။

ပြင်ချိန်မရောက်ခင် . . . သေသွား
ရင်၊ ဒုက္ခ။

ဒီတော့ . . ၊ မကောင်းတာကို၊
များများလုပ်။ မြန်မြန်လုပ်။ ကုန်အောင်
လုပ်။ ပြီးရင် . . မြန်မြန်ပြင်မှပဲ။ ဟားဟား။”

“တတ်သိနားလည်တဲ့၊ ဆရာဝန်ရဲ့
စကားကို၊ နားမထောင် မလိုက်နာတဲ့လူနာ
ဟာ၊ ရောဂါအဖိအစီးခံရသလိုပဲ . . ၊

ကမ္ဘာခြားပြီး . . ရှုမြင်သုံးသပ်နိုင်
တဲ့၊ အနန္တဉာဏ်တော်ရှင်၊ ဘုရားရဲ့၊ စကား
ကို၊ နားမထောင်ဘဲ၊ ဆန့်ကျင်တဲ့သူဟာ
လည်း၊ ဒုက္ခအဖိအစီးတိုင်းက၊ မလွတ်
မြောက်နိုင်ဘူး . . သူငယ်ချင်း။

မင်း . . . ပေါ့သေးသေး၊ မကင်နဲ့။”

“ငါ . . . မလိုက်နာတာဘဲရှိတယ်။
မဆန့်ကျင်ပါဘူးကွ”

“မလိုက်နာ . . . မကျင့်သုံးတာဟာ၊
ဆန့်ကျင်တာပဲပေါ့။ လောက၊ ဥပဒေကို၊
ဆန့်ကျင်ရင်၊ ထောင်၊ အကျဉ်းကျတတ်
သလို၊ ဘုရားရဲ့ ဒေသနာတော်တွေကို၊
ဆန့်ကျင်နေထိုင်တဲ့သူဟာလည်း၊ အပယ်
ကျမှာအမှန်ပဲ။ ဘုရားကို၊ ပြစ်မှား . . .
စော်ကားနေမှ၊ ဆန့်ကျင်တာ မဟုတ်ဘူး။
ဘုရားအဆုံးအမကို၊ မလိုက်နာတာလည်း .
. . . ဆန့်ကျင်တာပါပဲ”

(မနက်ဖြန်၊ ဘုရားသွားဖူးဦးမယ် . . . လို့၊ စိတ်ကူးမိပါ
ရဲ့။)



(၁၇)

အကုသိုလ်နဲ့ အကျိုးပေးတဲ့သူတွေများ၊ အကုသိုလ်
ကျူးလွန်ဖို့ အခြေအနေကို၊ ပက်ပင်းတိုးတော့တာပါပဲ။

မနေ့က၊ ပြည့်ဝနဲ့ပြောကြဆိုကြ၊ ငြင်းခန့်ကြတဲ့စကား
တွေထဲမှာ၊ ဘုရားအကြောင်းပါပြီးတဲ့နောက်၊ တတ်သလောက်
မှတ်သလောက် အသိဉာဏ်နဲ့၊ အကုသိုလ်နည်းရာနည်းကြောင်း
အတွက်၊ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးပေါ် တက်ရောက်ဖူးမျှ
ဖြစ်ချိန်မှာ၊ အကုသိုလ်ကျူးလွန်ဖို့၊ အခြေအနေတစ်ခုက၊
ကျွန်တော့်ရှေ့ကို၊ ပြုန်းကနဲ ကျရောက်လာတော့တာပါပဲ။

“မောင်ငယ်လေး။ မမကို၊ ကူညီ
ပါ။ ဒီ . . . စပယ်ပန်းကုံးလေးကို၊ ဂြိုဟ်တိုင်

မှာချိတ်ပေးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

လူကလည်း . . . များ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနံ့ထောင့်၊ ဂြိုဟ်တိုင်က ဘုရားဆင်းတုတော်နဲ့၊ ဂြိုဟ်တိုင်ကိုရော၊ အောက်က . . . အကောင်ဗလောင်ကိုရော၊ ရေတွေဝိုင်းလောင်းနေကြတာ၊ အနား ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး၊ ချော်လဲ မတက်။

သူ့အနေနဲ့ မမိမကမ်း။ ချော်လဲမှာလည်း၊ စိုးရိမ်တယ် ထင်ပါရဲ့။ အဲဒါကြောင့် . . . သူကမ်းပေးတဲ့၊ စံပယ်ကုံးလေးတွေ ကို . . . ယူ။ ကြီးပေးတဲ့ . . . ကိုယ်ကလည်း၊ လက်မအားတဲ့၊ ပုံ ဖမ်းပြီး၊ လက်မဲ့က၊ ဆယ်လူလာဖုန်းကို၊ သူ့လက်ထဲ၊ တမင် . . . ထည့်လိုက်တယ်။ သူ . . . ဂြိုဟ်တိုင်ကို၊ ကျောအပေး။ စံပယ်ကုံးကို၊ ကျွန်တော် အမြန်ချိတ်အပြီး။ လူတွေနဲ့ကွယ်ပြီး၊ အဲဒီ ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်က၊ အမြန်ပြေးထွက်ခဲ့ပါတယ်။ (သူ . . . ဘယ်သူလဲ၊ သိလား)။



ကိုဖိုးထောင်တို့ ညီအစ်ကိုတွေအပါအဝင်၊ ဒီနေ့အဖို့၊

ကျွန်တော့်ဆီကို၊ ဖုန်းဆက်မယ့် လူတိုင်းဆီကို၊ ကျွန်တော် . . . လမ်းဘေးဖုန်းနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ပြီး၊ ကျွန်တော့်ဆီကို၊ ဖုန်းမဆက်ဖို့၊ မှာကြားထားလိုက်တယ်။



“အစ်မက၊ ဘယ်သူလဲ ခင်ဗျ။
ဪ . . . ဖုန်း ကောက်ရထားတာလား။
အန်။ ကောက်ရထားတာ၊ မဟုတ်
ဘူးလား။

သူ . . . ဖုန်းမဆက်သေးဘူးလား။
ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့။ သူ ဆက်ရင်၊ ကိုညီထွေး
ဆီ ပြန်ဆက်ပေးပါလို့၊ ပြောပေးပါလားဗျာ။
သူ့ကို၊ ငွေ သိန်းတစ်ရာကျော်
ပေးစရာရှိလို့။ အဲဒါ . . . လာလည်းမယူဘူး။
ဒီကောင်က၊ ငွေကို၊ စက္ကူလို
သဘောထားတဲ့ . . . ကောင်။ စည်းကမ်း
လည်း မရှိဘူး။ ငွေတော်တို့က၊ သူ . . .
မမက်မှန်းသိပေမယ့်၊ ပေးစရာရှိတာ ပေး

www.burmeseclassic.com

ရမှာပဲလေ။

ဖုန်းဝင်လာရင်၊ ပြောပေးပါနော် .
. . .အစ်မ။ ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်. . . ညီထွေး
ပါ” .



“ဟာ။ ရဲမာန်အောင်ဖုန်းက၊ အစ်မ
ဆီ၊ ဘယ်လိုလုပ်၊ ရောက်နေတာလဲ။

ဪ. . .။ ဟုတ်ကဲ့။ ဟုတ်ကဲ့။
တစ်ခုလောက်တော့၊ ကူညီပါဗျာ။

မင်းဇော်ဆီမှာ၊ ငွေ. . . သိန်း
ငါးဆယ်၊ အမြန်လာယူပါလို့၊ ပြောပေးပါ
နော်. . .အစ်မ။

သူဆက်မှာပါ။ အလုပ်က၊ အရမ်း
များတဲ့. . .ကောင်။ အလုပ်သာ အရမ်းလုပ်
တာ၊ လောဘက၊ မရှိဘူး. . .။

ဪ. . .။ ဟုတ်ကဲ့. . .ဟုတ်ကဲ့။

မသိဘူး။ အစ်မနဲ့၊ ရဲမာန်အောင်နဲ့၊ ရင်းနှီး
တယ်ထင်လို့။

ဪ. . .။ ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့
တွေ့ရင်လည်း၊ ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ အဲဒီ
ဆယ်လူလာဖုန်း၊ တစ်လုံးစာ၊ သိန်းနှစ်ဆယ်
အစိပ်ကို၊ ဒီကောင်က၊ ကွမ်းတစ်ရာဖိုး
လောက် ထင်တဲ့ကောင်။

ဟုတ်ကဲ့။

ကျေးဇူးပဲနော် . . . အစ်မ”



“ကဲ. . .။ မင်း ပြောခိုင်းတဲ့၊
ပေါက်ကရစကားတွေ၊ အကုန်ပြောပြီးပြီ။

အဲဒီ. . . မဝေဝေစမ်းကို၊ မင်း
အစ်ကို၊ ရန်မင်းအောင်ရဲ့ညီ ရဲမာန်အောင်
အဖြစ်နဲ့ ဝင်မှာလား။ တခြား ရဲမာန်အောင်
အဖြစ်နဲ့ ဝင်မှာလား”

“အခြေအနေအရပ်။ သူ မှတ်မိရင်၊ အစ်ကိုညီအဖြစ်ပေါ့။

မမှတ်မိရင်၊ တခြားရဲမာန်အောင်ပေါ့" . . .လို့၊ ကိုညီထွေးကို၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့၊ ကိုမင်းဇော်က . . .

“နေရင်းထိုင်ရင်း၊ မင်း. . .မိန်းမ၊ ရနေဦးမယ်နော်”

“ကျွန်တော် အလုပ်၊ လုပ်မှာ၊ ကိုမင်းဇော်။ ခလုတ်မတိုက်စေရဘူး။

အဲဒီကောင်မကြီးကို၊ ကျွန်တော် ရေရေလည်လည်၊ တင်းထားတာ။

ကျွန်တော့်အစ်ကိုရှေ့၊ ကျွန်တော့် မိဘ၊ ရှေ့မှာ၊ သူ့ညီမကို၊ သူ. . .အပျိုတန်မဲ့နဲ့၊ မေးတဲ့စကားက၊ သိပ်ရိုင်းလွန်းအားကြီးတယ်။

အဲဒါ. . .၊ ကျွန်တော့်အစ်ကို၊ မနာတတ်ဘူး။ အဲဒီအိမ်မှာ၊ သွားနေတယ်။ အဲဒီအိမ်ရဲ့၊ ကားပြင်လုပ်ငန်းကို၊ ဦးစီးပေးနေတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ၊ ပက်ပက်စက်စက်၊ “.....” ရှားသလား မေးတဲ့စကားကို၊ သူ မနာတတ်ရင်တောင်၊ မိဘ၊ ရှေ့မှာပြောထွက်တာကို တော့၊ နာဖို့ကောင်းတယ်။

ကာယကံရှင်၊ မနာတတ်တော့၊ ကျွန်တော်က၊ ဝင်. . .နာရတော့တာပေါ့။ အကုသိုလ်အမှုကို၊ ကျူးလွန်ရတော့မှာပေါ့”

“သူက၊ ဘယ်မှာ၊ အလုပ်လုပ်တာလဲ”

“ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့၊ စာရင်းစစ်။ ဘယ်ကုမ္ပဏီလဲတော့၊ မသိဘူး”

“ဒါဆို။ မင်း. . .ဝယ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းကို၊ ဖွင့်ပွဲလုပ်တော့မှာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ထင်တာပဲလေ။ အမှည့်လွန်နေရင်၊ အညှာလွယ်တတ်တယ်. . .တဲ့”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”



ရမ်းသန်းမှန်းသမ်း ထင်မြင်ချက်နဲ့၊ တစ်ပတ်တိတိပြည့်တဲ့၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မနက်စောစောမှာ၊ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးရဲ့၊ ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်မှာ ကျွန်တော် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့၊ လာစောင့်နေလိုက်တယ်။

လက်ထဲမှာတော့၊ စံပါယ်ပန်းကုံးတွေကို၊ ကိုင်ထား

လျက်ပေါ့။ ကျွန်တော့် ခန့်မှန်းချက်၊ ကွက်တီ။ ဒေါ်ဝေဝေစမ်း၊
ခြေတစ်လှမ်း၊ ကုဋေတစ်သန်းနှုန်းနဲ့၊ ကျွန်တော် ထိုင်နေရာ၊
နေရာတည့်တည့်ကို၊ လာနေပြီ။

“မင်း . . . ”

‘မှတ်မိတဲ့ အကြည့်။

ကြည့်နူးတဲ့ . . . အပြုံး။

ကျေနပ်သွားတဲ့ . . . မျက်နှာထား။ ရင်းနှီးမယ့် . . . အခြေ
အနေ။ (သူ့လက်ထဲမှာလည်း၊ စံပါယ်ပန်းကုံးတွေနဲ့)။

“ဒီ တစ်ပတ်တော့၊ မမ ကိုယ်တိုင်၊

ပြိုဟ်တိုင်မှာ၊ ပန်းလှူပါနော်။ ကျွန်တော်
မမကို၊ ကူ . . . တွဲပါ့မယ်”

ကျွန်တော့်လက်ထဲက၊ ပန်းကုံးတွေကို၊ သူ့လက်ထဲ
ထည့်၊ သူ့ပန်းကုံးတွေကို၊ ကျွန်တော်ယူ။ ပန်းအတူ၊ လူ မခွဲ၊
အလှူပြုလေးတစ်ခုပေါ့။

ရေတွေ များလွန်းနေတဲ့နေရာ၊ သူ့လက်မောင်းလေးကို၊
တရိုတသေတဲ့။ သူ့လက်ဖျားလေးကို၊ ညင်ညင်သာသာ . . .
ကိုင်။ (သူ . . . ဘာခံနိုင်မှာတဲ့လဲဗျာ။ သူ . . . ဘာသားနဲ့
ထုထားတာမို့လို့လဲ)။



“အိပ်မက် မက်တာ မမရဲ့။ မင်းရဲ့၊
မွေးနံ့ထောင့်မှာ၊ ဘုရားရေသပ္ပာယ်။

မင်းနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ သူ၊ ဘဝ၊
ဟောင်းက အဆက်အနွယ်၊ ရောက်လာလိမ့်
မယ် . . . လို့၊ မက်တာနဲ့၊ ဒီကိုလာ။

ဘုရားရေသပ္ပာယ်အပြီး၊ မမက .
. . . ပြိုဟ်တိုင်မှာ၊ ပန်းချိတ်ဖို့၊ အကူအညီ
တောင်းတော့၊ စိတ်ထဲမှာ၊ တစ်မျိုးဖြစ်သွား
တယ်။

ဖုန်းကို၊ မမ လက်ထဲ ထည့်မိတာ
မသိလိုက်ဘူး။

ပန်းချိတ်ပြီး၊ ဝမ်းနာလာတာနဲ့၊
သန့်စင်ခန်းသွား။ ပြီးတော့ . . . အိမ်ပြန်။
အလုပ်ကိစ္စနဲ့၊ ဖုန်းဆက်မယ်လုပ်တော့မှ၊
ဖုန်းမပါမှန်းသိတာ။

အလုပ်ကိစ္စတချို့ကို၊ အိမ်ဖုန်းနဲ့ပဲ၊
လုပ်လိုက်တယ်။ မမ . . . ဆီမှာ၊ ဖုန်းအပ်
ထားခဲ့မိတာကို၊ ညနေလောက်မှ စဉ်းစားမိ
တာ”

www.burmeseclassic.com

“အိမ်ဖုန်းနဲ့ မင်း...ဆယ်လူလာ
ကို၊ ဆက်ကြည့်လိုက်၊ ရတာပဲဟာ”

“အဲဒီဖုန်းထက်၊ ဝို...အရေးကြီး
တာတွေ၊ လုပ်နေရတာ မမရဲ့။ ပြီးတော့...

ဖုန်းတစ်လုံး၊ ဘာရှိမှာလဲ။
မသကာ၊ နှစ်ဆယ်၊ အစိပ်ပေါ့။

နောက်ပြီး...မမလို၊ လူမျိုးဆီမှာ၊
ကျန်ခဲ့တာပဲ။ မပျောက်ပျက်ပါဘူး။

လူချင်း၊ မရင်းနှီးပေမယ့်၊
တရင်းတနီးပြောပြရရင်၊ ပြီးခဲ့တဲ့...ဗုဒ္ဓဟူး
နေ့၊ မနက် သုံးနာရီလောက်မက်တဲ့၊
အိပ်မက်၊ ဟုတ်မဟုတ်၊ သိချင်တယ်။

အဲဒါကြောင့်...မမဆီကို၊ ဖုန်း
မဆက်ဘဲ၊ ဒီ...ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်
မှာ၊ လာစောင့်ကြည့်နေတာ။

စံပယ်ပန်းကုံးတွေကတော့၊ မမနဲ့၊
အတူလှူဖို့၊ မမကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဝယ်
လာတာ”

“မောင်လေးရယ်၊ နားထောင်ရ

တာ၊ ကြက်သီးထ၊ လိုက်တာ”

“ကျွန်တော်က၊ ကြက်သီးမထ၊
ဘူး။ ဒီမနက်၊ မမကို၊ တွေ့လိုက်ရတော့၊
စိတ်ထဲမှာ၊ ငိုချင်နေတယ်”

“ဟယ်...”

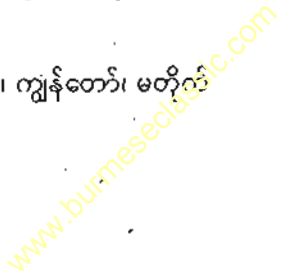
“ကွေကွင်းနေတဲ့၊ သိဟောင်းကျွမ်း
ဟောင်းနဲ့၊ ပြန်တွေ့ရသလိုပဲ၊ ခံစားရတယ်။
စိတ်ထဲမှာ။

ကျွန်တော်က၊ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း
နေတဲ့သူပါ။ အတိတ်ဘဝက၊ အဆက်တို့
...ဘာတို့ကို၊ လုံးဝ...လက်ခံတဲ့သူလည်း၊
မဟုတ်ပါဘူး။

အိပ်မက်မက်လို့သဘာ၊ ဟုတ်
မဟုတ်၊ သိချင်လို့၊ ဘုရားပေါ်၊ တက်လာ
တာပါ။

မမ အနေနဲ့၊ ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်း၊ ပြောပြတာကို၊ တစ်မျိုးထင်ချင်
လည်း၊ ထင်ပါ။

ယုံပါ...လို့၊ ကျွန်တော်၊ မတိုက်



တွန်းပုံပါဘူး။ ဒီ မနက်၊ မမကိုသာ၊ ဒီမှာ...
..မတွေ့ရင်၊ ကျွန်တော်... ဖုန်းကိုလည်း၊
ဆက်မှာ မဟုတ်သလို၊ ဟိုတစ်ပတ်က...၊
မက်တဲ့အိပ်မက်ကိုလည်း၊ ဆွေးလေချောက်
ခြားပြီး မက်တဲ့၊ ကြောင်တောင်တောင်
အိပ်မက်လို့လဲ၊ ယူဆ၊ ဖြစ်မှာပါ။

ဒါပေမဲ့... အခု...။

ဒီမှာ...။ မမကို တွေ့ရတော့၊
ကျွန်တော်အရမ်းဝမ်းသာသွားပြီး၊ သိပ်ပြီး...
..ငိုချင်တယ်။

ဒါ... ဒီလောက်ပဲ၊ ပြောလို့၊
ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်... မမရယ်။

စိတ်ခံစားမှုဆိုတာ၊ ကိုယ်တစ်
ယောက်တည်း၊ ခံစားရပြီး၊ ဆားလူက၊ မခံ
စားရဘူးဆိုရင်၊ အဲဒါ... တစ်ကိုယ်တော်...
..ရှားသွပ်မှုပဲ။

ဒါကြောင့်...၊ ကျွန်တော့်ကို၊
ခွင့်ပြုဦးနော်... မမ။ ပြောချင်တာ ပြောပြ
ခွင့်ရတာ၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

ထိုင်ရာမှ အထ။

“ဟဲ့။ ခဏနေဦး”

ခြေလှမ်းအရပ်။

“ရော...၊ ဖုန်း ယူသွားဦး”

“ဪ...။ ဟုတ်ကဲ့။

သိမ်းထားပေးတာ၊ ကျေးဇူးပါ...။

မမ”

သူ... ထိုင်ရာမှ အထ။ ကျွန်တော် (တမင်) ဖေးမ၊
ကူတွဲ။

“မင်းဆီဆက်တဲ့၊ ဖုန်းတွေ...။

အများကြီးပဲ။

မင်းက၊ ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းရေး

မှူးထက်များ၊ အလုပ်များနေသလား

မသိဘူး။...။

.....

.....”

ကိုညီထွေး၊ ကိုမင်းဇော်တို့၊ ဖုန်းဆက်သည့်အကြောင်း၊
ပြောပြတယ်။

“မမက၊ ရုံးတက်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ အဲ. . .အစိုးရရုံး
တက်တာမဟုတ်ဘူး။ ကုမ္ပဏီအလုပ်။
စာရင်းစစ်”

ကုမ္ပဏီအမည်ကို ပြောပြပြီး . . .

“အဲ. . . မင်း ဖုန်းနံပါတ်ကို၊ မမ
မသိသေးဘူး”

ကျွန်တော်က . . .

ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ်ကို၊ ပြောပြပြီး. . .

“မမ နာမည်ကိုလည်း၊ ကျွန်တော်
မသိသေးဘူး”

“ဝေဝေစမ်း. . .တဲ့။ အသက်က၊
မင့်ထက်၊ ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးမယ် ထင်
တယ်”

“ဟင့် အင်း။ ကျွန်တော်က၊
လေးစားလို့၊ မမ. . .လို့ ခေါ်တာ။ အရွယ်
က၊ ကျွန်တော့် အရွယ်လောက်ပဲ. . .လို့
ထင်တာ။ အလွန်ဆုံးကွာ။ နှစ်နှစ်. . .
သုံးနှစ်ပေါ့”

“မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်”

“မမ. . .အလုပ်ချိန်. . . လိုသေး
တယ်ဆိုရင်၊ ကျွန်တော် ထမင်းကျွေးပါရ
စေ။

ဖုန်းကို၊ သိမ်းထားပေးတဲ့. . .
အတွက်”

“မင်းက၊ ဖုန်းကောက်ရတဲ့ လူတွေ၊
တုံ့ပြန်မှု၊ ပြန်လိုချင်ကြတဲ့လူတွေကို၊ ပြုစု
သလိုမျိုး၊ ထမင်းကျွေးမှာလား။

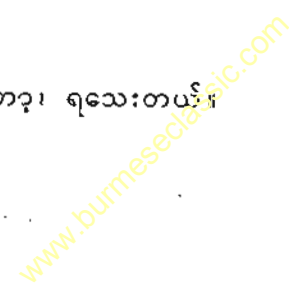
ဖုန်းက၊ မင်း. . .ပျောက်တာမှ၊
မဟုတ်တာ။ မင်း၊ မမဆီမှာ၊ အပ်သွားတာ
ပဲဟာ။

ပြီးတော့. . .ပျောက်တဲ့ပစ္စည်း၊
ပြန်ပေးတဲ့အခါ၊ အခကြေးငွေနဲ့တုံ့ပြန်မှုကို၊
မျှော်လင့်တာ၊ အဲဒါ. . .ကောင်းတဲ့စရိုက်
မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဟာ . . .၊ အဲဒီလို ကျွေးတာ
မဟုတ်ပါဘူး”

လက်က၊ နာရီကို ကြည့်။

“အချိန်တော့၊ ရသေးတယ်”



ဒါပေမဲ့... ဒါ၊ ထမင်းစားချိန် မဟုတ်ဘူး။
 ဒီတော့ . . . ထမင်းစားချိန်ကျမှ၊
 မမကို လာခေါ်ရင်၊ ပိုမကောင်းဘူးလား”
 “အဲဒါ . . . ပိုကောင်းတာပေါ့။
 ခွင့်ပြုတာကို၊ သိပ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
 နော်. . . မမ”

“မင်း နာမည် ပြောဦးလေ”

လိမ်ဖို့စဉ်းစားမိသေးပေမယ့် . . .

“ရဲမာန်အောင်ပါ . . . မမ”

“နောက်တစ်ခါကြုံရင်၊ မမက၊

ပြန်ကျေးမှာနော်”

“ကျွန်တော်က . . . အစားကြီးတယ်

. . . မမရဲ့”

ရယ်သံလေးနှင့် ဆည်းလည်းသံများ၊ ရောထွေးသွား
 တယ်။ (ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ၊ ဘီလူးတစ်ကောင် ရောက်
 နေတာကို၊ သူ . . . မသိရှာ။)



(၁၈)

သူ . . . ကျွန်တော်ကို၊ တကယ် မသိ။ သူက၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့
 မနက်တိုင်း၊ ဘုရားတက်တဲ့သူ။ ကျွန်တော်က၊ သူ့ကို၊ လာကြို
 စောင့်နေသူ။

နောက်ပိုင်း . . . နောက်ပိုင်း . . . ရုံးပိတ်ရက်တိုင်း၊
 ဘုရားမှာ . . . ချိန်းကြ။ ဟို . . . ဒီ လျှောက်သွားကြ။



မဝေဝေစမ်း၊ နယ်မှာ စာရင်းသွားစစ်ပြီး၊ အပြန်၊
 ကျွန်တော်က၊ သွားကြို။ အခါအခွင့်ကြုံတဲ့တစ်နေ့၊ ရန်ကုန်မြို့၊
 ရဲ့ အထင်ကရ ဟိုတယ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်ကို၊ ကျွန်တော် . . .
 သူ့ကိုခေါ်သွားတော့ . . . ။

ဟိုတယ်ကြီးရဲ့၊ အမြင့်ဆုံးအထပ်က၊ နေ၊ ရွှေတိဂုံစေတီ
တော်ကြီးကို၊ ဖူးမြင်ရတာ၊ သူ့ . . သိပ်သဘောကျနေတာပေါ့။

“မင်းက၊ ဒီမှာ . . အခုလိုပဲ၊ လာ
နေကျလား။”

“အလုပ်ပင်ပန်းပြီး၊ အနားယူချင်
ရင်တော့၊ လာနေကျပေါ့။ ဒါပေမဲ့ . . ဒီနေ့
က၊ ခရီးပန်းလာတဲ့၊ မမကို၊ အမောပြေစေ
ချင်လို့၊ အလည်ခေါ်တာလေ။”

မွေ့ရာထူထူကြီးပေါ်ကို၊ သူ . . ပစ်လှဲချ။ ကျွန်တော်
သူ့ နံဘေးမှာ၊ ငြိမ်ငြိမ်လေး၊ ဝင်လို့။

“မမ ခရီးသွားနေတဲ့၊ နှစ်ရက်၊
ကျွန်တော် ဘယ်မှာရှိနေသလဲ . . ၊ မမ
သိလား။”

“အိမ်မှာ ရှိမှာပေါ့။”

“မှားတယ်။ ဘုရားမှာ။ မမနဲ့
အတူတူထိုင်ခဲ့တဲ့နေရာလေးမှာ၊ တစ်နေ့ကုန်
သွားထိုင်နေတာ။”

“ဟယ် . . တကယ်”

“တကယ်ပေါ့။ မမက . . လိမ်ပြော

တာကြိုက်လို့လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မမက၊ အံ့သြလို့၊

တကယ်လား မေးတာပါ။

မမလည်း . . မင်းကို၊ သတိရတယ်

သိလား။”

“တကယ်”

“ဘာလဲ။ မင်းက၊ လိမ်ပြောစေချင်

လို့လား။”

ခွေးလိမ္မာလေးတစ်ကောင်လို့၊ သူ့ဘေးနားမှာ၊ ကျွန်တော်
ငြိမ်ငြိမ်လေး၊ ခွေအိပ်လိုက်တယ်။

မထိ . . . မတို့။

ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းမှာ၊ သူ့ . . လာလည်တုန်း
က၊ လည်း၊ ကျွန်တော်၊ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လေးတစ်ကောင်၊
သခင်အနားမှာ၊ အမြီးလေးထောင်ပြီး၊ ပျော်သယောင်သာ၊ ပြု
ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ပြီးတော့ . . . အဆိပ်ထုတ်ထားတဲ့၊ မြွေတစ်ကောင်၊
ခါးပျဉ်းထောင်ပြီး က၊ သလိုပဲ၊ ကျွန်တော် နေပြခဲ့တယ်။

“ခေါင်းကိုက်လိုက်တာကွာ . . .”

“ခရီးပန်းလာတာ၊ ဖြစ်မယ်။ မမ

ရေသွားချိုးလိုက်ပါလား။

ပြီးရင် . . . ကျွန်တော် ဇက်ကြော
နှိပ်ပေးမယ်။ ရေမချိုးရသေးဘဲနဲ့တော့၊ မနှိပ်
စေချင်ဘူး။”

“အင်း. . .။ ခဏအိပ်ဦးမယ်။ ပြီးမှ
. . .။ ရေချိုးမယ်”

သူ . . . အိပ်မယ်ပြောတော့၊ ကျွန်တော်က . . . သူ့
ကိုယ်ပေါ်ကို၊ စောင်ခြံပေးလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ . . . ခပ်လှမ်းလှမ်းက၊ စားပွဲခုံမှာထိုင်ပြီး၊ ရွှေတိဂုံ
စေတီတော်ကြီး၊ တည်ရှိရာဘက်ကို၊ မျက်နှာမူထားလိုက်ပါ
တယ်။

သူ ဘေးနားမှာ၊ ဝင်ပြီးခွေအိပ်ရင်တော့၊ ရတာပေါ့။
ဒါပေမဲ့ . . . ကျွန်တော်၊ အဲဒီလို၊ ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
. . . ဆိုတော့၊ ကျွန်တော့်မှာ၊ ကိုယ်ပိုင်ညွှန်ကြားချက်ရှိပြီးသား
လေ။ အဲဒီ . . . ညွှန်ကြားချက်ကတော့ . . . (တစ်စုံတစ်ဦးကို၊
အယုံသွင်းချင်ရင်၊ ရတဲ့အခွင့်အရေးတိုင်းကို၊ အကုန်မယူပါနဲ့)။

တချို့က၊ ပြောမယ်။ အခွင့်အရေးဆိုတာ နှစ်ခါ မရဘူး
. . . တဲ့။ ဒါပေမဲ့ . . . ကျွန်တော်တို့၊ အတွေ့အကြုံအရက၊
တော့၊ အခွင့်အရေး အကြီးကြီး၊ တစ်ခုလိုအပ်နေသေးရင်-

အခွင့်အရေးသေးသေးလေးတွေကို၊ လုံးဝ . . . မယူရပါဘူး။ အဲ
. . . အဲဒီအခွင့်အရေးလေးတွေကို၊ လှေခါးထစ်လိုတော့၊ အသုံးချ
တတ်ရပါမယ်။



သူ . . . အိပ်ရာနိုးတော့၊ အဝေးကိုငေးနေတဲ့ ကျွန်တော့်
ဝန်းပေါ်ကို၊ သူ . . . လက်လာတင်တယ်။

သူ လက်အတင်ကို၊ သတိ မမူမိသလိုဘဲ၊ ကျွန်တော်
နေပြီး၊ ရေချိုးဖို့အကြံပေးတယ်။

သူ . . . ရေချိုးပြီး၊ အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီးတဲ့ အခါမှာ၊
ကျွန်တော် တကယ်နှိပ်နယ်ပေးခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ . . . အဲဒါဟာ၊ လှေခါးထစ်ပဲ။ အဲဒါဟာ . . .
အလုံးစုံမဟုတ်ဘူး။ (လူဆိုတာ၊ သူ မျှော်လင့်တဲ့အချိန်မှာ၊
မျှော်လင့်တဲ့အတိုင်း၊ ဖြစ်မလာသေးရင်၊ အဲဒီ . . . ဖြစ်မလာသေး
တဲ့ အခြေအနေကို၊ ပိုပြီးသတိပြုမိတတ်ကြတယ်လေ။ အဲဒီအခါ
. . . ဒီထက်ပိုတဲ့ အခြေအနေကို၊ သူတို့ . . . ဖန်တီးကြရတာပဲ
မဟုတ်လား။)

အိမ်မွေးမွေးတစ်ကောင်ဟာ၊ တစ်စုံတစ်ဦးက၊ သူ့ကို၊

တစ်ခုခုတုံ့ပြန်မယ်လို့၊ ထင်မြင်နေချိန်မှာ၊ သူ့ကို၊ ဂရုမပြုဘဲ၊
နေနေလိုက်ရင်၊ အဲဒီ...ခွေးက၊ အနားကို၊ အမြီးနဲ့ပြီး၊ ရောက်
လာတတ်တာကို၊ ကျွန်တော်...သတိထားဖူးတယ်လေ။

တချို့ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေမှာ...၊ တရားမျှတ၊ စွာနဲ့၊
မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်ကြတယ်။ တချို့တိုက်ခိုက်မှုတွေမှာ၊
ကလိန်ညှက်သုံးပြီး၊ နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးကြတယ်။

အကောင်းဆုံး၊ ပြိုင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်မှုကတော့၊ တရား
မျှတစွာနဲ့၊ ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းပဲပေါ့။

ဒါပေမဲ့...၊ တချို့ တချို့သော၊ ယုတ်ညံ့တဲ့ရန်သူတွေကို
တော့၊ တရားမျှတမှုနဲ့၊ တိုက်ဖို့မလိုဘူး...လို့၊ ကျွန်တော်
ထင်တယ်။

အကောင်းဆုံးက၊ တရားမျှတမှုဆိုပေမယ့်၊ (တကယ့်)
အထိရောက်ဆုံးကတော့၊ အလစ်အငိုက်တိုက်ခိုက်ခြင်းပါပဲ။

မြူးထဲဝင်နေတဲ့...ငါး၊ ပိုက်ထဲမိနေတဲ့...သားကောင်၊
ကျူးထဲရောက်နေတဲ့...ဆင်၊ ထော်ဇီချောက်ထဲရောက်နေတဲ့၊
ဘယ်လို သတ္တဝါမျိုးမဆို၊ ကိုယ် လိုရာကို၊ ပုံသွင်းလို့၊ ရပြီလေ။



နောက်ပိုင်း...နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ...မဝေဝေစမ်းကို၊
ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းကနေ၊ ထိုင်စောင့်နေရုံပါပဲ။

ကျွန်တော့်က ဆိုးလိုက်...ခွဲလိုက်...။ သူက...
ချော့လိုက်...နဲ့လိုက်။

ကျွန်တော် တစ်ခါမှ၊ မခံစားဘူးတဲ့၊ အချစ်ဆိုတဲ့...
စကားလုံးကြီးနဲ့၊ နေ့စဉ်ပစ်ပေါက်နေမိတော့တာပေါ့။

အချစ်ဆိုတာ၊ ကျွန်တော့အတွက်၊ စကားလုံးအသစ်
အဆန်းတစ်ခုပါပဲ။

ကိုယ်...မယုံကြည် တဲ့၊ စကားလုံးနဲ့၊ တစ်ဖက်လူကို၊
မြူစွယ်ရတာ၊ အချစ်ကိုတော့၊ အားနာသား။



(၁၉)

ထိလောင်းကစားခိုင် တစ်ခိုင်နဲ့လက်ခွဲခိုင်တစ်ခိုင်က၊
ငွေပေးငွေယူကိစ္စ မမျှတ၊လို့၊ ကာယကံရှင်ထိုးသားက၊
ကိုညီထွေးနဲ့ ကိုမင်းဇော်တို့ကို၊ လာအကူအညီတောင်းရာက၊
သက်လွန်ပြီး၊ လက်ခွဲခိုင် သေသွားတယ်။

ကိုမင်းဇော်နဲ့ ကိုညီထွေး နှစ်ယောက်စလုံးထောင်ကျ။

သူတို့နှစ်ယောက် ထောင်ကျပြီး၊ မကြာခင်မှာ၊
ကိုမင်းဇော်ထောင်၊ သိရိမင်္ဂလာဈေးထဲမှာ၊ ဓားထိုးခံရ။ (အသက်
သေ။ လက်သင့် မပေါ်။)



“အဲဒီ ဖိုးထောင်ဆိုတဲ့ကောင်၊ နာမည်ကြီးလွန်းလို့။ သီရိမင်္ဂလာဈေးထဲက။ ဗလက်ချီပေါ်မှာ၊ အိပ်ပျော်နေ တုန်း၊ ငါ. . . ဓားနဲ့ထိုးပစ်ခဲ့တာ။ အူထွက် သွားတယ်. . . လို့တော့၊ သတင်းကြားတယ်”

အရက်ဆိုင်ထဲဝင်ရင်၊ ခြေသလုံးမှာ ကပ်ချီထားတဲ့ ဓားကိုခါးကြားထဲ၊ ကျွန်တော် ပြောင်းထိုးနေကျ။ တခြားမြို့နယ် တစ်ခုရဲ့ အရက်ဆိုင်မှာ၊ ကိုဖိုးထောင်ကို၊ အလစ်ဝင်တွယ်သွား တဲ့သူကို၊ စုံစမ်းဖို့၊ ပြင်ဆင်နေတုန်းမှာပဲ၊ ကျွန်တော့် စားပွဲပေါ် ကို၊ လူတစ်ယောက် လာထိုင်တယ်။ အတူသောက်ခွင့်တောင်း တယ်။

သောက်ရင်းနဲ့၊ သူက၊ ရေကူးနည်းပြ ဆရာ . . . တဲ့ လူမိုက်တွေကို မုန်းလို့. . . တဲ့။ ကိုဖိုးထောင်ကို အိပ်ပျော်နေတုန်း ဓားနဲ့ထိုးခဲ့တာ . . . တဲ့။ (သူ့ခမျာ၊ ကျားရှေ့၊ မှောက်လျက် လဲတာပါပဲ)။

“အစ်ကိုကြီးက၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ လာပြောပြနေတာလဲ ဗျ၊ ကျွန်တော်က၊ ရဲ့ . . . ဆိုရင်၊ အစ်ကိုကြီး အဖမ်းခံရမှာပေါ့”

“ညီလေးက၊ ဥပမိရုပ် ကောင်း တယ်။ ရဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ပြီးတော့. . . မြို့နယ်ချင်းက၊ အဝေး ကြီး။ ဖိုးထောင်လည်း မသိနိုင်ဘူး။ သူ့ညီ နှစ်ယောက်လည်း၊ ထောင်ထဲမှာ။

သူ့တပည့်၊ ရဲ့မာန်ဆိုတဲ့ကောင် တော့၊ သူ့ဆရာကို၊ ပြုစုနေလောက်ရောပေါ့”

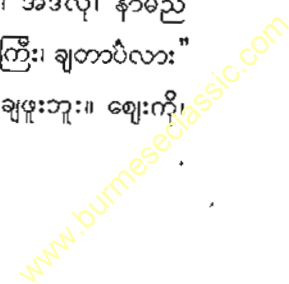
ခါးကြားထဲက၊ ဓားကိုထုတ်မယ်ပြင်ပြီးမှ၊ ကိုဖိုးထောင် ဆီကို၊ ဖုန်းဆက်ရကောင်းမလား၊ စဉ်းစားတယ်။ အဲဒီနှစ်ခု လေးကို၊ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘဲ၊ ဆိုင်အပြင်ဘက်မှာ၊ ရပ်ထားတဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို၊ တစ်ချက်၊ ကြည့်လိုက်တယ်။ (ဆိုင်ထဲမှာ၊ လူ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲဆိုတာတော့၊ ကြည့်ထားပြီးသား)။

“အစ်ကိုကြီးက၊ ရန်ငြိုးမရှိဘဲ၊ ကိုဖိုးထောင်ကို၊ တီးလိုက်တာပေါ့”

“အင်း။ ရန်ငြိုးမရှိဘူး။ နာမည်ကြီး လို့၊ သွားလုပ်တာ”

“အရင်က၊ ရော၊ အဲဒီလို၊ နာမည် ကြီးတဲ့သူတွေကို၊ အစ်ကိုကြီး၊ ချတာပဲလား”

“အင်း. . . မချဖူးဘူး။ ဈေးကို”



မကြာ မကြာ ရောက်ရောက်နေတော့၊
ဖိုးထောင်ဆိုတာ၊ ဘယ်သူလဲ... မေးကြည့်
ထားတာ၊ ကြာပြီ။

တွေ့နေမြင်နေတာလည်း၊ ကြာပြီ။
ဟိုညက... အိပ်ပျော်နေတာတွေလို့၊ ဓားနဲ့
ထိုးခဲ့တာ”

“သူညီတွေ... သူ့တပည့်တွေရော
...၊ အစ်ကိုကြီး၊ မြင်ဖူးလား”

“မမြင်ဖူးဘူး။ ဒီကောင်တွေက၊
သူဌေးအိုက်တင်နဲ့နေတယ်... ကြားတယ်။
လူမိုက်ပုံမပေါက်ဘူး... တဲ့”

“ကျွန်တော်က၊ ကိုဖိုးထောင်ရဲ့
တပည့်၊ ရဲမာန် ဆိုရင်ရော...၊ အစ်ကိုကြီး။
ဘာလုပ်မလဲ။ ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ”

“ဘယ်လိုမှ၊ မဖြေရှင်းဘူး။ ငါ့ညီ
...၊ မင်းက၊ အရက်တောင်၊ သိပ် သောက်
တတ်တဲ့ ပုံ၊ မပေါ်ပါဘူးကွာ။ လူမိုက်ပုံ
လည်း၊ မပေါက်ပါဘူး။ အစ်ကိုကြီး...
ဒီလောက်တော့... အကဲခတ်တတ်ပါတယ်”

ကျွန်တော် ဆိုင်အပြင်ကို၊ ထွက်ခဲ့မိတယ်။



“ရဲမာန်။ မင်း... ဘာမှ မလုပ်နဲ့
နော်။ ငါ... ကိုယ်တိုင်လုပ်မယ်”

“အရမ်းမူးနေတယ်၊ ကိုဖိုးထောင်။
ရင်ဘတ်ဆောင့်တွန်းရင်တောင်၊ ဖင်ထိုင်ကျ
သွားမှာ။

ကျွန်တော် အကွဲအပြဲလောက်ပဲ၊
လုပ်ခဲ့မယ်... လို့၊ လှမ်းအကြောင်းကြား
တာ”

“ဟေ့ကောင်။ မင်း... လက်ဖျားနဲ့
တောင် မထိနဲ့။ မင်းကို၊ ငါ... ခုံစမ်းခိုင်း
တာ။ မင်း... တာဝန်ပြီးပြီ။ မင်း... ဆိုင်
အပြင်မှာပဲ၊ နေတော့။ ငါ... အခု...
ရောက်တော့မယ်”

“အရမ်းမူးနေတယ်... ကိုဖိုးထောင်။

ပြီးတော့ . . . လုံးဝ . . . ဖိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီကောင်က . . . မူးနေတာ။ ငါက၊ အိပ်ပျော်နေတာကွ။ မင်းက . . . မူးတဲ့ကောင်ကို၊ ပိုသနားနေတာလား။”

“အစ်ကို၊ လက်လွန်မှာစိုးလို့”

“အေး . . . ၊ မလွန်စေရဘူး။ ငါ . . . ၊

သူ့လိုပဲ၊ တစ်ချက်တည်းထိုးမှာ”

ကိုဖိုးထောင်၊ ဖုန်းချ။ ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်လာတယ်။

“အစ်ကိုကြီးက၊ ဒီနားမှာနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ရေကူးနည်းပြ . . . မြတ်ဇော်ဆိုရင်၊ အားလုံးသိတယ်”

“အစ်ကိုကြီး၊ အခု . . . အိမ်ပြန်ပါတော့လား။ အရမ်းမူးနေပြီလေ”

“မပြန်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့၊ ပြန်ရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်က၊ ကိုဖိုးထောင်ရဲ့ တပည့် ရဲမာန်။ အစ်ကိုကြီးကို၊ ကိုဖိုးထောင်

လာသတ်လိမ့်မယ်။

ကိုဖိုးထောင်က၊ ဖိုက်ပွင့်ပြီးထွက်လာတဲ့ အူကို၊ ပလပ်စတစ်နဲ့ ထုတ်ပြီး လျှောက်သွားနေတာ။ ဖိုက်ထဲ၊ ပြန်မသွင်းရသေးဘူး”

“ဟဲဟဲဟဲ။ ညီလေးက၊ လည်း ၊ အစ်ကိုကို၊ လာခြောက်နေပြန်ပြီ။

အစ်ကိုကို၊ ဒီကောင် . . . ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ”

“ကျွန်တော် . . . ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်တာ”

ခေါင်းခါ။ မယုံကြည်။ ရယ်မော။

တီးတိုးသက်သာ၊ အသိပေးနေပါလျက်၊ သူ . . . ဘယ်လိုမှ၊ လက်မခံ။ အဲဒါကြောင့် . . . ကျွန်တော် ဆိုင်အပြင်ကို၊ ထွက်ခဲ့တယ်။

ခဏကြာတော့၊ ကိုဖိုးထောင်၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့ရောက်လာတယ်။ ဆိုင်ကယ်ကို စက်မသတ်ဘဲနဲ့၊ ရပ်ထားခဲ့ပြီး၊ ကျွန်တော့်ကို၊ လူပြိုင်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော် . . . ပြလိုက်ရတယ်။

“မင်း . . . နေခဲ့။ ဆိုင်ကယ်ထွက်ဖို့”

ပြင်ထား”

ကိုဖိုးထောင် ဆိုင်ထဲဝင်သွား။ ခဏနဲ့ ပြန်ထွက်လာ။
အရက်ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်။

ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကယ်နှစ်စီး၊ မောင်းထွက်လာကြ။

“ငါ...တစ်ချက်ပဲ ထိုးခဲ့တယ်”



(၂၀)

ကျွန်တော့်ကို၊ မှာစရာရှိတာတွေ၊ မှာကြားပြီး၊
ကိုဖိုးထောင်၊ ရဲစခန်းထဲဝင်သွားလေရဲ့။



ကျွန်တော်...လူခိုက် လုပ်စားလို့၊ ဖြစ်ပါ့မလား...
လို့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သံသယဝင်လာတယ်။ မတရားလုပ်တဲ့သူ
တွေကို၊ မတရားပြန်လုပ်ချင်တာမှန်ပေမယ့်၊ ကိုယ့်ကိုဘာမှ၊
မလုပ်ဘူးတဲ့သူကို၊ အနိုင်ကျင့်ရမှာ၊ အနိုင်ယူရမှာ၊ ဝန်လေး
နေတတ်မှန်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့

.. ပါရမီမြောက်လောက်တဲ့၊ သည်းခံစိတ်မျိုးတော့၊ ဘယ်သူ့
အပေါ်မှာမှ၊ မထားနိုင်သေးတာလည်း၊ အမှန်ပဲ။



“ကျွန်တော် ထွေထွေထူးထူးတွေ၊
ပြောပြီး၊ လိမ်မနေချင်တော့ဘူး.. . .
မဝေဝေစမ်း။

ကျွန်တော်က၊ ကိုကြီး
ရန်မင်းအောင်ရဲ့ညီ၊ အငယ်ဆုံး
ရဲမာန်အောင်ပဲ။

အစ်မ.. . ကျွန်တော့် အိမ်ပေါ်မှာ
ပြောခဲ့တဲ့၊ စကား။ ကိုယ့်ညီမကိုယ်ပြောခဲ့
တဲ့၊ စကား။

နင်.. . တော်တော်၊ ဦး ရှားနေ
သလားဆိုတဲ့၊ စကားရိုင်းကို၊ ကျွန်တော်
မကျေနပ်လို့၊ အစ်မကို၊ ကျွန်တော် တမင်.

.. အညွန့်ချိုးဖို့၊ စီစဉ်ခဲ့တာပဲ။
အခု.. . ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာ
လုပ်ပြီးပြီ။ အစ်မ၊ ဆက်ပြီး၊ အနစ်မွန်း
မခံပါနဲ့တော့။

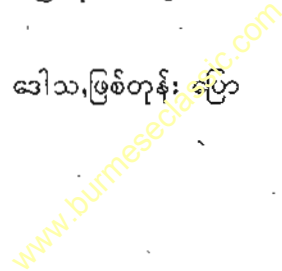
နောက်နောင်လည်း၊ လူသား
အားလုံးဟာ၊ အတူတကွ၊ ခံစားမှုကိုယ်စီ၊
ရှိကြတယ်ဆိုတာကို၊ သတိပြုဆင်ခြင်ပြီးမှ၊
လူတွေကို ဆက်ဆံပါလို့၊ ကျွန်တော် အကြံ
ပေးလိုက်ချင်ပါတယ်”

“မင်း.. .။ မင်း.. . ယုတ်မာတာ
ပေါ့”

“အသိပေးဖွင့်ပြောမှ၊ ယုတ်မာ
တယ်လို့ စွပ်စွဲနိုင်ရလောက်အောင်၊ ခင်ဗျား
ညံ့ဖျင်းရသလား။

အခု အချိန်မှာ၊ ခင်ဗျားကို၊ တစ်စုံ
တစ်ယောက်က၊ ခင်ဗျားညီမကို၊ ခင်ဗျား
ပြောတဲ့၊ စကားမျိုး၊ ပြောရင်၊ ခင်ဗျား.. .
ဘယ်လိုနေမလဲ”

“ဟဲ့.. .။ ဒေါသ၊ ဖြစ်တုန်း ပြော



တာလေး။ အခု . . .သူတို့ကို အိမ်ပေါ်မှာ တင်ထားတာပဲ”

“အသာစည်းရတုန်းပြောတဲ့ . . . စကား . . .လိုပဲ။ ကျွန်တော်မှတ်ထားတယ်။ ထားပါတော့ . . .ဒါတွေ။

အခု . . .အရေးကြီးတာက။ ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို အဆက်ဖြတ်တယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အဆက်ဖြတ်ဖို့ပဲ”

“မင်း . . .

အဲဒီလို၊ လွယ်လွယ် မပြောနဲ့လေ”

“လူသိရှင်ကြား၊ တရားစွဲချင်ရင် လည်း စွဲ။ ကျွန်တော်တို့က အချိန်တိုင်း ထောင်ကို၊ မျက်စ၊ပစ်နေတဲ့ကောင်တွေ။

လူမသိ . . .သူမသိ။ နောက်ဆုတ် သင့်တယ်ထင်ရင် . . . တိတ်တိတ်လေး နောက်ဆုတ်။

ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်ကတော့၊ ခင်ဗျား မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းပြောထွက်ခဲ့တာကို ထိထိရောက်ရောက် တုံ့ပြန်ဖို့ပဲ။

အကွက်ချ စီမံထားတာ ဖြစ်တဲ့ အတွက်။ သေဖို့ . . . သတ်ဖို့ ဝန်မလေးသလို။ ထောင်အကျခံဖို့လည်း၊ ဝန်မလေးဘူး။

အရှက်အကွဲခံပြီး၊ တုံ့ပြန်ချင်တယ် ဆိုရင်တော့၊ အသက်လည်း အသေခံဖို့ ထည့်တွက်။

ခင်ဗျားကိစ္စ၊ ပြီးရင် . . .

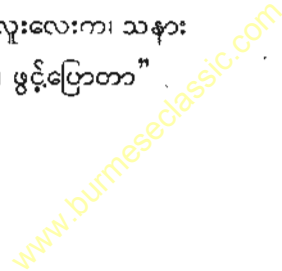
နောက်ထပ်၊ ကျုပ်၊ မိသားစု အပေါ်၊ စော်ကားတဲ့ . . .လူ မှန်သမျှကို၊ ပက်ပက်စက်စက်ပြန်လုပ်စရာတွေ . . .၊ ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကိစ္စကို၊ မြန်မြန်အသိပေးလိုက်တာ”

“မင်းက . . .၊ မင်းက။ မင်းသား

ခေါင်းစွပ်ထားတဲ့၊ ဘီလူးပဲ”

“နယ်ပယ်တိုင်းမှာ၊ ခင်ဗျား . . . ပြောတဲ့မင်းသားခေါင်းစွပ်ထားတဲ့၊ ဘီလူး တွေ . . .အများကြီးပဲ။

ဟောဒီက၊ ဘီလူးလေးက၊ သနား တတ်လို့၊ စောစောစီးစီး၊ ဖွင့်ပြောတာ”



“”
“”
“”

(လူတွေ . . . သနားဖို့အကောင်းဆုံးအချိန်က၊ သူတို့
အနိုင်ယူထားမိတဲ့အကြောင်းအရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ ပြန်လည်
ခံစား၊ ရှုံးနိမ့်ပြီး . . . လို့၊ သိလိုက်ကြရတဲ့ . . . အချိန်ပဲ)။



ကိုဖိုးထောင်၊ လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျ။

ကိုဖိုးထောင်ရဲ့ ဝန်ခံထွက်ဆိုချက်တွေထဲမှာ၊ ကျွန်တော့်
အမည်နာမ၊ မပါ။



“မင်း . . . ကံကောင်းလို့၊ ထောင်
မကျသေးပေမယ့်၊ မင်း . . . ထောင်နှုတ်ခမ်း
ပေါ်၊ လမ်းလျှောက်နေတယ်ဆိုတာ၊ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို၊ သိသင့်ပြီ . . . ရဲဗာန်”

“ငါ . . . နောက်ဆုတ်လို့၊ မရတော့
ဘူး ပြည့်ဝ။ ငါ . . . ဆက်စောင့်ရှောက်ရ
မယ့်၊ လက်အောက်ငယ်သားတွေလည်း၊
ငါ့မှာ . . . ရှိနေတယ်။

သူငယ်ချင်းကောင်း ပီပီသသ၊
မင်း၊ ငါ့ကို၊ သတိလာလာပေးတာ၊ ငါ . . .
ကျေးဇူးတင်တယ်။

မင်း . . . ပြောသလို၊ ငါ . . . ကိုယ့်
ကိုယ်ကို၊ ပြင်ချင်ပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ . . .
ဘယ်ကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အချိန်တန်မှ၊ ဖြစ်တာ
ကွ။

မိခင်တစ်ယောက်က၊ ဗိုက်ထဲမှာ၊
ကလေးရှိမှန်းသိတိုင်း၊ သူ့ကလေးကို၊
ချက်ချင်းမွေးလို့၊ ရတာမဟုတ်ဘူး။ နေ့စေ့
. . . လစေ့။ မွေးချိန်တန်မှ၊ မွေးတာ”

ပြည့်ဝက . . .

“မွေးချိန်တန်ပါလျက်၊ မမွေးသေး
ရင်၊ အန္တရာယ်ကြီးတတ်တယ်ဆိုတာကိုရော
. . . မင်း . . . သိတယ် မဟုတ်လား။

www.burmeseclassic.com

အေး...အဲဒီလိုပဲ။ ပြုပြင်ချိန်တန်ပါလျက်၊
မပြုပြင်တဲ့သူ၊ အန္တရာယ်ကြီးတတ်တယ်
သူငယ်ချင်း။

မင်း...စိတ်ထားကောင်းကောင်းနဲ့
ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်၊ လုပ်စားဖို့၊
အချိန်မီသေးတယ်...ရဲမာန်”

“ဘဝပေးကုသိုလ်ချင်း၊ မတူဘူး...
...လို့ပဲ၊ မင်း...ယူဆလိုက်ပါကွာ။

မင်းက...ဘွဲ့ရ၊ ပညာတတ်။
ကျူရှင်ဆရာကြီး။ မင်းလို ဘွဲ့ရထားပါ
လျက်နဲ့၊ တရားမဝင်...အလောင်းအစား
လုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးနေကြရတဲ့၊ လူတွေ
...အများကြီးပဲကွ။

နောက်ပြီး...ဘုရား ပညတ်ထား
တဲ့၊ စီးပွားရေး၊ လုပ်ငန်းတွေ မင်း သိမှာပါ။

လက်နက်ရောင်းဝယ်ပြီး၊ စီးပွား
မရှာရဘူး။ လူကိုကျွန်ပြုဖို့၊ မရောင်းဝယ်ရ
ဘူး။ သားသတ်လုပ်ငန်းနဲ့၊ စီးပွားမလုပ်ရ
ဘူး။ အဆိပ်...အရောင်းအဝယ် မလုပ်ရ

ဘူး။ မူးယစ်သေစာမရောင်းဝယ်ရဘူး...
တဲ့။

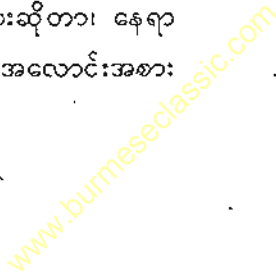
ဘုရား...တားထားတဲ့၊ အဲဒီ
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ၊ ငါတို့ကိုင်ပြည်မှာ၊
လုံးဝ...မရှိတော့ဘူး ဆိုရင်။ ငါ...လူမိုက်
လုပ်မစားနိုင်တော့ပါဘူး။

အရက်ဆိုင်မှာတောင်၊ ငါတို့...
ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်။ ဒါမှမဟုတ်၊ အာဏာပိုင်
အဖွဲ့အစည်းက၊ လူတွေ...ဝင်ထိုင်လိုက်
ရင်...၊ သောက်ခ၊ စားခ၊ ပေးစရာမလိုဘူး။

ဒါ...ဂါရဝပြုတာ မဟုတ်ဘူး။
ဒါ...တံဆိုးလက်ဆောင်ပဲ။ ဒါ...
ကြောက်လို့၊ ပေးကမ်းတာပဲ။ ကြောက်
တယ်ဆိုကတည်းက၊ အဲဒီအရောင်းအဝယ်
မှာ၊ တရားမဝင်တာ၊ တစ်ခုခုရှိနေလို့ပဲ။

အနည်းဆုံး...၊ အရက်ဖြူဆိုင်
ဆိုပြီး၊ နိုင်ငံခြားအရက်၊ ရောင်းနေမိလို့ပဲ။

မတော် မတရားဆိုတာ၊ နေရာ
တိုင်းမှာ၊ ရှိတာပါကွ။ အလောင်းအစား



လုပ်တာတောင်၊ မလျော်နိုင်ရင် ထွက်ပြေး
မယ်.. .လို့၊ တွေးပြီး၊ လုပ်တဲ့ကောင်တွေ
လည်း၊ ရှိတာပဲ။ အဲဒီလို.. .အယုတ်တမာ
တွေ၊ ကားစီး၊ တိုက်ဆောက်၊ နေကြတာ
လည်း၊ ငါ.. .မြင်နေရတာပဲ။ အဲဒီလို
ကောင်တွေ.. .၊ အသတ်ခံရတာလည်း၊
ငါ.. . ကြားဖူးခဲ့တာပဲ။

သောင်းသိန်းချီတဲ့၊ လုပ်ငန်းကြီး
တွေ.. .ထားလိုက်ပါဦးကွာ။ ရပ်ထဲရွာထဲက၊
အလေးချိန်ခွင်တောင်၊ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်
တကယ်ရှိကြရဲ့လား။ ငါ.. .ဆိုလိုချင်တာ
က၊ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ၊ လူမိုက်ကြီး
ဖြစ်နေတာလား.. .လို့၊ ငါ၊ မေးချင်တာပါ
.. .ပြည့်ဝ”

“သူတစ်ပါး မစင်စားလို့၊
ကိုယ်ပါမစင်လိုက်စားနေတယ်.. .လို့၊ မင်း
.. .ပြောနေတာပဲ.. .ရဲ့ဗာနီ။

ဘယ်သူ ငါ့ရားပျက်ပျက်၊ ကိုယ်
မပျက်ပါနဲ့ဆိုတာ၊ ယိုက်နာတတ်ရင်.. .

ဘဝ၊ အတွက်၊ အသုံးအဝင်ဆုံး၊ သူတော်
ကောင်းစကားပဲ။

ငါ ထင်တယ်။ မင်း.. .၊ သူတော်
ကောင်းနဲ့ မတွေ့ဘူးတာဘဲ ဖြစ်မယ်။ အဲဒါ
ကြောင့်.. .၊ သူတော်ကောင်းစကား၊
သူတော်ကောင်းတရားကို၊ မင်း.. .လိုက်နာ
ဖို့ ခက်နေတာပဲ”

“မင်းက၊ ငါ့ သူငယ်ချင်း။ သူတော်
ကောင်းပါကွာ။

မြက်ကြိုက်တဲ့.. .နွားက၊ ပတ္တမြား
ရဲ့တန်ဘိုးကို၊ မသိဘူး။ အဲဒီလိုပဲ.. .၊
မိုက်မည်းဖို့ပဲ၊ ကြံစည်နေသေးတဲ့ ငါက၊
ပတ္တမြားနဲ့တူတဲ့၊ သူတော်ကောင်းတရားကို၊
ဘယ်.. .မက်မောခွင့်ရှိဦးမှာလဲကွာ.. .”



ကိုယ့်ချစ်သူ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊
ဘယ်လိုလူ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆက်ချစ်နေတဲ့ သူကို၊
အရူး . . . လို့၊ စွပ်စွဲရက်သလား။ . . .

(၂၁)

သီရိမင်္ဂလာဈေး၊ နေရာ ရွှေ့ပြောင်း။ ကိုဖိုးထောင်၊
ထောင်ထဲမှာ . . .သေ။ ကိုညီထွေး၊ ထောင်ထဲက၊ ပါလာတဲ့
ရောဂါနဲ့ . . .သေ။ ကိုမင်းဇော် . . .၊ စံပြငါးဈေးထဲမှာ၊ အလုပ်
. . .လုပ်။

ခေတ်ကာလ၊ အခြေအနေအရ၊ ကျွန်တော်လည်း၊ လူမိုက်
အလုပ်ကို၊ ရပ်နား။ (ဟိုတုန်းကလို့၊ တရားမဝင် လောင်းကစား
ကို၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ မလုပ်ဖြစ်တော့ပေမယ့်၊ ဖုန်းအဆက်
အသွယ်နဲ့တော့၊ တီးတိုးတိတ်တိတ်၊ ဆက်လုပ်နေရသေးတာ
ပေါ့)။

လူမိုက်အဟောင်းဆိုပေမယ့်၊ လူမိုက် ပေါက်စလေးတွေ
ကံတော့၊ ရိုရိုသေသေပေါ့။ အဲဒီ လူမိုက်ပေါက်စလေးတွေကိုပဲ။

စံပြငါးဈေးထဲက၊ ကိုမင်းဇော်ကြီးကို၊ ဆောင့်ရှောက်ဖို့၊ မှာရတာ ပေါ့။



လက်အောက်ငယ်သားတွေက၊ တရားမဝင် လောင်း ကစားခိုင်တွေဆီက၊ တရားမဝင်၊ တောင်းရမ်းပြီး၊ အထက် လူကြီးတွေဆီ၊ ဆက်သ၊ဝေပေးရတဲ့ . . .ခေတ်ကို၊ ကျော်လွန် ကာစ၊မှာ၊ ကျွန်တော့်လို၊ မိုက်ကြေးခွဲစားမယ့်၊ လူအဖို့၊ နေထိုင်မှု ပုံသဏ္ဍန်၊ ပြောင်းပစ်ရတော့တာပေါ့။

သာမန် အိမ်လေးတစ်လုံး။ သာမန် ကားစုတ်လေး တစ်စီး၊ လက်ကိုင်ဖုန်းလေး နှစ်လုံးလောက်ကို၊ မထင်မရှား နေထိုင်အသုံးပြုနေရုံအပြင်၊ လူမျက်စိနောက်စေမယ့်၊ အနေ အထိုင်၊ အပြောအဆိုမျိုးကို၊ တမင်ရှောင်ကြဉ်ပစ်လိုက်ရတာ ပေါ့။

သီရိမင်္ဂလာဈေးထဲမှာ၊ ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်းလောက်ကို ဘမ်း ပြထား။ လူယုံမွေး။ တစ်လုံး . . .နှစ်လုံး . . .သုံးလုံး . . .လို့၊ ခေါ်ဝေါ်နေကြတဲ့၊ အလောင်းအစားလုပ်ငန်းကို၊ ကိုယ်တိုင်၊

မဆောင်ရွက်တော့ဘဲ၊ လူယုံတွေနဲ့သာ လွဲထားပြီး၊ ကိုယ်တိုင် က၊တော့၊ ဈေးထဲက၊ ဝင်ငွေလေးနဲ့၊ ရပ်တည်နေသယောင်ပြုပြီး၊ ရပ်ကွက်ထဲက၊ ဘာသာရေးကိစ္စတိုင်းမှာ၊ ကမကထလုပ်။ အလှူငွေများများထည့်။ တကယ့်လူကောင်းပုံစံနဲ့၊ နေနေရတော့ တာပေါ့။

သီလပျက်ပြားချင်လို့၊ ဒီလိုနေတာမျိုး၊ မဟုတ်ပေမယ့်၊ ဒီလိုနေမှ၊ အန္တရာယ်ကင်းမှာမို့၊ နေရတာပေါ့နော်။

ရပ်ကွက်ထဲ၊ လှူတာတန်းတာ၊ သိပ်များသွားတဲ့အခါ၊ ကျွန်တော့်နာမည်ကို၊ လော်စပီကာကြီးနဲ့၊ အော်ဟစ်ကြေညာ နေလိုက်ကြတာများ၊ ကြက်သီးထ၊စရာ။

တာ. . .တဲ့။ “ဘုရား ဒကာကြီး၊ ဦးရဲမာန်အောင်” . . . တဲ့။ ဟီး ဟီး။ နတ်ပြည်က၊ ကြားသွားရင်၊ မိုးကြိုးပစ်မှာ သေချာ တယ်။ (မိုးကြိုးလေကြီးများ၊ ကျနေရင်၊ အိမ်ရှေ့မထွက်ရဲဘူး။ ဟဲဟဲ. . . ဘုရားဒကာကြီး၊ မိုးကြိုးထိမှာစိုးလို့)။



www.burmeseclassic.com

“ငါ...သာဓုခေါ်တယ်...ရဲမာန်။
မင်း၊ နေတာထိုင်တာ၊ ပြောင်းပစ်လိုက်လို့”

“ပြည့်ဝ။ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း
မို့၊ ဝန်ခံမယ်။ ငါ...ပြောင်းပစ်လိုက်တာ၊
မဟုတ်ဘူး။”

ခေတ်ပြောင်းသွားလို့၊ ကောင်းချင်
ယောင်၊ ဆောင် နေတာ။ သာဓုတော့
မခေါ်နဲ့။

နေတတ်ထိုင်တတ်တယ်...လို့၊
ချီးကျူးချင်၊ ချီးကျူး။

လူတွေက၊ များများလှူနိုင်ရင်၊
ဘုရားဒကာ ခေါ်တတ်ကြလွန်းလို့၊ တမင်
... လှူနေတာ။

သီလ ဆောက်တည်ထားတဲ့၊
ဆိုက်ကားသမားနားမှာ၊ သူ့ကိုကြည့်ညှိမယ့်
သူ၊ မရှိဘူး။ ငါ့လိုလူ၊ အနားမှာ၊ လူတွေ
အံ့နေလိုက်ကြတာ။ သီလ၊ စင်ကြယ်
သလား... မစင်ကြယ်သလားတောင်၊
မသုံးသပ်ကြတော့ဘူး။

ငွေရှိရင်၊ သူတော်ကောင်းယောင်၊
ဆောင်လို့၊ ရသလားတောင်၊ ထင်ရတယ်”
ပြည့်ဝ၊ သက်ပြင်းချပြီး...

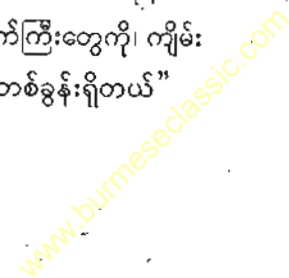
“မင်း...အမှန်အတိုင်း၊ မပြောဘဲ၊
ငါ့ အထင်ကြီးလက်စ၊လေး၊ ပျက်မသွား
အောင်၊ ငြိမ်နေပါလားကွာ။
ဘာဖြစ်လို့၊ တုံးတံ့ကြီး၊ ရှင်းပြရ
တာလဲ”

“ငါ့ကိုယ်ငါရယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်း
ရယ်ကို၊ ငါ...မလိမ်ချင်ဘူး...ပြည့်ဝ။

နီးစပ်ရာ၊ အသိုင်းအဝိုင်းတွေထဲ
က၊ လူမိုက်ဆိုတဲ့ကောင်တွေ...၊ သူများ
သတ်လို့၊ သေကုန်ကြပြီ။

ဒါကိုသိရက်နဲ့၊ ငါက... ဒီ
အသက်အရွယ်အထိ၊ ဖိုက်တာကြီးလုပ်နေ
ရင်၊ ငါ...ဇော်ပြတ်သွားမှာပေါ့ကွ။

ငါ...၊ လူမိုက်ပေါက်စတုန်းက၊
တခြားအပိုင်းက၊ လူမိုက်ကြီးတွေကို၊ ကျိမ်း
နေတတ်တဲ့...စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်”



“ဘာ စကားလဲ”

“လူမိုက်ကြီးလည်း၊ ဗိုက်ထဲကို၊
ဓားနဲ့အထိုးခံရရင်၊ သေတယ်. . .လို့၊ ငါ. . .
ပြောနေကျ။

အဲဒီတော့၊ ငါ့ ဗိုက်လည်း၊ ဓားနဲ့
အထိုးခံရရင်၊ ပွင့်သွားမှာပဲလေ။

အဲဒါကြောင့်၊ ငါ လျှို့လိုက်တာ။
မင်း. . . အထင်ကြီးနေမှာစိုးလို့၊ အမှန်
အတိုင်း၊ ပြောပြတာ”

ပြည့်ဝ၊ ခေါင်းမာညိတ်ညိတ်။

“သေနတ်နဲ့ပစ်လည်း. . . မသေ။
ဓားနဲ့ထိုးလည်း. . . မသေ။ တုတ်နဲ့ရိုက်
လည်း. . . မကွဲ။ ဓားနဲ့ခုတ်လည်း. . . မပြတ်.
. . . ဆိုရင်တော့၊ ငါ. . . ဆက်မိုက်နေချင်တာ
ပေါ့”

“မင်းတို့. . . လောကမှာ၊ ဓားပြီး
. . . တုတ်ပြီး၊ ရှိတယ်ဆို”

“ဓားပြီးပေမယ့်၊ မယား မပြီးတဲ့
ကောင်၊ တွေဖူးတယ်”

“ဘယ်လို”

“ဇီးကွက်ဆိုတဲ့. . . ဇိုးတစ်ယောက်။
ဓားပြီးတယ်. . . တဲ့။ နီးစပ်တဲ့၊ လူတိုင်း
ပြောကြတယ်။

တစ်နေ့ ငါ့ဆီကို၊ ခေါင်းမာသွေး
တွေရွဲပြီး၊ ရောက်လာတယ်။

ဘာဖြစ်လာတာလဲ. . . မေးတော့၊
သူ့မယားက၊ ငံပြာရည်ပုလင်းနဲ့ထုလိုက်လို့
. . . ပုလင်းရော. . . ခေါင်းရော. . . ကွဲသွား
တယ်. . . တဲ့။ အဲဒါ. . . ဓားပြီးပေမယ့်၊
မယားမပြီးတာပေါ့ကွ”

ပြည့်ဝ၊ တဟားဟား၊ ရယ်ပါလေရော။



ပြည့်ဝ၊ ဆီက၊ အပြန်။

ကားစက်အနီး။ ပြည့်ဝ၊ ဆီကိုလာတဲ့. . . အငှားကား

တစ်စီးကိုတွေ့လိုက်တယ်။

အငှားကားမောင်းတဲ့သူက၊ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က၊
ကိုကုလား။ သူနဲ့ပါလာတာက၊ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိမယ်၊
ကောင်မလေး တစ်ယောက်။

သေချာအောင်၊ ကျွန်တော် ကားထဲက၊ပဲ၊ စောင့်ကြည့်နေ
လိုက်တယ်။

သေချာသွားပါတယ်။ ပြည့်ဝ၊ဆီမှာ၊ ကိုကုလားဆိုတဲ့
လူ၊ သူ့သမီးကို၊ ကျူရှင် လာအပ်တာ။

သူတို့၊ အငှားကား ထွက်သွားတော့မှ၊ ပြည့်ဝ၊ဆီကို၊
ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။

“ပြည့်ဝ။ ခုနက၊ ကျောင်းအပ်သွား
တဲ့၊ ကျောင်းသူ နာမည် . . .ဘယ်သူလဲ”

“မသိဘူးလေ။ စာရေးမ၊ကို၊ မေးမှ၊
သိမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အေး . . .။ မေး ပေးစမ်းပါ။ ကိစ္စ
ရှိလို့”

“.....
.....”

“မြတ်ဝတ်မှုန် . . .တဲ့။ တတိယနှစ်၊

အင်္ဂလိပ်စာ”

“ဪ . . .။ အေး။ ကျေးဇူးပဲ”

(ဖုန်းလှိုင်ကျသွားသလိုလိုနဲ့၊ ကျွန်တော် ဖုန်းပိတ်ပစ်
လိုက်တယ်)။



(၂၂)

ကားကို၊ လမ်းဘေးမှာ၊ ထိုးရပ်ပစ်ခဲ့တယ်။

မြတ်ဝတ်မှုန်ရဲ့အနားက၊ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို၊

အမိလိုက်ပြီး၊ ရှေ့တည့်တည့်က၊ ရုပ်လိုက်ရင်း . . .

“ညီလေးတို့ . . .။ ခဏ . . .။

ခဏရပ်”

“ဘာလဲဗျ”

မြတ်ဝတ်မှုန်ကိုပါ၊ လက်ကာပြုပြီး . . .

“တူမ၊လေးလည်း . . . ခဏရပ်။

မင်းတို့ . . . နှစ်ယောက်၊ ဒီကောင်မလေးကို၊

လိုက်နှောက်ယှက်နေတာဆိုရင်၊ ဒီမှာ . . .

နေခဲ့တော့။

ဒါ . . .။ ငါတို့ . . . ဟိုဘက်

ရုပ်ကွက်က၊ ကောင်မလေး။ ငါ့မှာ၊ စောင့်
ရှောက်ရမယ့်၊ အနေအထား ဖြစ်နေတယ်။

ဒါမှ... မဟုတ်။ မင်းတို့နဲ့...

စကားကိုရပ်၊ မြတ်ဝတ်မှုန်ကိုကြည့်ရင်း...

“သူနဲ့...။ ဘော်ဘော်တွေဆိုရင်
တော့၊ ငါ... ဝင်ပြောမိတာ ဆောရီးပဲ။

ပြော...။ သူငယ်ချင်းတွေလား။
လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာလား”

“နောက်ယှက်နေတာ”

မြတ်ဝတ်မှုန်ရဲ့၊ နှုတ်ခမ်းလေးက၊ ထွက်ကျလာတဲ့...
ဂီတ သံလေး။

“ဟုတ်ပြီ။ ငါ... ကူညီဖို့၊ လိုလား။
ဒါမှ... မဟုတ်။ မင်း ကိုယ်တိုင်၊ ဒီ
နှစ်ယောက်ကို၊ နှင်ထုတ်နိုင်လား”

ခေါင်းခါပြီးမှ...

“အကူအညီလိုတယ်”

ကျွန်တော်က...။ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ဘက်ကို
လှည့်ကြည့်ပြီး...

“အို-ကေ၊ မင်းတို့... လစ်တော့”

“ခင်ဗျားက...။ ဖိုက်တာလား”

ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့၊ ဂျစ်တစ်တစ်... အမေး။
(Fighter...လား...တဲ့)။ ဂျက်ကင်အင်္ကျီထဲက၊ လက်ကိုင်
ဖုန်းကို၊ မြတ်ဝတ်မှုန်လက်ထဲ၊ ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ၊ ကျော
နောက်မှာ၊ ထိုးထည့်လာတဲ့၊ ဓားမြှောင်ကို၊ ထုတ်။ ဓားအိမ်ထဲ
က၊ ဓားမြှောင်ကို၊ ဆွဲယူပြီး...။ ဓားဦးချွန်နဲ့၊ ကျွန်တော့်
လက်ဖောင့်ကို၊ စောင့်ထိုးပစ်လိုက်တယ်။ (သွေးတွေ...
ဝေါကနံ)။

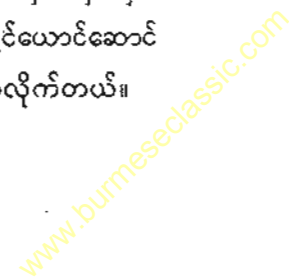
“ငါ့ကိုယ်ငါ၊ ဒီလောက်ပဲ ထိုးရ
တယ်။ မင်းတို့၊ နံကြားထဲကိုတော့၊ အဆုံးထိ
ထိုးရဲတယ်။

သေချင်ရင်၊ ရှေ့ကို၊ တစ်လှမ်းတိုး

ကြည့်လိုက်စမ်း”

နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နဲ့၊ ထွက်သွားကြတယ်။ သူတို့
သွက်သွားရာကို၊ လိုက်တဲ့ဟန်ပြုပြီး၊ ကားရပ်ထားတဲ့ဆီကို၊
ပြန်လာတယ်။ ကားထဲကိုဝင်ပြီး၊ ဟိုး...။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ၊
မင်္ဂလာကျန်ခဲ့ကြည့်နေတဲ့၊ မြတ်ဝတ်မှုန်ကို၊ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်
ပြီး၊ ကားကို၊ သူ့အနားကနေ၊ ဖြတ်မောင်းပစ်လိုက်တယ်။

“ဦး...”



ခေါ်သံကြားပေမယ့်၊ လက်ပဲလှမ်းပြခဲ့တယ်။ သူ့လက်ထဲ ထည့်ခဲ့တဲ့၊ ဖုန်းကို၊ (တမင်) မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး၊ (တမင်)ထားပစ်ခဲ့တာပေါ့။



“တီ...တီ...။ တီ...။ ဟ...
ဟလို”

“ဪ...။ ခုနက၊ ကောင်လေး။ ဖုန်းကို၊ သိမ်းထားပေးပါ။

အဲဒီမှာ၊ ကျန်ခဲ့တာ၊ အခုမှ... သတိရလို့”

“ဟုတ်...။ သမီး... ဘယ်မှာ လာပေးရမလဲ”

“ငါ... မအားတော့လို့။ အခု... လာ မယူတော့ဘူး။

သိမ်းထားပေးလို့၊ အဆင်ပြေနိုင်လား”

“သိမ်းထားပေးလို့တော့၊ ရ”

တယ်။ အိမ်က... သိရင်၊ ဆူခဲရမှာတော့၊ စိုးတယ်။

ဟိုး...။ လမ်းမှာ၊ သူများ... လိုက်နှောက်ယှက်ခဲရတယ်ဆိုတာ၊ အိမ်ကို မသိစေချင်လို့”

“အင်း။ ခဏ နားထောင်ဦး။ အခု...။ ဘတ်(စ)ကားပေါ်၊ ရောက်နေပြီလား”

“ဟင့်အင်း။ ကားမှတ်တိုင်မှာပဲ၊ ရှိသေးတယ်”

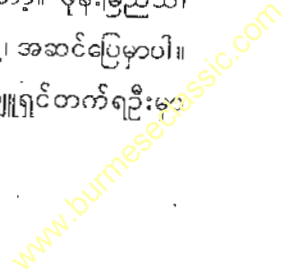
“ခုနက၊ ကောင်လေးတွေ၊ ရှိသေးလား”

“ဟင့်အင်း။ မရှိတော့ပါဘူး”

“အင်း။ မရှိတော့ဘူးဆိုရင်တော့၊ လာ... ကြိုမပေးတော့ပါဘူး”

“ဟုတ်။ ရပါတယ်”

“ဒီလိုလုပ်။ အခု... စကားပြောပြီး တာနဲ့၊ ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့။ ဖုန်းမြည်သံ၊ မကြားရရင်၊ သိမ်းထားဖို့၊ အဆင်ပြေမှာပါ။ မနက်ဖြန်၊ ကျူရှင်တက်ရဦးမှာ”



လား”

“တက်ရမယ်”

“မနက်ဖြန်မှပဲ။ ဖုန်းကိုလာယူ
တော့မယ်။ အခု. . .လက်က၊ အရမ်းနာနေ
လို့။ ဆေးခန်းဝင်ရဦးမယ်”

“ဦးက၊ ဘာဖြစ်လို့၊ အဲလို၊
နာအောင်လုပ်တာလဲ”

“နောက်မှ၊ ရှင်းပြမယ်။ အခု. . .
ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့။

အဲ. . .၊ နေဦး။ ဘာပြောစရာ ရှိ
သေးလဲ”

“ပြောစရာက။ ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်. . .လို့၊ ပြောချင်တာ”

“ရတယ်။ မလိုဘူး။ မနက်ဖြန်၊
အဲဒီ. . .ကျူရှင်မှာ၊ ဖုန်းလာယူလို့ရော၊
အဆင်ပြေပါ့မလား။

အိမ်က. . .၊ မိဘ၊ လိုက်ဖို့. . .
လိုက်ကြို၊ လုပ်တတ်သလား”

“ဟင့်အင်း။ လာလို့အဆင်ပြေပါ

တယ်”

“အင်းအင်း။ အဆင်ပြေရင်၊
ပြီးရော. . .။ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်။

ကိစ္စရှိရင်တော့၊ ဒီ. . .ဖုန်းကို၊ ပြန်
ဆက်။ ဆက်စရာမရှိရင်. . .၊ ပိတ်ထား
လိုက်။ နော်. . .၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်။ ခြင်္သေ့. . .။ ဦး. . .”

“ပြော”

“လက်အရမ်းနာနေလားဟင်”

“ရတယ်။ ကိစ္စမရှိဘူး”

“သမီး. . .ဆေးခန်းကို၊ လိုက်ခဲ့
ပေးရမလား”

“ဪ. . .။ မဟုတ်တာ။
ရတယ်။ အိမ်ကိုသာ၊ မြန်မြန်ပြန်။

အနောက်အယုက်ရှိရင်၊ ဒီ. . .
ဖုန်းကိုဆက်။ ဒါပဲနော်. . .”

“ဟုတ်. . .။ . . .”



ညဉ့်နက်။ သန်းခေါင်။

“တိ. . .။ တိ. . .”

ဖုန်းမြည်သံကြားလို့၊ ကြည့်လိုက်တော့၊ မြတ်ဝတ်မှုန် ဆီမှာ၊ ကျွန်တော်ထားခဲ့တဲ့၊ ဖုန်းနံပါတ်။ (တံမင် မကိုင်ဘဲ၊ နေလိုက်တယ်)။



“တိ. . .။ တိ. . .”

ငါးမိနစ်ခြား၊ ဆယ်မိနစ်ခြား၊ အခါခါဆက်တော့မှ၊ ဖုန်းကို၊ ကျွန်တော် ကိုင်လိုက်တယ်။

“ဟလို”

“ဟလို. . .။ . . .”

အသံ သဲ့သဲ့မျှ။

“ပြော. . .”

“ဦး. . .။ အိပ်ပျော်နေတာလား။

သမီး ဖုန်းခေါ်နေတာ၊ ကြာလှပြီ”

“အိပ်ဆေး သောက်ထားတာ။

အနာကိုက်မှာစိုးလို့။ အိပ်ဆေး ပေးတယ် ထင်တယ်။ ပြော. . .။ အနှောင့်အယှက်၊

တစ်ခုခုရှိလို့လား”

“မရှိပါဘူး။ ဦး. . . အနာ သက်သာ

ရဲ့လား. . .။ သိချင်လို့ပါ”

“သက်သာမှာပါ။ မစိုးရိမ်နဲ့”

(သက်သာပါတယ်. . .လို့၊ ကျွန်တော်၊ မပြော။ သက်သာ မှာပါ. . .ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်က၊ လောလောဆယ်၊ မသက်သာသေး ဘူး. . .ဆိုတဲ့၊ သဘောပေါ့။ တစ်ဖက်သား၊ စိတ်ပိုထိပါးအောင်၊ စကားလုံး၊ ရွေးပြောရတာလေ)။

“ဦးရှယ်။ ဘာဖြစ်လို့၊ အဲလို”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ နာအောင် လုပ်ရတာလဲ ဟင်”

“ရှင်းပြတော့ရော။ နင်၊ နားလည်

မှာမို့လို့လား”

“နားလည်အောင် ရှင်းပြပေါ့”

“ဖုန်းထဲက၊ မရှင်းပြချင်ပါဘူး”

“ဒါဆို၊ မနက်ဖြန်ကျ ရှင်းပြ။

ကျူရှင်ကို၊ စောပြီးထွက်ခဲ့မယ်”

“လူကြီးတန်မဲ့၊ ကျူရှင်ရှေ့က၊

ငုတ်တုတ်လေး၊ လာစောင့်နေမှာလား”

www.burmeseclassic.com

“အာ။ အဲလို. . မဟုတ်ပါဘူး။
မနက်ဖြန်ကျရင်၊ သမီးအဆင်ပြေတဲ့ နေရာ
က၊နေ၊ ဒီဖုန်းနဲ့ လှမ်းဆက်မယ်လေ”

“အင်း။ ပြီးရော. . ။ ပြီးရော။
အိပ်တော့။ အိပ်တော့။ အိပ်ရေးပျက်ပြီး၊
နေထိုင်မကောင်း၊ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဟုတ်”

“

.။ ”



မြတ်ဝတ်မှုန်က၊ သူ စောင့်နေမယ့်နေရာကို၊ ဖုန်းဆက်ပြီး
. . .ပြော။ ကျွန်တော် ကားနဲ့သွားခေါ်။ ပြီးတော့. . .မျှော်စင်
ကျွန်းထဲကိုသွား။ အချိန်ထူထပ်တဲ့နေရာမှာ၊ ကားရပ်။

ကားထဲက၊ အပြင်မထွက်ဘဲ၊ စကားပြောကြမယ်လေ။
မှန်အနက်တွေကို၊ အကုန်တင်ပြီး။ လေအေးစက်ကို၊ တမင်
ဖွင့်ပြီး။



(၂၃)

“နင်တို့၊ ဟိုဘက် ရပ်ကွက်ထဲမှာ၊
ငါ့မိဘ၊တွေရှိတယ်။ အဲဒီကို၊ တစ်ခါတစ်ရံ
သွားရင်း၊ နင့်ကိုမြင်ဖူးထားတာ။ နာမည်
တော့၊ မသိဘူး”

“မြတ်ဝတ်မှုန်ပါ. . . ဦး”

* “ငါက. . . ငယ်ငယ်ကတည်းက၊
အိမ်မှာသိပ်၊ မနေဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ၊ အပြင်
မှာ၊ တစ်ယောက်တည်းနေတာ။ အခုထိပဲ”

“ဦးက။ ဒါဆို. . .လူပျိုကြီးပေါ့”

“အင်း”

“သမီးကို၊ ပြောပြဦးလေ”

“ဘာကိုလဲ”

“မနေ့က၊ ဟိုကောင်လေးတွေ
ရှေ့မှာ၊ ဦး . . . ကိုယ့်လက်ကို . . . ကိုယ်၊
ဘာလို့၊ ဓားနဲ့ထိုးလိုက်တာလဲ”

“ငါ . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင်၊
အဲဒီလိုလုပ်ရဲတယ် . . . ဆိုတာ၊ ဒီကောင်တွေ၊
သိစေချင်လို့လေ”

“အင်းလေ။ အဲလို၊ ဘာဖြစ်လို့
လုပ်တာလဲ . . . လို့”

“ငါ . . . လူမိုက် မို့လို့ပေါ့”

“ဟုတ်ဖူးလေ။ လူဆိုတာ၊
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ နာအောင်၊ မလုပ်ကြပါ
ဘူး။ ဦးက . . . အဲဒီလို၊ နာအောင်လုပ်လိုက်
တော့၊ သမီးစိတ်ထဲမှာ၊ မကောင်းဘူး။
ဘာဖြစ်လို့၊ လုပ်မှန်းလည်း၊ မသိဘူး”

မျက်ဝန်းလဲ့၊ မျက်ဝန်းလှ။

“ဪ . . . အဲဒီကောင်လေးတွေ
ကို ငါ၊ ဓားနဲ့ထိုးလိုက်ရင်၊ သူတို့ သေသွား
မှာပေါ့။”

သေသွားရင်၊ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတာ၊ လူသိရှင်ကြား၊ ဖြစ်တော့မှာပေါ့။
အဲဒီအခါ၊ နင်၊ သက်သေလိုက်ရတော့မှာ
ပေါ့။

နင့်ကို၊ အဲဒီလို၊ ပြဿနာကြားထဲ
မှာ၊ ရှိမနေစေချင်ဘူး။ အကာအကွယ်ပေးတဲ့
သူကြောင့်၊ အရှက်ကွဲသလို၊ မဖြစ်စေချင်ဘူး
လေ။

အဲဒါကြောင့်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ၊ အနာခံ
ပြီး၊ အဲဒီကောင်လေးတွေကို၊ လှန့်လိုက်တာ။
နင် . . . လန့်သွားသလား”

ငိုမဲ့မဲ့၊ မျက်နှာထား။ ခေါင်းတစ်ချက်ရမ်းပြုပြီး၊ သူ
လက်ချောင်းလေးတွေက၊ ကျွန်တော့်ပတ်တီးစ၊ တွေ၊ အပေါ်မှာ။
ဖွဖွရွရွ။ နွေးနွေးထွေးထွေး။ ယုယုယယ။

“နောက်တစ်ခါ၊ အဲဒီကောင်လေး
တွေ၊ နင့်ကို . . . ထပ်ပြီး၊ နှောင့်ယှက်တာနဲ့
ကြုံရဦးမယ်ဆိုရင်တော့။”

ဒီတစ်ခါ၊ သူတို့ကို၊ ဓားနဲ့ထိုးမိ
လိမ့်မယ်၊ ထင်တယ်”

“မထိုးပါနဲ့. . ဦးရယ်”

ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဘက်စလုံးကို၊ သူ. . . ကိုင်ဆုတ်။
အငိုမျက်လုံးလေးက၊ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း၊ ဦးခေါင်းလေးက၊
ကျွန်တော့်ဘက်ကို၊ ယိမ်းနဲ့မှီကမ်း။

“အဲဒီကောင်တွေကို၊ ထိခိုက်မှာ
စိုးလို့လား”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ဦးကို. . . မထိ
ခိုက် စေချင်လို့ပါ”

“အင်း။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ စိတ်မချ
တာတော့၊ အမှန်ပဲ။ လိုက်ပို့ လိုက်ကြို လုပ်ရ
အောင်ကလည်း၊ နင်. . . . ခွင့်မပြုရင်၊
အံဆင်ပြေမှာ၊ မဟုတ်ဘူး။

ဒါနဲ့. . . အိမ်က၊ လိုက်ပို့၊ လိုက်ကြို
မလုပ်ဘူးလား”

ဒါ. . . သိလျက်နဲ့၊ မေးတဲ့. . . မေးခွန်း။

သူ့အဖေ၊ လိုက် မပို့၊ လိုက် မကြိုတာ၊ သေသေချာချာ၊
သိထားပြီးသား။

“အဖေက၊ တက္ကစီ၊ မောင်းနေ
တာ။ လိုက်ပို့ဖို့၊ မအားဘူး။”

ကျူရှင်အပ်တဲ့နေ့က၊ ထမင်းစား
ပြန်ချိန်နဲ့ကြုံလို့၊ လိုက်ပို့ဖူးတယ်။

နေ့တိုင်းကျတော့၊ အဆင်မပြေ
ဘူး။ မနေ့က၊ လို ဖြစ်တယ် ကြားရင်၊
ကျူရှင်တက်ရတော့မှာ၊ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ. . . . လိုက်ပို့လို့ဖြစ်နိုင်လား”

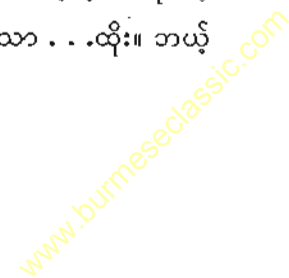
“ကျူရှင်အထိ၊ လိုက်ပို့ဖို့၊ အဆင်
ပြေပေမယ့်၊ အိမ်နားအထိ လာကြိုတာမျိုး၊
မဟုတ်ရင် အဆင်ပြေမယ်ထင်တယ်။

ဟို. . . . အိမ်နဲ့ခပ်ဝေးဝေးမှာ၊ လာ
စောင့်ပေးပြီး။ ပြန်ပို့ရင်လည်း၊ အဲဒီနား
လောက်ဆိုရင်၊ အဆင်ပြေတာပေါ့။

ဒါပဲမဲ့. . . .

ဦးကို၊ အားနာတယ်”

“အားနာရင်၊ လုံခြုံတဲ့နည်းတစ်ခု
တော့ရှိတယ်။ ငါ့ ဓားမြောင်ကို၊ နင့်ကျောပိုး
အိတ်ထဲ၊ ဆောင်ထား။ ယိသဲ့သဲ့လာလုပ်တဲ့
သူကို. . . . ကိုယ့်ဘာသာ. . . . ထိုး။ ဘယ့်
နယ်လဲ”



“ဟွန်။ လုပ်ရဲဘူး။

နောက်ပြီး.. အဆင်မပြောတာ၊

တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“သမီးကို၊ နင်..နင်..နဲ့၊ မပြော
ပါနဲ့။ ငါ..ငါ..လို့၊ မသုံးပါနဲ့”

“ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ။ ငါ..
မိန်းကလေးနဲ့၊ စကားသိပ်၊ မပြောတတ်ဘူး။
အခေါ်အဝေါ်က၊ အရေးကြီးလို့
လား”

“အရေးကြီးတာပေါ့။ နင်...တွေ့
ငါ..တွေ့ဆိုတာ။ သူစိမ်းဆန်တဲ့၊ အသုံး
အနှုန်းတွေပဲ။

ဦးအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။
သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီလား”

“မကြာခင်၊ လေးဆယ်ပြည့်တော့
မယ်”

“ဟယ်..တကယ်”

“အရွယ်တင်တယ်..လို့၊ ဘယ်

သူပြောပြော။ ငါ..မှန်ဝယ်မကျွေးတတ်ဘူး
နော်။ မြောက်ပြောဖို့၊ မစဉ်းစားနဲ့”

ရယ်မောရင်း..

“မြောက်ပါဘူး။ ဦးကိုတော့...
ဦးလို့၊ ခေါ်မယ်လေ”

“ငါ့နာမည်၊ ရဲမာန်အောင်”

“ဟင့်အင်း။ ဦး..လို့ပဲ၊ ခေါ်မယ်။

ဦးက၊ သမီးကို၊ ဝတ်မှုန်လို့၊ ခေါ်။

ပြီးတော့.. ငါ..လို့၊ မပြောနဲ့။

ကိုယ်..လို့၊ ပြော”

“ငါ..တကယ် မပြောတတ်ဘူး။

ဝတ်မှုန်လို့တော့၊ ခေါ်မယ်။ ကိုယ်..လို့
တော့၊ ပြောဖြစ်မယ်၊ မထင်ဘူး”

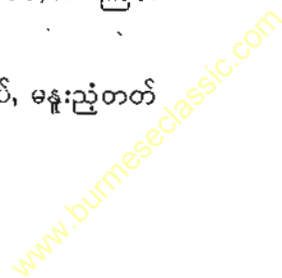
“ဘာလို့လဲ..”

ရွဲ နဲ့ သံ နော...။

“ငါ့...ဘဝမှာ၊ နူးနူးညံ့ညံ့၊

မပြောမဆိုဘူးလို့ဘဲ။ ငါ့ဘဝက၊ ကြမ်း
တယ်။

ဒဲဒဲကြောင့်၊ သိပ်၊ မနူးညံ့တတ်



ဘူး။ အချွန်အတက်တွေ၊ ဆောင်ထားတတ်
တာပဲ. . .ကြည့်။

ငါ. . .ဘယ်လောက်အထိ၊ လမ်း
ဘေးမှာ၊ အနေများခဲ့မယ်ဆိုတာ”

“သမီးက၊ အဲလို. . .Fighter မျိုးမှ
ကြိုက်တာ။

ယောက်ျားဖြစ်ပြီး၊ အဆိုတော်
လိုလို၊ အခြောက်လိုလို၊ ကိုယ်ဟန်ပြစာ
မယ့်ကောင်လိုလိုတွေကို၊ သိပ်ရွံတာ။

သမီးရွယ်တူကောင်လေးတွေ
တော်တော်များများ။ Fighter ရဲ့
တစ်ယောက်မှ၊ မပေါက်ဘူး။ အကုန်
အခြောက်ရုပ်တွေခြည်းပဲ”

“ကိုရီးယားကားတွေ၊ အကြည့်မှ
ပြီး၊ အဲဒီထဲက၊ ပုံစံတွေ. . .၊ လိုက်တုတ်
နေမှာပေါ့”

“တုစရာများ။ အများကြီးပါ. . .
ဦးရယ်။

ဦးက. . .၊ Prison Break

စင်တလမ်းတွဲထဲက၊ မိုက်ကယ် - စကိုးဖီးလ်
နဲ့၊ တူတယ်၊ သိလား။

သမီးက၊ အဲဒီလို၊ ရုပ်မျိုးမှကြိုက်
တာ။

ယောက်ျားဖြစ်ပြီး၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုး
တော့မလိုလို၊ မိတ်ကပ်လိမ်းတော့မလိုလို၊
ရုပ်တွေကို၊ ရွံတယ်”

(ကျူရှင်တက်မယ့်အချိန်ကို၊ ကျော်လွန်သွားခဲ့ပြီ)



(၂၄)

ကျွန်တော့်လက်ကိုင်ဖုန်းကို၊ ယူထားဖို့၊ ကျွန်တော်ပေး
ပေးမယ့်၊ မြတ်ဝတ်မှုန်၊ လက်မခံ။

သူ့ဘာသာ၊ အပြင်ဖုန်းနဲ့၊ အဆက်အသွယ်လုပ်တယ်။
ကျူရှင် မတက်တဲ့နေ့ရော၊ တက်ရတဲ့နေ့ရော၊ ညဦးပိုင်းမှာ၊
ဖုန်းဆက်တယ်။

တစ်လလောက်ကြာတော့မှ၊ ကျွန်တော့်လက်က၊ အနာ
ပျောက်တယ်။ (လက်အနာပျောက်တဲ့ . . .နေ့။ တတိယအကြိမ်
မြောက်၊ ကျွန်တော့်အိမ်ကို၊ သူ . . .လိုက်လည်တယ်)။



“ X X ။ ။ ”
 X X - - ။ ။ ။
 ပန်းချစ်သူ ပျားက ပြုံးတယ်။
 သင်းပျံ့တဲ့မွှေးရနံ့နဲ့အတူ . . ။
 စွဲမက်ဖွယ်စကားနဲ့ဆင့်ကာ၊
 ဝတ်မှုန်ရယ် . . . နင်နဲ့နှိုင်းရင်၊ ရှုံးကြမှာပဲ။
 ရင်ထဲရှိ ရိုသမျှ၊ ပြောပြရရင်၊
 တကယ်လှတယ် . . . X X X
 ”

“ဝတ်မှုန်” . . . ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးက၊ ကျွန်တော့်ဆီကို၊
 သူ . . လိုက်လည်တိုင်း၊ ကျွန်တော် ဆိုပြနေကျ သီချင်းလေး
 ပေါ့။



နောက်တော့ . . . နောက်တော့၊ သူက၊ ကျွန်တော့်ကို၊
 “ဦးရဲ” . . လို့၊ ခေါ်ပြီး၊ သူ့ကို၊ ကျွန်တော်က၊ “ဝတ်မှုန်” . . .
 လို့၊ ခေါ်တတ်လာတယ်။

တစ်ပတ်ကို(နှစ်)ရက်၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ၊ ထမင်းလာ
 ချက်ကျွေးတယ်။ အပြင်မှာ၊ ဟိုဟို . . ဒီဒီတော့၊ သူ . . သိပ်
 မသွားရဲဘူး။ သူ့အဖေနဲ့၊ တိုးမှာစိုးလို့ . . တဲ့။ မဖြစ်မနေ၊
 အပြင်သွားရတယ်ဆိုရင်တော့၊ ထုံးစံအတိုင်း၊ ကားမှန်တွေကို၊
 အပြည့်ချရတော့တာပေါ့။

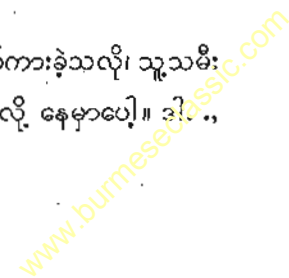
အိမ်သော့တစ်စုံကို၊ သူ့လက်ထဲ၊ ကျွန်တော် ထည့်ပေး
 ထားတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်မှာ၊ ရှိရှိ . . မရှိရှိ၊ သူ . . . လာချင်တဲ့
 အချိန်၊ လာလို့ရအောင်ပေါ့။

“ဝတ်မှုန် ငယ်ငယ်တုန်းက၊ အိမ်
 မှာ၊ စီးပွားရေး၊ အဆင်ပြေတယ်။

အဖေ စီးပွားကျသွားတာ၊ တော်
 တော်ကြာပြီ။ ကားတွေ . . အများကြီး၊ ရှိ
 ရာက၊ နေ၊ တက်(က)စီတစ်စီးပဲ၊ ရှိတော့
 တယ်။

ပြီးတော့ . . . အဖေက၊ သမီး
 မိန်းကလေးဆို၊ မချစ်ဘူး . . တဲ့။ ဘယ်လို
 ကြီးလဲ မသိဘူး။”

(သူ . . . သူများသားသမီးကို၊ စော်ကားခဲ့သလို၊ သူ့သမီး
 ကိုလည်း၊ သူများစော်ကားမှာ၊ ကြောက်လို့ နေမှာပေါ့။) ဒါပဲ . .



ကျွန်တော့်စိတ်ထဲကနေ၊ မြတ်စွာဘုရားကို ပြောနေမိတဲ့ . . .
စကား)။

“ဦးရဲ့ . . .ရဲ့ တစ်ဝက်လောက်၊
အဖေ . . .ဝတ်မှုန်အပေါ်၊ ဂရုစိုက်ရင်၊
ဝတ်မှုန် သေပျော်ပြီ”

“အဲဒီ . . .၊ နင့်ရင်ထဲက၊ စကားကို၊
နင့်အဖေသိအောင်၊ ပြောပြလိုက်ပါလား။

ကိုယ်မွေးထားတဲ့၊ သားသမီးကို၊
ယောက်ျားလေးမှ၊ မိန်းကလေးမှ၊ ဆိုတဲ့
ခွဲခြားပြီးချစ်တဲ့စိတ်က၊ တကယ့်မိဘ၊စိတ်
မဟုတ်ဘူး . . .လို့၊ မပြောရဲဘူးလား”

“ပြောရဲဘူး”

“တချို့ညှိ ဖျင်းတဲ့၊ မိဘတွေ
ကြောင့်၊ သားသမီးတွေ . . .၊ ငရဲကုန်တာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိဘကို၊ ရန်သူကြီး
လို့၊ မထင်မြင်မိစေနဲ့။ ငါ့လို့ . . .မဖြစ်စေနဲ့
ပေါ့ဟာ”

“ဦးရဲ့က၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ . . .။ ဖအေကို၊ မမြင်ချင်

လို့၊ ငါ့ဘဝကို၊ လမ်းပေါ်မှာ၊ ကျင်လည်ခဲ့
တာပါ ဆို”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်။ ငါ့ကို၊ သိပ်အထင်
မကြီးနဲ့။ ငါ . . .၊ လူကောင်းမဟုတ်ဘူး”

“ဦးရဲ့ကို၊ ဝတ်မှုန်က၊ အထင်ကြီး
တာ၊ မဟုတ်ဘူး။ ယုံကြည်တာ”

“ဘာကိုလဲ။ ဘာယုံကြည်တာလဲ”

“ဝတ်မှုန်ကို၊ ဘယ်တော့မှ၊ မရက်
စက်ဘူး . . .လို့၊ ယုံကြည်တာ”

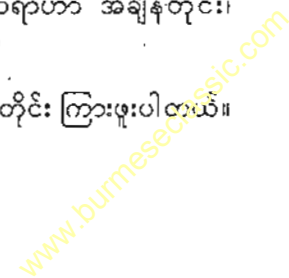
“ဒုက္ခတော့၊ ရောက်တော့မယ်”

“ရောက်ပလေစေ။ အဲဒီဒုက္ခထဲမှာ၊
လေဟုန်စီးပစ်လိုက်မယ်”

“ငါ့ အသက်အရွယ်၊ ငါ့ အတွေ့
အကြုံ။ ငါ့ လေ့လာမှုအရာ၊ ပြောရရင် . . .၊
လောကီအာရုံတိုင်းကို၊ အတည်

မယူနဲ့ . . .။ အရာရာဟာ အချိန်တိုင်း၊
ပြောင်းလဲနေတယ်”

“အဲဒါ၊ လူတိုင်း ကြားဖူးပါတယ်။



အပြောင်းအလဲဆိုတာ၊ ရှိသလို၊ မပြောင်း
မလဲဆိုတာလည်း၊ ရှိနိုင်တာပဲ။ မဟုတ်ဘူး
လား။”

“ငါ၊ စကားနိုင်၊ မလုပ်ဘူး။ နင့်
စိတ်၊ ပြောင်းသွားတဲ့အချိန်ကျမှ၊ နင့်ကိုယ်
နင်၊ ပြန်ပြီး အဖြေပေးလိုက်ပေါ့။”

“ဘာ စကားကြီးလဲ”

ပခုံးစွန်းကို၊ မှီရင်း မေးတယ်။

ကျွန်တော်၊ ခေါင်းပဲ ခါပြလိုက်တယ်။ ပခုံးစွန်းကို၊ မှီခွဲ
နေရာကနေ၊ ရင်ခွင်ဆီကို၊ အကူးအပြောင်းမှာ၊ ကျွန်တော့်
နှလုံးသားဟာ၊ သစ်ခေါင်းပေါက်ကြီးပမာ။”

သူ့ရဲ့ . . . စကားတိတာသံတွေကတော့၊ သစ်ခေါင်း
ပေါက်ကြီးရဲ့၊ အဝန်းဝကို၊ ထိုးခေါက်နေတဲ့၊ သစ်တောက်ငှက်
ရဲ့၊ နှုတ်သီးလေး။



(၂၅)

“သူကြွယ်ကြီးရဲ့သားကို၊ သူ
အမေက၊ အိမ်ထောင်ချပေးတယ်။ ဇနီးက၊
ကလေး၊ မထွန်းကားဘူး။

အဲဒါကြောင့်၊ အမျိုးအနွယ်၊
ဆက်ခံဖို့၊ နောက်ထပ် ဇနီးတစ်ယောက်၊
ထပ်ရှာရတယ်။

အဲဒီဒုတိယဇနီးကို၊ ဇနီးကြီးကပဲ၊
ရှာပေးတာ။ ဇနီးကြီးရော၊ ဇနီးငယ်ရော၊
ခင်ခင်မင်မင်နေလာရင်းက၊ ဇနီးငယ်မှာ၊
ကိုယ်ဝန်ရလာတယ်။ အဲဒီမှာ . . . ဇနီးကြီး၊
မနာလိုဖြစ်တော့တာပဲ။

ဇနီးငယ်ရဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို ရာဟုထဲ ဆေးခပ်ပြီး၊ ဖျက်တယ်။ နောက်ထပ်၊ ကိုယ်ဝန်ထပ်ရ။ ဇနီးကြီးက၊ အဲဒီလိုပဲ၊ ရာဟုထဲ၊ ဆေးခပ်ပြီး၊ ထပ်ဖျက်။

တတိယမြောက်ကိုယ်ဝန်ရတော့၊ ဇနီးငယ်က၊ ဇနီးကြီးကို၊ မပြောပြတော့ဘဲ နေရာက၊ ဇနီးကြီးက၊ ချော့မော့ပြီး၊ မေးရင်း . . .၊ တတိယအကြိမ်၊ အတင်းအဓမ္မ၊ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ဆေး၊ တိုက်တော့တာပဲ။

ကိုယ်ဝန်က၊ ရင့်နေတာ၊ မဖျက်ဘဲ၊ ဝမ်းထဲ၊ ကန့်လန့်ခံနေရင်း၊ ဇနီးအငယ်က၊ သေခါနီးမှာ၊ ဇနီးကြီးကို၊ ပြုံးပြီး၊ ဒီဘဝ၊ က လွန်ရင်၊ ဇနီးကြီးရဲ့၊ သားတွေကို၊ စားရတဲ့ သူ၊ ဖြစ်ပါစေလို့၊ ဆုတောင်းပြီး၊ သေတယ်။

နောက်ဘဝ . . .သူ ဆုတောင်းတဲ့ အတိုင်းဇနီးငယ်က၊ ကြောင်ဖြစ်။ ဇနီးကြီးက၊ သူ့ခင်ပွန်းထုထောင်းလို့၊ သေတော့ . . ကြက်မ၊ဖြစ်။ ကြက်မ၊ ဥသမျှ၊ ကြောင်က၊

စား။

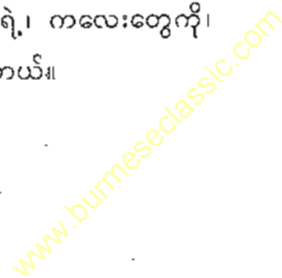
ကြောင်က၊ ကြက်မကိုပါ၊ စားဖို့၊ ပြင်တော့၊ အစားမခံရခင်၊ ကြက်မက၊ ဆုတောင်းပြန်ရော။ ဒီကြက်မနဲ့ သူ့သား၊ သမီးတွေကို၊ စားရပါလို့၏ . . ပေါ့။

တောင်းတဲ့ဆုအတိုင်း၊ ကြက်မက . . . “သစ်မဖြစ်။ ကြောင်က . . သမင်မဖြစ်။ သမင်မသားဖွားသမျှ၊ သစ်မက . . အကုန်စား။

သမင်မကိုပါ၊ စားတော့မှာမို့၊ သစ်မရဲ့ သားသမီးတွေရော . . သစ်မကို ရော။ စားရပါလို့၏ . . ဆုတောင်း။ သေ။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်၊ ရောက်တော့၊ သမင်မက . . ဘီလူးဖြစ်။ သစ်မက . . လူမိန်းမ . . ဖြစ်။

ဘီလူးမ၊ နာမည်က၊ ကာဠယက္ခိနီ . . .တဲ့။ အဲဒီ . . . ဘီလူးမက၊ လူယောင်ဆောင်ပြီး၊ လူမိန်းမရဲ့၊ ကလေးတွေကို၊ နှစ်ကြိမ်တိတိစားပစ်တယ်။



သုံးကြိမ်မြောက်ကျတော့၊ ဘီလူးမ၊
လူယောင်ဆောင်ပြီး၊ စား၊စားပစ်တာကို၊
သိလို့၊ မိဘ၊အိမ်မှာ၊ မွေးဖို့အသွား ဘီလူးမ၊
လိုက်လို့၊ ပြေး။

ဂေါတမ.. မြတ်စွာဘုရား၊ ရှေ့ကို
.. ရောက်။

ဘုရားက၊ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့၊ မယား
ကြီး.. မယားငယ် ဘဝ၊က၊ ရန်ငြိုးကို၊
ပြောပြ၊ အသိပေးရင်း.. . .

ရန်ငြိုးပြေကြဖို့၊ ဆုံးမ၊လိုက်တာ၊
ဘီလူးမ၊ သောတ၊ပန် တည်သွားတယ်။

လောက၊မှာ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက်၊ တစ်လှည့်စီ ရန်မူနေကြရင်၊ ရန်မီး
က၊ ဘယ်တော့မှ၊ ငြိမ်းတော့မှာ၊ မဟုတ်ဘူး
.. .တဲ့။

ရှေ့.. .။ မင်း အိမ်မှာ၊ ကပ်ထား
ဖို့၊ ငါ.. .ကွန်ပျူတာစီလာတာ။”

ပြည့်ဝ၊က၊ စာရွက်ဖြူတစ်ရွက်၊ လှမ်းပေးတယ်။ စာရွက်
ဖြူကို၊ ပလပ်စတစ်လောင်းထားတယ်။ ပါဠိစာတွေကို၊ မြင်လို့၊

ဘုရားစာမှန်းသိပြီး၊ ကျွန်တော်လက်နှစ်ဖက်နဲ့၊ တရိုတသေ၊ ယူ
လိုက်ရတယ်။

န ဟီ ဝေရေန ဝေရာနိ၊ သမ္မန္တိစ
ကုဒါစနံ။

အဝေရေန စ သမ္မန္တိ၊
(လောက၊၌၊ ရန်တုံ့မူခြင်းဖြင့်၊
ရန်တုံ့သည်၊ အဘယ်အခါမျှ၊ မပြေငြိမ်းနိုင်။
ရန်တုံ့မမူခြင်းဖြင့်သာလျှင်၊ ရန် ပြေငြိမ်းနိုင်
၏)။

(ဗုဒ္ဓ)

ဖတ်ကြည့်ပြီး၊ ဘုရားကျောင်းဆောင်၏ အောက်တည်
တည်ရှိစားပွဲပေါ်မှာ၊ တင်ထားလိုက်ပြီး . . .

“အခုပြောတဲ့.. .ကာဠယကွီနီ၊
ဘီလူးမ၊အကြောင်းနဲ့၊ ဒီ.. .၊ ဂေါတမ
မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမ၊ စာရွက်ကို၊
အကြောင်းပြုပြီး၊ ငါ့ကို၊ မင်း.. .ဘာပြော
ချင်တာလဲ ပြည့်ဝ”

ပြည့်ဝ၊ ကျွန်တော့်ကို၊ သေသေချာချာ ကြည့်နေပြီး၊
စကား မတုံ့ပြန်။ ကျွန်တော်က.. .



“အဲဒီ ကာဠယကွိုနီ ဘီလူးမ၊ကို ပုန်းမကြည် ရှင်မ၊ လို့လည်း ခေါ်တယ်။ ဆန်ရေစပါး၊ ပေါများချင်ရင် သူ့ကို ပ၊သကြတာလေ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ . . .ဓမ္မပဒထဲမှာ ပါတယ်”

“မင်. . ., ဖတ်ဖူးတယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့။ လူက. . .၊ ကျောင်းစာ မတော်ရတဲ့ကြားထဲ၊ အပြင်စာလည်း မဖတ် မှတ်ဘူးဆိုရင်၊ ငါ. . .ဆိုက်ကားသမား တောင်၊ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါ. . .ဖတ်ပြီး၊ မင်း. . .ဘာသိ လဲ”

“ဪ. . .။ လူတွေ. . .တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အငြိုးမထားကြနဲ့။ အငြိုးထား. . .အမုန်းပွားနေကြသမျှ လောက၊ မငြိမ်းချမ်းဘူး. . .လို့၊ ဘုရားက ဆုံးမတာလေကွာ။

နေရာတိုင်းအတွက်၊ အသုံးဝင်

တယ်။

နိုင်ငံရေးလောကမှာ၊ အစိမ်းက၊ အားသာရင်၊ အစိမ်းက၊ အနိုင်ကျင့်။ အနီက . . .ငြိုး။

အနီက၊ အားပြန်သာတဲ့အခါ. . . အနီက၊ ဘဝင်မြင့်။ အစိမ်းက. . .မုန်း။

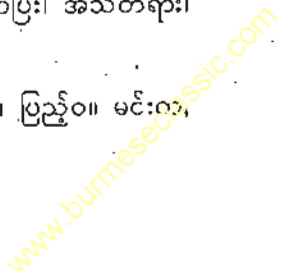
ဘ၊တစ်ပြန်၊ ကျားတစ်ပြန် ငြိုးနေ ကြရင်၊ တိုင်းပြည်၊ ပြဿနာများတတ်သလို ပေါ့။

အဲဒီဒေသနာထဲမှာ၊ ဘုရားက၊ မိန့်ထားပါသေးတယ်။

သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန်၊ အငြိုးဖွဲ့ နေကြရင်၊ မြွေနဲ့ မြွေပါ. . . ကျိုးနဲ့ ခင်ဘုတ် တို့လို၊ ကမ္ဘာပတ်လုံး၊ ရန်သူတွေ ဆက်ဖြစ် နေကြလိမ့်မယ်. . .တဲ့”

“မင်းရဲ့၊ ဘဝထဲမှာ၊ အဲဒီဘုရား အဆုံးအမနဲ့၊ ပတ်သက်ပြီး၊ အသိတရား၊ တစ်ခုခုရဖူးသလား”

“ဪ. . .။ ပြည့်ဝ။ မင်းက၊



ငါ့ကို အသိတရား၊ ရစေချင်လို့၊ လာပြောပြ
နေတာကိုး။

ငါ. . . ဖတ်တယ်၊ မှတ်တယ်၊
လေ့လာတယ်လေကွာ။ အဲဒါ. . . သုတ၊ မယ
ဉာဏ်ပေါ့။

သိတာကို သိတဲ့အတိုင်း၊ ဘဝထဲ
မှာ၊ အသုံးချဖို့ကျတော့၊ အဲဒီသုတမယဉာဏ်
ထက်၊ ပိုပြီး. . . အဆင့်မြင့်ဖို့လိုတာပေါ့။

ငါ. . . ဉာဏ်၊ အဆင့်မြင့်သေးပါ
ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့၊ ငါ့ ကံ. . .
မမြင့်မားသေးဘူးလေ။ ပြီးတော့. . .”

“သိရဲ့သားနဲ့ ယုတ်နေတာ၊ ညံ့
ဖျင်းလွန်းတယ်ကွ”

“ဒါ. . . မင်း၊ ငါ့ကို၊ ရန်နဲ့ငေါ
ငေါပြောတဲ့. . . စကားပဲ။

မင်း. . . ငါ့ကို၊ ဘာမကျေမနပ်
ဖြစ်နေတာလဲ”

(မေးပြီးပြီးချင်းမှာပဲ၊ မြတ်ဝတ်မှုန်နဲ့၊ မြင်ယောင်မိတယ်)

“ငါ့ ကျူရှင်အောက်ကို၊ မင်းကား

ခဏခဏရောက်နေတဲ့ ကိစ္စပဲ. . . ရဲမာန်။

မင်း. . . ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာ၊

မင်း ကိုယ် မင်း၊ သိမှာပါ။

ဒါပေမဲ့. . . အခု. . . မင်း၊ ယုတ်မာ
မယ့် သူဟာ၊ ငါ့တပည့်ဆိုတာကိုတော့၊ မင်း
ထည့်တွက်သင့်တယ်”

“ဪ. . . စာသင်ခန်းထဲမှာပဲ၊
အမြဲရှိတတ်တဲ့၊ မင်းတောင်၊ ခြေရာခံမိနေပြီ
ပဲ။

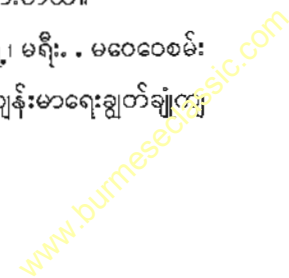
ဒါဆို. . . ကာယကံရှင်၊ ကိုကုလား
သိဖို့ပဲ၊ လိုတော့တာပေါ့”

“ရဲမာန်။ ငါတို့. . . မကြာခင်
အသက် လေးဆယ်ပြည့်တော့မှာပါကွာ။

မင်း စိတ်တွေ၊ ပြင်သင့်နေပြီ။

မိုးမိုးသန်းလည်း၊ မင်းကြောင့်
သန်းနိုင်ဆိုတဲ့၊ ကောင်လေးနဲ့ညားသွားရ
တယ်. . . လို့၊ ငါ၊ ကြားတယ်။

မင်း အစ်ကိုရဲ့၊ မရီး. . . မဝေဝေစမ်း
လည်း၊ မင်းကြောင့်၊ ကျန်းမာရေးချွတ်ချုံ့တယ်။



သွားတယ်။

တော်ရောပေါ့ကွာ။ မင်းကို၊
ဘယ်သူက၊ ဘာဆုလာဘ်တွေ၊ ပေးမှာမို့၊
တိတိကျကျ၊ ရန်ငြိုးထားနေရတာလဲ။

အခု...၊ မင်း... လုပ်ကြံမယ့်၊
ငါ့တပည့်မလေး၊ မြတ်ဝတ်မှုန်က၊ မင့်တူမ၊
အရွယ်လေးပါကွာ။ မင်း...၊ ပစ်ကွင်းထဲက၊
လွှတ်ပေးလိုက်ပါ။”

“ငါ့အစ်မ၊ နွဲ့နွဲ့ကို၊ သူ့အဖေ
စော်ကားတုန်းကလည်း၊ ဒီအရွယ်ပါပဲကွ။
ငါ... မတရားမလုပ်ပါဘူး။”

ကျွန်တော့် အဖြေစကားသံက... ယိသဲ့သဲ့။

“မင်း... သူ့အဖေကို၊ မကျေနပ်
ရင်၊ သူ့အဖေကိုပဲ... လုပ်လေ။ သူ့သမီးနဲ့၊
မဆိုင်ဘူးထင်တယ်။”

“သူ့များသားသမီးကို၊ ဖျက်စီးရင်၊
သူ့သားသမီးလည်း၊ အဖျက်စီးခံရတတ်
တယ်ဆိုတာ၊ သူ့... သိဖို့၊ သူ့သမီးကို၊ ငါ
... ဖျက်စီးရမှာပဲ။”

ငါ့ ဆရာသမားတွေက၊ သင်ပေး
ပြီးသား။ အဲဒီလိုလူမျိုးကို၊ မသတ်ရဘူး...
တဲ့။

သူတစ်ပါး၊ ဘယ်လိုခံစားခဲ့ရတယ်
ဆိုတာ၊ သူ သိအောင်ပဲ၊ လုပ်ရမယ်...တဲ့”
“တောက်”

“မျက်လုံးတစ်လုံးကို၊ မျက်လုံး
တစ်လုံး။ လက်တစ်ချောင်းကို... လက်
တစ်ချောင်း... ဆိုတဲ့၊

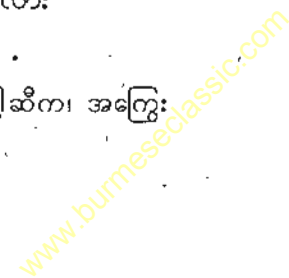
ဟမ်မူရာဗီရဲ့ ကိုဒ၊ ဥပဒေကို၊ ငါ
သိပ်ကြိုက်တယ်ကွာ။

လူယုတ်မာကြီးတွေအတွက်၊
အဲဒီလို၊ ပြင်းထန်တဲ့ ဥပဒေ၊ ရှိသင့်တယ်ကွ။
အေး... မရှိရင်လည်း၊ ငါ့ဘာသာ၊ ကျင့်
သုံးတယ်။”

“မင်း ကိုယ်တိုင်၊ ယုတ်မာနေတယ်
ဆိုတာရော၊ မင်း မသိဘူးလား။”

ကျွန်တော်၊ ဟားတိုက်ရယ်လိုက်ပြီး...

“ဟား ဟား။ ငါ့ဆီက၊ အကြွေ



ယူထားတဲ့ လူဆီက၊ ငါ့ . . . အကြွေး၊ ပြန်
တောင်းတာပါကွာ။ အတိုးတောင်မယူပါ
ဘူး . . . ။ ဟား ဟား ဟား ”

“မင်းသိဖို့၊ တစ်ခုပြောခဲ့မယ်
ရဲမာန်။ ကိုကုလားကို၊ အကြောင်းကြားပြီး၊
မြက်ဝတ်မှုန်ကို၊ ငါ့ . . . ကျောင်းထုတ်လိုက်
ပြီ။

ငါ့တပည့်ကို၊ မင်း စော်ကားဖို့၊
အခွင့်အရေး၊ မပေးနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်၊
ငါ့ . . . သူ့အဖေကို၊ မင်းအကြောင်း၊ အကုန်
ပြောပြလိုက်တယ်”

ကျွန်တော် . . . အိပ်ခန်းထဲဝင်လိုက်တယ်။

မိန်းကလေး ချွေးခံအင်္ကျီတစ်ထည်ကို၊ ပြည့်ဝ ရှေ့မှာ
ပစ်ချလိုက်ပြီး . . . သူ့ရှေ့မှာထိုင်လိုက်ရင်း . . .

“အဲဒါ . . . မြတ်ဝတ်မှုန်၊ ဒီမှာ . . .
. . . ထားခဲ့တဲ့ . . . အင်္ကျီပဲ။

အခုအချိန်က၊ စပြီး၊ ငါ့မှာ . . .
သူငယ်ချင်း မရှိတော့ဘူး . . . ပြည့်ဝ။

မင်း . . . ဆရာကောင်း ဖြစ်ချင်

တာနဲ့၊ ငါ့ရန်သူဘက်က၊ မင်း . . . ရပ်တည်
တယ်။ ကောင်းပြီ။ ငါလည်း . . .

မင်း သိဖို့၊ ငါ ထပ်ပြောလိုက်မယ်။
မင်း တပည့်ကို၊ နာမည်မပျက်အောင်တဲ့၊
မင်း . . . ကယ်လိုက်နိုင်တာပါ။ မနစ်မွန်း
အောင်၊ မင်း . . . မကူညီနိုင်ပါဘူး။”

ကျွန်တော် ထိုင်ရာက၊ ထ၊ပြီး၊ အိမ်တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်
တယ်။ အိမ်ထဲက၊ ထွက်သွားဖို့၊ ပြည့်ဝကို၊ ကျွန်တော် . . .
အသံတိတ်ဆန္ဒပြုလိုက်တယ်။

ပြည့်ဝ၊ ကလည်း၊ တံခါးရှိရာကို၊ ခြေဦးလှည့်တယ်။

“ငါ သေရင်လည်း၊ ငါ့ အသုဘကို

မင်း၊ မလာနဲ့။

အခုက၊ စပြီး . . . ငါ့ဘဝမှာ၊ မင်း
. . . သေသွားပြီ”

မျက်နှာတည်တည့်ကို၊ ကြည့်ပြောပြီးမှ၊ ကျွန်တော်
ကျောခိုင်းပစ်လိုက်တယ်။

အိမ်တံခါးကို၊ ဝန်းကနဲမြည်အောင် စောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်
တယ်။ စားပွဲပေါ်က၊ ပလပ်စတစ်ပုံလောင်းထားတဲ့၊ ဘုရား
စာရွက်၊ ပြုတ်ကျတယ်။



လွင့်ပစ်မယ်လုပ်ပြီးမှ၊ ဘုရားစာမို့၊ အိမ်ခေါင်းရင်း၊ နံရံ
မှာ၊ နှစ်ဖက်တိပ်နဲ့ ဖိကပ်လိုက်တယ်။

(လောက၌၊ ရန်တုံ့မှုခြင်းဖြင့်၊
ရန်တို့သည်၊ အဘယ်အခါမျှ၊
မပြေငြိမ်းနိုင်။ ရန်တုံ့မှုမူခြင်းဖြင့်သာ၊
ရန်ပြေငြိမ်းနိုင်၏။)

(ဗုဒ္ဓ)

ဘုရားဒေသနာတော်ကို၊ စိတ်ထဲက၊ ဖတ်ကြည့်ပြီး၊
သံသရာအထိ၊ ငြိမ်းအေးစေနိုင်တဲ့ တရားဆိုတာကို၊ ဗဟုသုတ၊
အားဖြင့်တော့၊ သိနေနိုင်တာပေါ့လေ။

လိုက်နာကျင့်သုံးဖို့ဆိုတာ၊ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ။
တစ်နေ့နေ့တော့၊ ကြိုးစားကြည့်ရမှာပေါ့လို့၊ တွေးဖြစ်တယ်။



(၂၆)

အိမ်ဝင်းထဲမှာ၊ ကျွန်တော့်ကားရပ်ထားတာကို၊ မြင်ပြီး၊
အိမ်ထဲမှာ၊ ကျွန်တော် ရှိတယ်...လို့၊ ကိုကုလား ယူဆလိုက်ပုံ၊
ရပါတယ်။ သူ့ . . . တံခါးခေါက်နေတုန်းမှာ၊ စားပွဲပေါ်က၊
စားမြောင်ကို၊ ကျောနောက်မှာ၊ ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ
တံခါးဖွင့်လိုက်တယ်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ။ ငါ့သမီးလေး
ပျောက်လို့ပါ။ ဒီမှာများ ရှိမလား...လို့ပါ”

“စိတ်ကြိုက်ဝင်ရှာ။ မရှိဘူး”

“မရှိရင်၊ မရှာတော့ပါဘူး။ ဒီ...၊

ဒီ...၊ ဖုန်းနံပါတ်ကို၊ ဆက်ပေးပါကွာ။
အကယ်၍၊ မင်းဆီကို၊ သမီးလေးလာခဲ့ရင်”

www.burmeseclassic.com

ပြောပြီး . . .

ကဒ်ပြားလေးတစ်ပြားပေးတယ်။

“ရတယ်။ အဲဒီ ပန်းအိုးထဲမှာ၊
ထည့်ထားခဲ့”

တကယ်သနားစရာကောင်းနေတဲ့၊ မျက်နှာကိုတောင်၊
သနားစရာ . . . လို့၊ ကျွန်တော် မမြင်ချင်ဘူး။ လူတွေဟာ . . .
သူတို့ခံရတဲ့အလှည့်ကျရင်၊ ဘာကြောင့်၊ မာန်တွေ . . . ဋ္ဌာန်တွေ
. . . မရှိကြတော့တာလဲ။

(ကိုယ် အနိုင်ယူ စော်ကားတုန်းကလို့၊ ခေါင်းမော၊
ရင်ကော့နေကြပါတော့လား)။

အမေ့မျက်ရည်၊ အစ်မငယ်ရဲ့၊ သိမ်ငယ်စရာမျက်နှာထား၊
ရုပ်လက္ခဏာ တည်ကြည်ပါလျက်၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မောက်မှား
ခဲ့တဲ့၊ အဖေ့ရဲ့ အိုကြီးအိုမ၊ မျက်နှာ၊ အစ်ကို အကြီးဆုံးကြီးရဲ့၊
ဆက်နွယ်မှုကြောင့်၊ မိသားစုအပေါ်၊ အိမ်တိုင်ရာရောက်
စော်ကား စကားရိုင်းခဲ့တဲ့၊ မဝေဝေစမ်းရဲ့ (နှလုံးရောဂါသင့်သွား
တဲ့) မျက်နှာ။

ဒေါ်အိမ်မိ၊ မိုးမိုးသန်း၊ အစ်မကြီး ကြော့ကြော့ . . . ။
အားလုံးရဲ့၊ မျက်နှာတွေကို၊ ဖျတ်ကန် ဖျတ်ကန်မြင်ယောင်ရင်း၊
ရှေ့တည့်တည့်က၊ ကိုကုလားရဲ့ ရင်ဝဲကို၊ ဓားနဲ့တစ်ဆုံး၊ ထိုး

ပစ်ချင်တဲ့၊ စိတ်ပေါက်သွားမိတယ်။

အိမ်တံခါးကို၊ ပြန်ပိတ်မယ်လုပ်ရင်း . . .

“ခင်ဗျား၊ အခု . . . ကိုယ်ချင်းစာ
တတ်ပြီ . . . လို့၊ ထင်တယ်။ နော် . . .
ကိုကုလား။

ကိုယ် . . . ကျူးလွန်တုန်းက၊
အကျူးလွန်ခံရတဲ့၊ မိဘ . . . ညီအစ်ကို
မောင်နှမ . . . တွေ၊ ဘယ်လို . . . ဘယ်လောက်၊
ကြေကွဲခံစားခဲ့ကြရမလဲ . . . ဆိုတာ၊ သိပ်၊
မတွေးမိခဲ့ဘူး ထင်တယ်။ ဟုတ်လား”

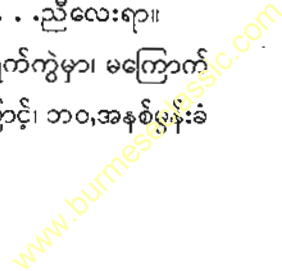
“အစ်ကိုကို၊ ခွင့်လွှတ်ဖို့ပဲ၊ ပြောနိုင်
ပါတော့တယ် . . . ညီလေးရယ်။ . . .”

ပြောရင်း . . . မျက်ရည်တွေ ဝေဝဲ စီးကျ။

“အစ်ကို သမီးလေး။ ဘဝ၊ နစ်မွန်း
သွားပြီးပြီ၊ ဆိုရင်တောင်။

အစ်ကို၊ ရင်ခွင်ထဲမှာ၊ ရှိနေရင်၊
အစ်ကို သေပျော်ပါပြီ . . . ညီလေးရာ။

အစ်ကို၊ အရှက်ကွဲမှာ၊ မကြောက်
တော့ပါဘူး။ မိဘ၊ ကြောင့်၊ ဘဝ၊ အနစ်မွန်းခံ



ပြီး၊ အကြွေးပြန်ဆပ်ပေးသလို၊ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့၊
သမီးလေး.. . အိမ်ပြန်လာရင်ပဲ၊ အစ်ကို
ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။

သမီးလေးများ၊ ဒီကို့. . . လာရင်၊
အစ်ကို့ကို၊ ကူညီပါ. . . ညီလေးရယ်။
အစ်ကို့ကို၊ အကြောင်းကြားပေးပါ။”

ကျွန်တော် ဘာမှ၊ ပြန်မပြောဘဲ၊ အိမ်တံခါးကို၊ ပိတ်ပစ်
လိုက်တယ်။



ညနေစောင်းတော့၊ တံခါးဖွင့်သံကြားရပြန်တယ်။
မြတ်ဝတ်မှုန့်. . . လို့၊ တွေးသိလိုက်တာပေါ့။

“ဦးရဲ့. . .”

ရင်ခွင်ထဲကို၊ ပြေးဝင်တယ်။ ပြီးတော့ . . . ဝို. . . ရှိုက်။

“ဆရာ ဦးပြည့်ဝနဲ့ ဦးရဲ့နဲ့ကဲ။

သူငယ်ချင်းတွေ. . . ဆို။ ဟုတ်လား”

ရင်ခွင်မှ၊ တွန်းခွာပြီး၊ ကျွန်တော်က. . .

“ငါ့ကို၊ အထွေအထူး ဘာမှ၊ လာ

. . . မေး မနေနဲ့တော့။ ဟုတ်ပြီလား။
နင် ကြားတာတွေ၊ အကုန်၊
အမှန်ပဲ”

“ဪ. . . ဒါဆို၊ အဖေ တကယ်
ကျူးလွန်ခဲ့တာပေါ့။ အင်း. . . ဦးရဲ့ မမှားပါ
ဘူး။ ဒါမျိုးက၊ ခွင့်လွှတ်သင့်တဲ့၊ ကိစ္စမှ၊
မဟုတ်တာ”

တစ်ကိုယ်တည်း၊ တွေးဆသလို၊ ပြောနေတုန်း၊
ကျွန်တော်က. . .

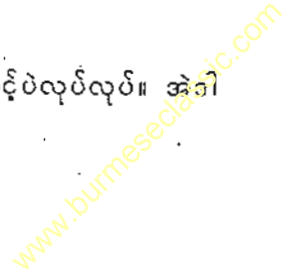
“ကျူရှင်နားမှာ၊ ဆွဲလားရမ်းလား၊
လုပ်တဲ့၊ ကောင်လေးနှစ်ယောက်က၊ အဲဒါ
. . . ငါ့ တပည့်တွေ. . .”

နင့်ကို၊ ချဉ်းကပ်ဖို့၊ ငါ. . . ဇာတ်
ကွက်ဆင်ထားတာ။ လက်ကိုတော့၊ စားနဲ့
တကယ်ထိုးခဲ့တာပေါ့။

အိုက်တင်ကောင်းဖို့၊ ဒီလောက်
တော့၊ အနာခံရတာပေါ့”

မြတ်ဝတ်မှုန့်က. . . ပြုံးလျက်၊

“ဘာကြောင့်ပဲလုပ်လုပ်။ အဲဒါ



သတ္တိရှိမှ၊ လုပ်ရဲတာ။ ဝတ်မှုန် ချီးကျူး
တယ်။ အဲဒါတွေ...ထားလိုက်တော့။ ဒီနေ့
...ဦးရဲ ရဲ့မွေးနေ့။ ဘုရားသွားကြမယ်”

“ဟဲ့...။ မြတ်ဝတ်မှုန်”

“ရှိန်”

“ငါက၊ နင့်ကို၊ အပြူးအတေးနဲ့၊

စော်ကားထားတဲ့...လူနော်။

ငါနဲ့ထပ် ပတ်သက်ဖို့၊ မစဉ်းစား
နဲ့။ အတတ်နိုင်ဆုံး၊ နင်...၊ ဒီအိမ်ပေါ်က
မြန်မြန်ပြန်သွားသင့်တယ်”

“အဖေက၊ ပြောတယ်။ ဦးရဲနဲ့
အဆက်ဖြတ်ပါ...တဲ့။ ဆရာ ပြည့်ဝက၊
ပြောတယ်။ ရဲမာန်အောင်က...ဒုစရိုက်
ကောင်...တဲ့။

ဘယ်သူ ဘာပြောပြော၊ ဝတ်မှုန်
နာခံချင်မှ၊ နာခံမှာပေါ့။

အဖေနဲ့ဆရာနဲ့၊ ပြောတာကို၊
ဝတ်မှုန်ယုံတယ်။ ခုနက၊ ဦးရဲ ကိုယ်တိုင်
ပြောပြတဲ့...ကိစ္စကိုလည်း၊ ဝတ်မှုန် ယုံ

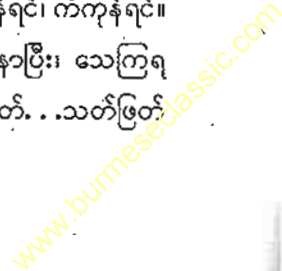
တယ်။

ဒါပေမဲ့...။ အဲဒါတွေကြောင့်၊
ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို၊ ဆက်မချစ်ရတော့ဘူး
ဆိုတာက၊တော့၊ သိပ်၊သေးသိမ်လွန်းတယ်”

“နင်...။ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊
မြတ်ဝတ်မှုန်။ နင်...။ ရူးနေလို့လား။
တကယ်ဆို၊ နင်က၊တောင်၊ ငါ့ကို၊ ပြန်သတ်
ရမယ့်...အခြေအနေ”

“သူသတ်...ကိုယ်သတ်...။
ကိုယ်သတ်...သူသတ်။ အဲဒါ...အရူးတွေ၊
လုပ်နေကြတယ်။ လုပ်ပလေ့စေ။

နင်...ရူးနေသလား...တဲ့။ ဦးရဲ
မေးတယ်နော်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်၊
တစ်နယ်နဲ့တစ်နယ်။ တစ်တိုင်းပြည်နဲ့ တစ်
တိုင်းပြည်၊ တံတိုင်းဖြတ်ဖို့၊ ပြိုင်ဆိုင်ဖို့၊ ကြီး
ပမ်းနေကြတဲ့၊ လူကြီးတွေက၊မှ၊ အရူးတွေ
...ဦးရဲ ရဲ့။ သက်တမ်းကုန်ရင်၊ ကံကုန်ရင်။
သူ့အလိုလို...။ အို...နာပြီး၊ သေကြရ
မယ့်၊ လူအချင်းချင်း။ ပစ်ခတ်...သတ်ဖြတ်



နေကြတာ။ အဲဒါ... အရူးတွေ၊ မဟုတ်ဘူးလား။

ကိုယ့်ချစ်သူဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုလူဖြစ်ဖြစ်၊ ဆက်ချစ်နေတဲ့သူကို၊ အရူး... လို့၊ စွပ်စွဲရက်သလား။

ဦးရဲက။ ဝတ်မှုန်၊ မချစ်ဘူး... မကြိုက်ဘူး... လို့၊ အထိအတွေ့မှာ၊ နှစ်မျောပြီး၊ ဒီလူကြီး... ကောင်းကောင်းမကောင်းကောင်း၊ ငါ... ယူမှာ ဖြစ်မယ်... လို့၊ တွေးပြီး၊ စွဲလန်းနေတယ် ထင်လို့လား။

အထိအတွေ့... ရာဂ... ဆိုတာ။ ရေမွှေးလေး တစ်တို့စာလောက်တောင်၊ ကြာကြာ မမြဲပါဘူး။ ခဏကိစ္စပါ။

ပြီးတော့... ရင်ခုန်ရုံသက်သက်ဆိုရင်၊ ရွယ်တူချင်းတွေ... အများကြီးပါဦးရဲရယ်။ ချစ်တဲ့စိတ်ကို၊ တခြားပေတံတွေ... ဝင်နေတဲ့ စိတ်နဲ့၊ အထင်မလွဲပါနဲ့။

“ငါ... နင့်ကို၊ မချစ်ခဲ့ဘူးလေ”

“ဦး... မချစ်ခဲ့တာ၊ ဟုတ်ချင်ဟုတ်

မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့... သမီးက၊ ချစ်ခဲ့ပြီးပြီလေ”

“ငါက၊ နင် အပါအဝင်၊ ဘယ်

မိန်းကလေးကမှ၊ မချစ်သင့်တဲ့ လူလေ။

လူဆိုးလေ။ လူမိုက်အဟောင်းကြီး

လေ။ ဒုစရိုက်ကောင်ကြီးလေ။

နင့်ကို၊ အငြိုးနဲ့၊ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့သူလေ။ လိမ်ခဲ့တဲ့လူလေ။ အဲဒီလို လူကို၊ နင်... ဘာကြောင့်ချစ်ရမှာလဲ။

နာကျင်ရွံ့မုန်းရမှာ၊ မဟုတ်ဘူးလား။ လိုအပ်ရင်... ပြန်သတ်ပစ်ရမယ့်လူ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဪ...။ လူကြီးတွေ... လူကြီးတွေ...။ ဒီ... အိုင်ဒီယာကြီးတွေကြောင့်၊ မငြိမ်းချမ်းကြတာပဲကိုး”

သူ့ ဆိုစကား၊ ကျွန်တော် နားမလဲသည်။

“နာကျင်စရာရှိရင်၊ ရွံ့မုန်းစရာရှိရင် သည်းခံခွင့်လွှတ်ကြပေါ့။ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ၊ ဖြစ်နေကြရင်။ အဲဒါ... စစ်ကို ဖန်တီးနေတာပဲ။

သူ တပြန် . . .ကိုယ် တပြန်၊
ချနေကြတာ။ ဪ . . . ကိုယ့်အပေါ်
မကောင်းရင်၊ ပြန်သာချဆိုတဲ့၊ အိုင်ဒီယာ
ကြီးတွေကြောင့်ပေါ့။

လူကြီးတွေက၊ အဲဒီလို၊ အိုင်ဒီယာ
ပေးပေးနေမှတော့၊ ကမ္ဘာကြီးက၊ လက်နက်
အသင့်တွေ၊ ဖြစ်ကုန်တော့တာပေါ့”

“နင် . . . ပြောတာ၊ ငါ၊ နားမလည်
ဘူး . . . မြတ်ဝတ်မှုန်”

“ဦးရဲက၊ သမီးအပေါ်၊ မကောင်းခဲ့
ဘဲနဲ့၊ ဦးရဲကို၊ သမီးက၊ မချစ်သင့်တော့ဘူး
. . . လို့၊ ဦးရဲ ဆိုလိုနေတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီသဘောပဲ”

“ကောင်းပြီ။ နာကျင်စရာ . . . ရွံ့မုန်း
စရာ၊ သတ်ပစ်ချင်စရာ၊ ကောင်းနေပါလျက်
နဲ့၊ မနာနိုင် . . . မမုန်းနိုင်ဘဲ၊ ခွင့်လွှတ်၊ နား
လည်ပေးနိုင်တဲ့ . . . စိတ်။

အဲဒီ စိတ်။ သမီးမှာ၊ မရှိရတော့
ဘူးလား”

“ဘယ်လိုလုပ်၊ ရှိရမှာလဲ။ နင့်၊
အပေါ်၊ မကောင်းခဲ့တာကြီးကို၊ နင်က . . .
ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ။ ဒါ . . . မဖြစ်နိုင်ဘူး။
ဒါ . . . လိမ်တာပဲ ဖြစ်မယ်”

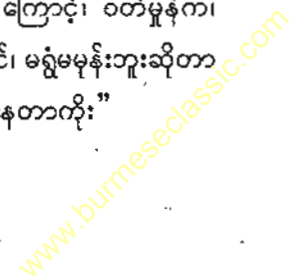
သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို၊ ကြည့်သလိုမျိုး၊ သူ
. . . ကျွန်တော့်ကို၊ ကြည့်ရင်း . . .

“ဒါဆို . . .။ ဦးရဲက၊ ဘဝ၊
တလျောက်လုံးမှာ၊ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ၊
တစ်ခါမှ၊ ခွင့်မလွှတ်ဖူးဘူးပေါ့။

ကိုယ့်အပေါ် . . .။ ကိုယ့်မိသားစု
အပေါ်၊ မကောင်းမှန်းသိလျက်နဲ့၊ သည်းခံ
ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြတဲ့၊ လူတွေနဲ့၊ မကြုံဖူးဘူး
ပေါ့။ ဟုတ်လား။ ဦးရဲ . . .”

“ဟုတ်တယ်။ သူကောင်းမှ . . .
ကိုယ်ကောင်း။ သူ ပေးမှ . . . ကိုယ်ပေး ဆိုတဲ့၊
လူတွေပဲ၊ ငါ . . . တွေဖူးတာ”

“ဪ။ ဒါကြောင့်၊ ဝတ်မှုန်က၊
ဦးရဲအပေါ်၊ မနာမကျင်၊ မရွံ့မမုန်းဘူးဆိုတာ
ကို၊ မယုံသလို၊ ဖြစ်နေတာကိုး”



“ဟုတ်တယ်”

“ဝတ်မှုန်က၊ ဦးရဲကို၊ နားလည်
ခွင့်လွှတ်တဲ့၊ စိတ်နဲ့။ အပြစ်တင်ချင်စရာ
အားလုံးကို၊ ဖယ်ပစ်လိုက်တာလေ။

အချစ်. . .ဆိုတာ၊ အဲဒါပဲ။ သာမှ
. . .နား။ ကောင်းမှ. . .စံ။ မကောင်းတာ .
. . .မခံယူချင်တာမျိုးက၊ အချစ်စိတ် မဟုတ်
ဘူး။

အပြစ်မှန်သမျှ၊ ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်တဲ့
. . .စိတ်။ အဲဒါ အချစ်စိတ်ပဲ”

“အဲဒီ. . .စိတ်။ လူတွေမှာ၊
ရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့။ ဦးရဲ. . .မမြင်ဘူးတာ
ဖြစ်လိမ့်မယ်။

မြစ်ရေ၊ ကြည်ကြည်လင်လင်လေး
မို့၊ မြစ်ကမ်းစပ်မှာ၊ ရှုခင်းကြည့်ဖို့၊ ကိုယ်.
. . .ထိုင်လိုက်တာမှ၊ မစင်ပုံတွေမျောမျောလာ
တာကို၊ ခဏခဏတွေ့ကြုံဖူးတဲ့လူဟာ၊ မြစ်
တလျှောက်လုံး၊ မစင်ပုံတွေခြည်းပဲ. . .လို့၊

ထင်သွားတတ်တယ်လေ။

ကိုယ်နဲ့ တွေ့ဖူးတဲ့ လူတွေ၊
မကောင်းတိုင်း တလောကလုံးက၊ လူတွေ
. . .အားလုံး၊ မကောင်းဘူး. . .လို့၊ စိတ်စွဲ
သွားတတ်ကြတယ်။

တကယ်တော့၊ မကောင်းတဲ့
လူတွေနဲ့တွေ့ကြုံရတာကိုက၊ ကိုယ့်ရဲ့. . .
အတိတ်က. . .ပစ္စုပ္ပန်က. . .တွေ့ကြောင့်ပဲ။

ငါ့မှာ. . . ဒါနဲ့တွေ့ရမယ့် ကံ . . .
ပါနေတာပဲ. . .လို့၊ နှလုံးသွင်းပြီး၊ လက်ရှိ
ပစ္စုပ္ပန်အချိန်တိုင်းမှာ၊ ကိုယ့်စိတ်ထား
မယုတ်ညံ့မိအောင်၊ ထိန်းသိမ်းနိုင်မှ၊ စိတ်
အေးချမ်းရမှာပေါ့. . . ဦးရဲရဲ့။

ငါ့ကို၊ ဇော်ကားတယ်. . .ဆိုပြီး၊
ငြိုးရင်. . .မှန်းရင်. . .။ ချစ်သူ အချင်းချင်း
လည်း၊ လောင်ကျွမ်းကြရမှာပဲ။ သူစိမ်း
အချင်းချင်းလည်း၊ မီးတောက်ကြမှာပဲ”

“ငါ. . .။ လူကောင်းတစ်ယောက်
မှ၊ မတွေ့ဖူးဘူး။ ငါ့ မိသားစုထဲမှာတောင်၊



လူကောင်းမရှိဘူး.. .လို့၊ ငါ.. .ခံစားခဲ့ရတာ”

“ဪ.. .။ ငါ့ကံ၊ ဒီလောက်တောင်၊ ဆိုးလှပါလား.. .လို့၊ တွေးပြီး.. .။ အဲဒီတွေးဖြစ်တဲ့ အချိန်ကတည်းက၊ ကုသိုလ်တွေ.. .ဆက်တိုက်လုပ်ခဲ့ရမှာ.. .ဦးရဲ ရဲ့။”

ဆရာ ဦးပြည့်ဝနဲ့ အဖေရဲ့ စကားတွေ၊ ကြားကြားချင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ အငွေ ပျံသွားမလားတောင်၊ ထင်ရတယ်။ ခံစားလိုက်ရတာမှ.. .အရမ်း။

ဒါပေမဲ့.. .။ အကြောင်းတော့ရှိမှာပဲ.. .လို့၊ အရင်တွေးတယ်။ ပြီးမှ.. .ငါ့ကံပဲ.. .လို့၊ ခံယူတယ်။ ပြီးမှ.. .စိတ်ကို၊ ငြိမ်းအောင်၊ လုပ်တယ်။ ပြီးတော့မှ.. .ငါချစ်တာပဲ.. .လို့၊ ဆုံးဖြတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်.. .ခွင့်လွှတ်တယ်။ ဆက်ချစ်မယ်”

“ငါက.. .။ နင့်ကို၊ ဆက်ပြီးတန်ဖိုးထားမှာ မဟုတ်ဘူးဆို၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ စော်ကားနေရဲ့.. .ဖျက်စီးနေရဲ့.. .ဆို၊ နင်.. .”

..ဆက်ချစ်မှာလား”

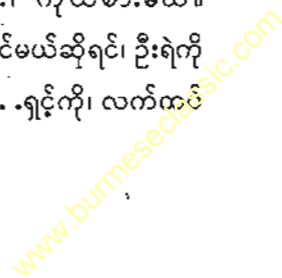
“ဦး.. .လုပ်ချင်တာ.. .လုပ်။ အသက်ငွေငွေလေးပဲ၊ ကျန်တော့ရင်တောင် အဲဒီအသက်ငွေငွေလေးနဲ့၊ ဦးကို၊ ဆက်ချစ်သွားမယ်။

မကောင်းမှန်းသိလျက်နဲ့၊ ဆက်.. .ဆက်ချစ်နေတာ၊ ဝဋ်ကြွေး.. .လို့၊ ဆိုရင်လည်း၊ အဲဒီဝဋ်ကြွေးကို၊ အချစ်နဲ့ပေးဆပ်မယ်။

တိုက်တာ.. .အိမ်.. .မြေ.. .။ ငွေကြေး ပကာသနတွေကြောင့်၊ ဒီလို.. .ဒီလို.. .ချစ်တယ်ထင်ရဲ့.. .လို့၊ နည်းနည်းလေးမှ၊ မတွေးနဲ့နော်။

ဦးရဲကို၊ လက်ထပ်တဲ့နေ့က၊ စပြီး.. .ဒီအိမ်မှာလည်း၊ မနေဘူး။ ဟို.. .ကားလည်း မစီးဘူး။ ဖုန်းလည်း.. .မသုံးဘူး။

ကိုယ့်ထမင်း၊ ကိုယ်စားမယ်။ အချိန်နည်းနည်း ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်၊ ဦးရဲကို ရှာကျွေးနိုင်မှ၊ ကျွန်မ.. .ရှင်ကို၊ လက်ထပ်



မှာ”

ကျွန်တော် တဟားဟား ရယ်လိုက်မိတယ်။
(ဘုရားစူး။ တစ်ခါမှ၊ ဒီလို ဟက်ဟက်ပက်ပက်၊ မရယ်
ဖူးဘူး။)။

“ဘာလို့၊ ရယ်တာလဲ”

“ငါ. . . မကြားဖူးတာတွေ၊ ကြား
နေရလို့၊ ပျော်ပြီးရယ်တာပါ”

“ဒါဆို၊ ကျွန်မ၊ စကားတွေက၊
အသစ်အဆန်းတွေပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“သူ့ချ. . . ကိုယ်ချတွေ. . . ကြားထဲ
မှာပဲ၊ ကြီးပြင်းခဲ့တာကိုး။ အချစ်. . . ဆိုတာ
ကို၊ ဘယ်. . . သိခွင့်ရပါမလဲ”

“အဲဒါလည်း၊ ပါမယ်။ ဒါပေမဲ့. . .
အချစ်. . . ဆိုတာတွေကို၊ ငါ. . . ကြားဖူး
ကြုံဖူးပါတယ်”

မိုးမိုးသန်း. . . မဝေဝေစမ်းတို့ကိစ္စတွေကိုပါ၊ အမည်နာမ၊
လွှဲပြောင်း ပြောပြဖြစ်တယ်။

“နင့် လို့ ။ ကောင်းကောင်း. . .

မကောင်းကောင်း နားလည်ခွင့်လွှတ်ပြီး၊
ချစ်တယ်. . . ဆိုတာမျိုးတော့။ ငါ. . . မကြုံ
ဖူးဘူး။

မထူးတော့တဲ့၊ ဘဝ၊ ဝို၊ ရှေ့ဆက်
တိုးကြတာမျိုးတော့၊ ရှိခဲ့ကြတာပေါ့”

“ကျွန်မက၊ လက်ထပ်ခွင့်၊ လာ
တောင်းနေတာ၊ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဆက်ချစ်
ခွင့်တစ်ခုတည်း၊ လာတောင်းနေတာ။

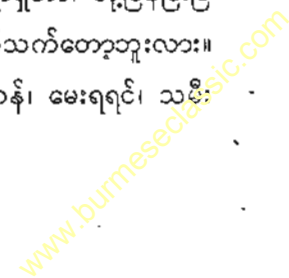
တခြားရွယ်တူ၊ မိန်းမကို၊ ယူသွား
မယ်ဆိုရင်တောင်။ လမ်းမှာ ကျွန်မကို၊ တွေ့
ရင်၊ နှုတ်ဆက်ခွင့်တော့၊ ပေးစေချင်တယ်”

“ကျွန်မ” ဆိုတဲ့၊ နာမ်စားကို၊ တမင်လုပ်ပြောနေမှန်း
သိသိနဲ့၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၊ သဘောကျနေမိတယ်။

“အဲဖေနဲ့၊ ဦးရဲနဲ့၊ ကိုယ့်ပြဿနာ
ကိုယ် ရှင်းကြ။ သမီးနဲ့၊ မဆိုင်ဘူး။

သမီးနဲ့၊ ဆိုင်တာ. . . တစ်ခုပဲ။
ဦးရဲ. . . ။ တုံ့ပြန်စရာရှိတာ၊ တုံ့ပြန်ပြီးပြီ
ဆိုပြီး၊ သမီးနဲ့၊ မပတ်သက်တော့ဘူးလား။

ကဗျာဆန်ဆန်၊ မေးရရင်၊ သမီး



ကို၊ ဆက်မချစ်တော့ဘူးလား”

“ဆက်မချစ်တော့ဘူးဆိုရင်၊ နင် . . . ဘာလုပ်မလဲ”

“ချစ်ဖို့ကံ၊ ဒီလောက်ပဲ ပါလာတာ ပါလား. . . လို့။ နုလုံးသွင်းရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ . . . ငိုမှာပေါ့”

ပြောပြီး ငိုချလိုက်ပါတော့တယ်။

“ည၊ မိုးချုပ်တော့မယ်။ အိမ်ပြန် မှာလား”

“မပြန်ဘူး”

“ဒီမှာ . . . အိပ်မလို့လား”

“မအိပ်ဘူး။ သူငယ်ချင်းနဲ့ သွား နေနေတာ။

ဦးရဲ့ . . . လက်ခံသည်ဖြစ်စေ၊ လက် မခံသည်ဖြစ်စေ။ အိမ်ကိုတော့၊ မပြန်ဘူး။

ကိုယ့်ဘာသာ၊ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ဖို့၊ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

အဖေရော . . . အမေရော . . . အားလုံးက၊ ဦးရဲ့နဲ့ယူလိုက်မှာ၊ သိပ်၊

ကြောက်နေကြတယ်။

အခု . . . ဦးရဲ့က၊ ဆက်ချစ်မယ်ဆို ရင်လည်း၊ ဒီမှာတော့ . . . မအိပ်ဘူး။ ဒီမှာ . . . လာ လာ ရှာကြမှာပဲ။

ဦးရဲ့ ချစ်ချစ် . . . မချစ်ချစ်။ ခဏ နေရင်၊ ပြန်မယ်။ အိမ်ကိုတော့ မပြန်ဘူး။ အဆောင်မှာ၊ နေဖို့စီစဉ်ထားတယ်”

“အိမ်ကို၊ ဘာလို့၊ မပြန်တာလဲ”

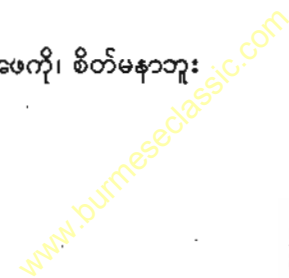
“ဟိုပို့ . . . ဒီပို့၊ ပို့ကြတော့မယ်လေ။ တိုက်ခန်း၊ နောက်လှေခါးက၊ ဆင်းပြေးလာ တာ။ မနက်ကတည်းက။

အဖေ သနားပါတယ်။ တောင်းပန် လိုက်တာမှ၊ အရမ်းပဲ။ သူ့ကြောင့်၊ ဒီလို . . . ဖြစ်ရတာပါ . . . တဲ့။ ခွင့်လွှတ်ပါ . . . တဲ့”

“တောင်းပန်တယ်။ ဟုတ်လား”

သူ . . . ခေါင်းအညိတ်။ (ကျွန်တော့်အဖေ မျက်နှာကို၊ မြင်ယောင်)။

“နင် . . . အဖေကို၊ စိတ်မနာဘူး လား”



“အဖေကို၊ သားသမီးက၊ စိတ်နာ
စရာလား။

စိတ်နာချင်း . . . နာ၊ သူ့မိန်းမ၊
နာပစေပေါ့။

သူလင်သူ့မယား၊ စိတ်နာချင်း . . .
.နာ။ မနာချင်. . . နေ။ ကိုယ်က. . . သား
သမီး။

သားသမီးဆိုတာ၊ သားသမီးနေရာ
မှာ၊ နေရမှာပေါ့။ မိဘ၊ ကို၊ ဝေဖန်စရာ
တောင်၊ မလိုပါဘူး။”

“နင့်. . . အဖေက၊ ဟို. . . ဘယ်လို
ပြောမလဲ။ အိမ်ထောင်ရေး၊ ဖောက်ပြန်ခဲ့
တာလေ။

အဲဒီလို၊ အဖေရဲ့ သားသမီးဖြစ်ရ
တာကို၊ မရှက်ဘူးလား။”

“ကာယကံရှင်၊ ရှက်ရမယ့် ကိစ္စ။
သမီးက၊ ဘာလိုရှက်ရမှာလဲ။

ဒါ. . . နင့်အဖေ. . . လို့၊ ကံက. . .
ပစ်ချပေးပြီးပြီ။ ကောင်းကောင်း၊ မကောင်း

ကောင်း၊ စော်ကားဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူး။

ခုနက၊ ပြောသလိုပေါ့။ ကောင်း
လည်း၊ ကိုယ့်. . . ကံ။ မကောင်းလည်း ကိုယ့်
. . . ကံ”

“ငါ့အဖေကို၊ ငါ တလျှောက်လုံး၊
မုန်းခဲ့ဖူးတယ်။ အိမ်ထောင်ရေး. . . ဖောက်
ပြန်လို့။”

“သူ့မိန်းမ၊ က . . . မုန်းလား။”

“မမုန်းဘူး။”

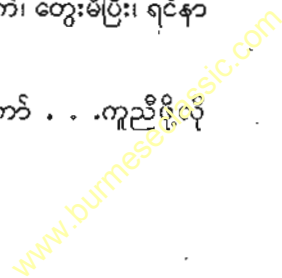
“သူ့မိန်းမ၊ တောင်၊ မမုန်းတာ။
ကိုယ်က. . . ဝင်မုန်းတော့။ အဲဒါ. . . ကြားက
ငထွား၊ ခါးဝင်နာတာပဲ။

အကုသိုလ်ကို၊ အတင်း. . . လုယူ
တာမျိုးပဲ”

ကျွန်တော်၊ ဒုတိယမြောက်၊ ရယ်လိုက်မိပြန်တယ်။

(ဒီကောင်မလေးလောက်တောင်၊ ဘဝ၊ ကို၊ ငါ . . .
မဆင်ခြင်တတ်ခဲ့ပါလား. . . လို့၊ မချီတင်ကံ၊ တွေးမိပြီး၊ ရင်နာ
စိတ်နဲ့ ရယ်မိတာလည်း၊ ပါတာပေါ့)။

ဒီလို၊ မိန်းကလေးမျိုးကို၊ ကျွန်တော် . . . ကူညီဖို့လို



တယ်. . .လို့၊ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူ. . . ရင်နာရင်တောင်
မှ၊ ဘဝ. . . မနာလွန်းဖို့၊ လိုမယ်လေ။ (လောကကြီးကို၊ ခေါင်း
နဲ့ဝင်တိုက်ဖို့၊ သူ. . . ငယ်လွန်းပါသေးတယ်။

အညွန့်ကျိုးသွားတဲ့၊ အပင်လေးကို၊ နောက်ထပ်၊ အခက်
အလက်တွေ၊ ပြန်ထွက်နိုင်ဖို့၊ ကျွန်တော် ကူညီမှဖြစ်မယ်။



(၂၇)

“ကော်ဖီထဲမှာ၊ အိပ်ဆေးခပ်ပြီး၊
ငါ. . . သိပ်ထားခဲ့တယ်။

မင်း. . . သူ့ မိဘကို၊ အမြန်ခေါ်ပြီး
ငါ့အိမ်ကို သွားလိုက်ကွာ။ အမြန်နော်။

အိမ်သော့ကို၊ တံခါးဝက၊ ပန်းအိုး
ထဲမှာ၊ ငါ ထည့်ထားခဲ့တယ်။

သူ. . . အိပ်မပျော်ခင်၊ ငါ. . .
ကွမ်းယာထွက်ဝယ်ဦးမယ်. . . လို့၊ ပြောထား
တာ။

အခု. . . ငါ့အိမ်ရဲ့၊ တစ်ဘက်ကမ်း
က၊ အမှောင်ရိပ်ထဲက၊ ငါ. . . ဆက်နေတာ။

မင်းတို့၊ သူ့ကို၊ လာခေါ်ပြီးတော့မှ၊ ငါ. . . အိမ်ထဲပြန်ဝင်မယ်။

သူ့မိဘနဲ့၊ သူ့သားသမီး၊ ပြန်ဆုံခွင့်ပေးလိုက်တာပေါ့ကွာ။

ဖြစ်နိုင်ရင်တော့၊ ငါ. . . အခု၊ သူ့ကို၊ လက်ထပ်ချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့. . . မိဘက၊ ဘယ်ကြည်ဖြူပါ့မလဲ။

နောက်. . .လေးငါးနှစ်ကြာလို့၊ သူ့ကိုယ်နှိုက်က၊ မေတ္တာသက်ဝင်သေးတယ်ဆိုရင်တော့၊ ငါ့ကံပေါ့ကွာ။ အခု လောလောဆယ်တော့၊ သူ့. . .ငယ်သေးတယ်။ ဘဝ၊ အတွက် သူ့ဘာသာ၊ ဆက်ပြီး ကြိုးစားနေစေချင်သေးတယ်။ သူ့ မိဘကို၊ အနိုင်ကျင့်ပြီး၊ အခုကို၊ ခိုးယူပေါင်းသင်းလို့တော့၊ ရတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့. . .ဘဝ၊ အရေး၊ ပညာရေးက၊ အစ၊ သူ့ကို၊ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်၊ ဆက်ကြိုးစားနေစေချင်သေးတယ်။

ငါ့သဘောထားကို၊ သူ့မိဘ၊ သိ

အောင်၊ မင်း. . .၊ သေသေချာချာတော့၊ ပြောပေးပါကွာ။

ကိုယ်တိုင်တော့၊ ငါ. . .ပြောမထွက်ဘူး။ မလိုချင်လို့၊ ပြန်ပေးတာ၊ မဟုတ်ဘူး. . .လို့။ မိဘ၊ ကြည်ဖြူမယ့် အချိန်ကို၊ စောင့်တဲ့သဘောပဲ. . .လို့။ ပြောပြနော်. . .သူငယ်ချင်း။

သူ့. . .နားဝင်အောင်လည်း၊ မင်း. . .ရှင်းပြပေးနော်။ အခုလောလောဆယ်၊ နှစ်မွန်းပြီးသားပေမယ့်၊ အကဲရဲ့လွတ်အောင်၊ ငါ. . .ဆောင်ရွက်တာပါ။

ဒါကို၊ မိဘက၊ နားလည်လို့၊ အခု. . .ချက်ချင်း၊ ကြည်ဖြူမယ်ဆိုရင်လည်း၊ သူတို့. . .အိမ် ပြန်ခေါ်သွားပြီးပြီးချင်း၊ ငါ. . .၊ လာကြောင်းလမ်းပါ့မယ်. . .လို့၊ မင်း. . .အောင်သွယ်ပေးပါနော်”

“အေး၊ စိတ်ချ။ ငါ. . .အခု၊ သူ့အိမ်ကိုသွားနေပါပြီ”

“နောက်ပြီး၊ မင်းအပေါ်၊ ငါ. . .

ပြောမှာ၊ ဆိုမှာတွေ၊ ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒါလည်း
. . . ခွင့်လွှတ်ပေးပါကွာ”

“အေးပါကွာ။ မင်းကလည်း၊
အခုမှ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့နေပြန်ပြီ။

ဒါနဲ့ . . . မင်း . . . အခုလို၊ ဘာ
ကြောင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ။ ငါ့ကို . . .
ပြောပြဦး”

“ငါ . . . တစ်သက်လုံးမှာ၊ စိတ်
ကောင်းလေးတစ်ခါလောက်၊ ထားဖူးချင်လို့
ပါကွာ။

ပြီးတော့ . . . ကောင်မလေးက၊
သူတော်ကောင်းလေးကွ။ ငါ့ကို၊ အများကြီး၊
သွန်သင်ပေးတဲ့၊ မိန်းမကောင်းလေး။

ငါနဲ့တောင်၊ မတန်ပါဘူးကွာ။ ငါ
. . . မကြားဖူးတဲ့၊ စကားလုံးအသစ်တွေ . . .
သူ . . . ပြောပြခဲ့တယ်ကွ”

“မင်း . . . ကြွေသွားတယ်ပေါ့”

“အင်း။ ဟုတ်တယ်”

“အေးကွာ။ အခု . . . လောလော

ဆယ်တော့၊ သူ့မိဘဆီ၊ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်
မယ်။ ပြီးမှ . . . မင်းသဘောထားကို၊ ငါ . . .
သေသေချာချာ၊ ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်။

ဒီလိုကွာ။ သားမှတ်မှတ် . . . မယား
မှတ်မှတ်၊ ငါ့မင်းသင်းမယ်ဆိုရင်။ မင်းကို၊
ငါ့တပည့်မလေးနဲ့ ငါက၊ သဘောတူပါ
တယ်ကွ။

ဒီ . . . ရက်ပိုင်းအတွင်း၊ သူ့မိဘ၊
လက်ခံအောင်၊ ငါ . . . ပြောပေးမယ်ကွာ။
နော်။ ကောင်မလေးကိုလည်း၊ ငါ . . . ရှင်းပြ
ပါ့မယ်။

ငါ . . . ဖုန်းချပြီ။ သူ့အိမ်ရှေ့
ရောက်ပြီ”

“အေး”

မှောင်ရိပ်ထဲကနေ၊ ကျွန်တော်အိမ်ရှိရာဘက်ကို၊ ငေး
ကြည့်နေမိလိုက်တယ်။ (မနက်ဖြန်၊ အပေနဲ့အမေ့အိမ်ကို၊
သွားပြီး၊ ကန်တော့လိုက်ဦးမယ် . . . လို့၊ စိတ်ကူးဖြစ်တယ်။)



အိမ်ရဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ၊ ပြည့်ဝ၊ ကားရပ်။

ပြည့်ဝနဲ့အတူ ကိုကုလားနဲ့သူ့ဇနီး၊ ကျွန်တော့် အိမ်ဝင်း
ထဲကို၊ ပြေးဝင်။

ခဏနေတော့၊ မြတ်ဝတ်မှုန်ကို၊ သူ့မိခင်က၊တွဲ။ သူ
နံ့ဘေးမှာ၊ သူ့ ဖခင်၊ ကိုကုလား။ ပြည့်ဝ၊ကား ဦးဆောင်
ခေါ်ထုတ်။

သူတို့ကားလေး၊ ဝေးသွားတော့မှ၊ ပြည့်ဝရဲ့ဖုန်းနံပါတ်
ကို၊ ဖိနှိပ်လိုက်တယ်။

“... တီ ...”

“ပြော...”

“ကဆင်ပြေလား”

“အေး။ ပြေတယ်။ ရက်ပိုင်း
အလွင်း၊ အားလုံးအဆင်ပြေမယ်တောင်
ထင်တယ်”

“ငါ့ . . . ငါ့ အဖေနဲ့အမေကို၊
မနက်ဖြန်က၊စပြီး၊ အိမ်မှာ၊ ခေါ်ထားလိုက်
တော့မယ်”

“အာ။ ကောင်းတာပေါ့”

“ပြီးတော့ . . . မင်းကို၊ ပြောဖို့၊

တစ်ခု ကျန်ခဲ့လို့”

“ဘာလဲကွ”

“ဒီနေ့ . . . ငါ့ အသက်လေးဆယ်

ပြည့်တယ်”

“ဪ... အေး အေး...”

“ဒါပဲနော် . . . သူငယ်ချင်း”

“အေး . . . အေး...”



“စွပ်”

“အ”

ကျွန်တော့် နံကြားထဲ၊ ပူကနဲဖြစ်သွားတယ်။ သတိဝင်ဝင်
ချင်း၊ ခါးကြားထဲကို၊ စမ်းမိတယ်။ ကျွန်တော့် ဓားမြှောင်၊ ဘုရား
ကျောင်းဆောင်အောက်က စားပွဲပေါ်မှာ၊ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

“စွပ်”

“အ”

ဝမ်းဗိုက်ထဲကို၊ နောက်တစ်ချက်။
ကျွန်တော် စကော့ဘနဲ့ အထိုးခံရပြီ။

“စွပ်”
“အ”

အထိုးခံရတဲ့ အပေါက်တွေကို၊ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ လိုက်
ပိတ်ပေးမယ့်၊ မမိတော့ဘူး။ ထိုးသွင်းခံရသမျှအချက်တိုင်း၊
အဆုံး.. . အထိ။

“အ”

“ကိုရဲမာန်အောင်။ မသေနဲ့ဦး။

ကျုပ်.. . ဘယ်သူလဲဆိုတာ၊ ခင်ဗျား.. .
သိသွားလိုက်ဦး။”

ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲက၊ သွေးတွေ.. .
ပွက်ကနဲ.. .။

“မင်း.. . ဘယ်သူလဲ။ . . .”

“သန်းနိုင်။ ခင်ဗျား နားရင်းအုပ်ခွဲ
ဖူးတဲ့ သန်းနိုင်။ မိုးမိုးသန်းရဲ့ ယောက်ျား .
. . သန်းနိုင်။ ဇာယုံရဲ့ တပည့်.. . သန်းနိုင်”

“ဪ.. .”

ခန္ဓာအနှံ့၊ သွေးတွေ၊ ဒလဟော။

“မှတ်မိပြီလား”

“အ.. .။ အေး.. . .”

“စွပ်”

“အ.. . .”



သွေးအိုင်ထဲက နေ၊ လူ့လဲ.. . ထ။

အိမ်ဝင်းထဲ.. . ဝင်။ အိမ်တံခါး ဖွင့်။

ဘုရားကျောင်းဆောင်ရွှေရောက်။

စားပွဲပေါ်မှာ၊ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း။ အိမ်ခေါင်ရင်းနံရံ
မှာ၊ ကပ်ထားတဲ့ ဘုရားစာရွက်ကို . . . မြင်။

လောက၌ ရန်တုံ့မှုခြင်းဖြင့်၊

ရန်တုံ့သည်၊ အဘယ်အခါမျှ၊ မပြေငြိမ်းနိုင်။

ရန်တုံ့မမှုခြင်းဖြင့်သာ၊ ရန်ပြေငြိမ်းနိုင်၏။

(ဗုဒ္ဓ)

ဘုရားစာရွက်ကို၊ ကျွန်တော်. . .လက်အုပ်ချီလိုက်ပါ
တယ်။

“ဝေါ့”

ပါးစပ်ထဲက၊ သွေးတွေ. . .တဝေါ့ဝေါ့။

ဓားမြှောင်ကို၊ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်က၊ စာရွက်
တစ်ရွက်မှာ၊ ကျွန်တော့်ကို၊ သတ်တဲ့၊ တရားခံရဲ့၊ အမည်နာမ၊
ကို၊ သွေးတွေနဲ့၊ ကျွန်တော် ရေးလိုက်တယ်. . .။ (အဲဒီ. . .
အမည်နာမက၊ စာလုံး. . .တစ်လုံးတည်း)။

..... က်

(ကျွန်တော့်ကို သတ်ခဲ့တဲ့သူဟာ၊ ကျွန်တော် ပြုမူခဲ့တဲ့
. . .ကံပါပဲ)။

နံကြား။ နောက်ကြော။ ဝမ်းဗိုက် (အရှိုက်) တည့်တည့်။
ဝမ်းဗိုက်. . .ညာဘက် တစောင်း။ . . .အပေါက်တွေထဲက၊ နေ၊
သွေးတွေ၊ တရွဲရွဲ။ လှုပ်လိုက်တိုင်း၊ တရဲရဲ။

အိပ်ခန်းထဲက၊ ဖုန်းရိုရာဆီ၊ သွားဖို့၊ မဖြစ်နိုင်တော့လို့၊
ကိုင်ထားတဲ့ဖုန်းကို၊ သတိရ။ လမ်းမပေါ်က၊ သွေးအိုင်ထဲမှာ၊
ကျန်ခဲ့ပြီ။

တစ်ကိုယ်လုံး၊ ချမ်းစိမ့်. . .။

ဒူးညှတ်ခွေကျ။ ဘုရားကို၊ အာရုံမပြုတတ်လို့၊ နံရံက။

ဘုရားစာကို၊ မော့ကြည့်။

“နောက်မကျစေနဲ့ပေါ့ . . .ရဲမာန်

ရယ်။

မနက်ဖြန် ပြင်မယ်လို့၊ စိတ်ကူးတဲ့

. . .လူ။

ဒီနေ့. . .သေသွားရင်၊ ပြင်ချိန်

မရတော့ဘူးကွ။ မင်း. . .နောက်မကျစေနဲ့
ပေါ့”

သူငယ်ချင်း၊ ပြည့်ဝ၊ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့၊ စကားသံကို၊ ပြန်လည်
ကြားယောင်။

(ကျွန်တော် နောက်ကျသွားပြီ)။

“ဝေါ့ . . .”

သွေးအံ။ မျက်လုံးထဲမှာ၊ ဘာမှ မမြင်ရတော့။ . . .
အမှောင်. . .။ ပကတိ။ ပကတိ. . .အမှောင်။



(၂၈)



လမ်းမပေါ်က၊ အမှောင်ထု၏ သွေးအိုင်ထဲတွင်၊
လက်ကိုင်ဖုန်းတစ်လုံး၊ မြည်နေလေသည်။

မိဘများနှင့်၊ ဆွေးနွေးအပြုံး၊ လိုချင်ရာ အခြေအနေကို၊
မိဘများက၊ ခွင့်ပြုလိုက်လျှောလိုက်သည့်အတွက်၊ မြတ်ဝတ်မှုန်
က၊ ရဲမာန်အောင် ဆီကို၊ ဝမ်းသာအားရ၊ ဖုန်းဆက်အကြောင်း
ကြားနေခြင်း၊ ဖြစ်၏။ သို့သော် . . .ဖုန်းကိုင်မည့်သူ . . .မရှိ။



ဖြေကြားမည်သူ မရှိ။

သွေးအိုင်ထဲမှာ၊ ဖုန်းမြည်နေသည်...။ ။



လေးစားခင်မင်လျက် -

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

2013 - May - 16

1 : 55 (p.m)

mhm.ccc@gmail.com

F/b account . Hia Myo Aung

